

Qui contamina, cobra
La trampa dels drets d'emissió
A FONS PÀGINES 1 a 3

Maria Llopis
“El postporno és la reconstrucció del desig”
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N180

21 d'abril de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Ensenyament tancarà disset centres públics de batxillerat per raons pressupostàries

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Les entitats que s'oposen a la mesura faran una marxa a peu el 28 d'abril

BRUNA MARTOS

Setmana d'accions de suport a Núria Pórtulas

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Un noi s'encadena el coll a les reixes de la seu de la subdelegació del govern a Girona

La rectora de la UAB vol finançar el campus amb privatitzacions i retallades

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Un venedor de 'top manta' és apallissat i acaba denunciat com a agressor

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Els espais laics destaquen la seva tasca social i volen locals dignes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

L'aturada a Correus aplega un 75% de la plantilla i s'oposa a la liberalització

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

L'elit negra relleva la blanca a Zimbabwe

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

El llegat del cartellista i pintor Helios Gómez

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

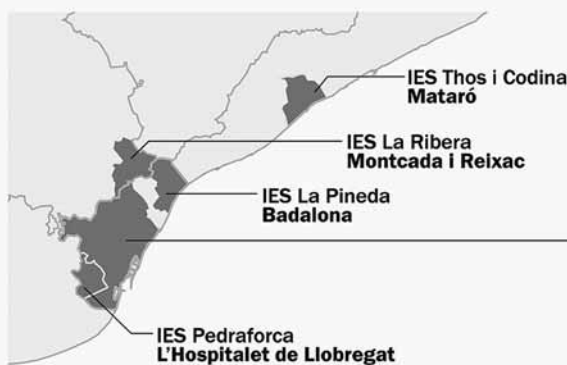
, estirant del fil

CATALUNYA · AUGMENTA LA RETALLADA D'OFERTA PÚBLICA POSTOBLIGATÒRIA SOTA JUSTIFICACIÓ DE POCA DEMANDA DE L'ALUMNAT

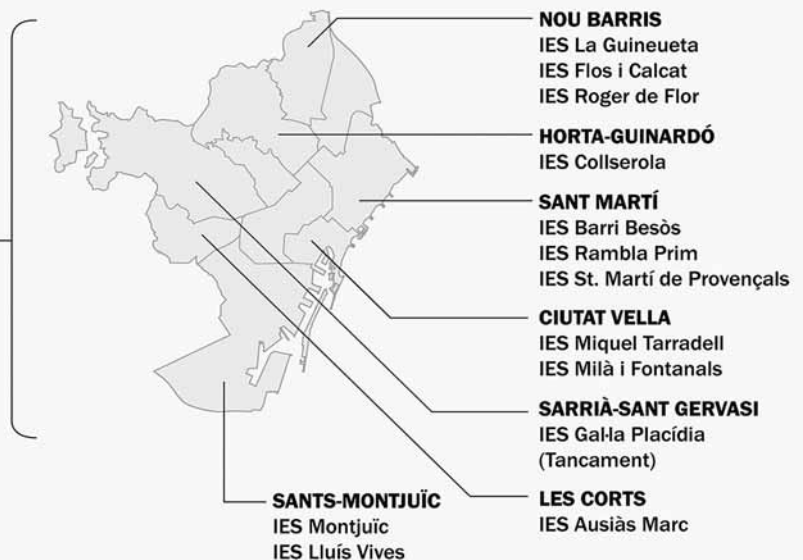
Els centres s'oposen a la política de tancaments de batxillerats i cicles formatius del Departament d'Educació

■ Possibles tancaments d'aules, cicles formatius i batxillerats

■ CATALUNYA

■ BARCELONA

A. Mateu

Manu Simarro i Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

El Departament d'Educació de la Generalitat està practicant una política de "racionalització" i "rendibilitat" dels recursos per l'ensenyament, que es tradueix en la retallada de l'oferta pública postobligatòria i de moltes de les escoles per gent adulta. Sota la justificació d'una demanda baixa per part de l'alumnat, durant els darrers mesos, el Departament ha tancat una part important del batxillerat nocturn existent i està retallant l'oferta de cicles formatius. Tot i que el Departament no ha volgut fer pública la llista de centres afectats per la supressió de cicles formatius i línies de batxillerat, la DIRECTA ha pogut saber el nom de fins a disset centres que es veuran afectats d'una manera o altra (infografia).

A la ciutat de Barcelona, això s'està fent a través del Consorci d'Educació -l'òrgan integrat per la Generalitat i l'Ajuntament que gestiona l'educació a la ciutat de Barcelona-, que s'està reunint amb els diferents IES afectats per informar-los dels seus plans. No obstant això, les infor-

macions no són gens clares i, mentre alguns IES ja han estat informats de cara a l'any que ve, d'altres -a dia d'avui- només han rebut la informació verbalment. I és que sembla que la planificació del Departament d'Edu-

Tot i que el Departament no ha fet pública la llista de centres afectats, disset instituts es veuran amenaçats per la mesura

ció i del Consorci d'Educació de Barcelona no és tal. Rosa Canyadell, portaveu del sindicat d'ensenyament USTEC, en unes declaracions a la DIRECTA, afirmava: "La política educativa del Departament està mal planificada i no s'està fent un plantejament global". A més, segons Canyadell, la manera com s'està duent a terme és

"antidemocràtica i poc transparent" i "ningú no sap ben bé quins IES tancaran".

David Freixes, director de l'IES Fòrum 2004, situat a Sant Adrià del Besòs i que eliminarà el curs de primer de batxillerat -l'única línia que hi ha al barri de la Mina-, va afirmar a la DIRECTA que el Departament li havia comunicat els plans de tancament "de forma verbal", però que, segons ell,

encara no havien pres una decisió en ferm. També va dir que el centre estava fent "gestions per què ho reconsiderin". Per Freixes, l'objectiu del centre és que "no es tanqui el batxillerat", ja que és "un servei necessari" en un barri com el de la Mina per "donar sortida" al jove que hi viu. Segons el director de l'institut, la imatge que dona el centre també és molt important, ja que un centre que

no té batxillerat és "un centre que no té futur". Domingo, cap d'estudis de l'IES Montjuïc de la Zona Franca -on també tanquen el batxillerat- afirma que, tot i que el Consorci vol fer un projecte nou, "no tenen clar el que volen fer" i continuen sense "confirmar res del tot". Domingo i tot l'institut estan en contra del tancament perquè consideren que "no és el mateix un centre amb batxillerat que

> De la pública a la concertada

Mentre el Departament d'Educació tanca cicles formatius i línies de batxillerat, les escoles concertades estan veient com gran part de l'alumnat que abans anava a l'escola pública passa a les seves aules. Això passa perquè, en molts casos, el Departament manté línies de batxillerat concertades a la mateixa àrea educativa d'alguns dels instituts públics que ara les tanquen.

Un exemple clar d'això és el barri del Raval de Barcelona -al districte de Ciutat Vella- on trobem

l'IES Miquel Tarradell. El Departament manté concerts de les mateixes especialitats a l'Escola Pia de Sant Antoni, la Salle Barceloneta i l'Stucom. Per la seva banda, al mateix districte, a dos carrers de l'IES Sant Martí de Provençals, el Departament té les mateixes especialitats concertades amb el centre Mare de Déu dels Àngels.

Maria Carretero, de l'IES Miquel Tarradell, afirma que "hi ha moltes places vacants a escoles concertades d'aquest barri on s'o-

fereix la mateixa línia", tot i que de manera no gratuïta. Per tant, "el nostre alumnat haurà de marxar a l'IES Milà i Fontanals o bé marxar a les escoles concertades". A l'IES Milà i Fontanals, que era l'únic institut del barri on s'oferien cicles formatius tecnològics, a partir del curs vinent tampoc no els podran impartir. "A tots dos centres públics redueixen l'alumnat, mentre que els centres concertats augmentaran el seu nombre d'alumnes".

> Una de les circumstàncies que, segons el Departament d'Educació, porten a tancar els centres és que comptin amb una sola línia de batxillerat amb menys de 20 alumnes, tot i que no tots els centres que tancaran es troben en aquesta situació

, estirant del fil

sense" a l'hora de tenir "un mínim d'escolarització al centre" i garantir el seu futur.

Falta d'igualtat d'oportunitats

Per Canyadell, sota l'excusa d'augmentar l'eficiència i l'eficàcia, "s'està disminuint l'oferta". Davant l'afirmació del Departament de racionalitzar els recursos, Canyadell es pregunta si realment això és el més important o, per contra, és més rellevant la igualtat d'oportunitats. "És un servei públic, no una empresa", assegura. Una de les circumstàncies principals que, segons el Departament d'Educació, porten a tancar els centres és que comptin amb una sola línia de batxillerat amb menys de vint alumnes. No obstant això, no tots els centres que tanquen es troben en aquesta situació. Maria Carretero, mestra de l'IES Miquel Tarradell -un centre que el curs vinent no podrà impartir primer de batxillerat i, el curs següent, ni primer ni segon-, té molt clar que els motius són econòmics: "Així ho diuen i manifesten les diferents declaracions que estan fent". Per ella, "és

suposa un atac directe a la "igualtat d'oportunitats" i es basa en "mesures classistes". "Mentre es tanquen batxillerats als barris més desfavorits, s'obren centres concertats a d'altres barris", assegura Canyadell.

Albert Sorribes, director de l'IES Rambla Prim, situat al districte de Sant Martí, va afirmar a la DIRECTA que no entén res del que està passant. Fins ara, l'IES Rambla Prim tenia una línia de batxillerat amb una oferta triple, 35 alumnes per línia i una perspectiva de tenir-ne entre 40 i 42 l'any que ve. Per això Sorribes no entén "per què el Consorci pretén tancar el batxillerat". Mentre el Consorci parla de suprimir centres amb menys de 20 alumnes, l'institut Rambla Prim passaria a tenir-ne més de 40 l'any vinent i, a més, "amb una assistència a classe altíssima", segons Sorribes. Ell mateix també afegeix que "sorpren que, havent seguit les normes del Departament, ara ens tanquin el batxillerat".

L'IES Rambla Prim és un dels tres instituts de la ciutat de Barcelona que té la certificació de qualitat ISO 9008, un certificat que, per la UE, garanteix el bon treball del centre. Sorribes afirma: "Primer ens van dir directament que era una retallada econòmica, després ens van dir que no ho fèiem bé" perquè gran part de l'alumnat no es presentava a les Proves d'Accés a la Universitat (PAU). Però Sorribes afirma que, "tot i que això potser és cert, moltes alumnes es matriculen a cicles de grau superior i accedeixen a la universitat més tard". De totes maneres, Sorribes creu que no es pot establir un criteri com aquest, "basat només en les xifres de les PAU". "El que, fins el 9 de març, era la línia correcta" -segons el propi Departament- de cop i volta "resulta que no ho és". El professorat del centre i la seva direcció es mostren "indignats i astorats" perquè no entenen que "un govern d'esquerres faci això". Moltes de les famílies que acull aquest centre són famílies desestructurades, que "deixaran el centre perquè ara fan l'ESO i no podran accedir al batxillerat". Els de quart d'ESO "se senten estafats perquè no podran continuar al mateix centre". Sorribes afirma que el Consorci els ha dit que "ja està tot decidit", però que no es donaran penyes. "No ens conformem amb el que està passant, tot i que sabem que tot això només és la punta de l'iceberg".

ANNA MURILLO

Marxa contra les polítiques del departament d'Ensenyament celebrada a Barcelona

SANTA COLOMA · DOCENTS, ALUMNES I FAMÍLIES CAMINARAN FINS BARCELONA

Una marxa recorrerà dotze quilòmetres en defensa de l'ensenyament públic i popular

Manel Ros i Manu Simarro
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La Marxa per l'Ensenyament Públic i Popular és una iniciativa unitària i intersectorial que neix amb la voluntat "de mobilitzar la comunitat educativa en un moment de pau social". Partint de la plaça de la Vila de Santa Coloma de Gramenet, el dia 28 d'abril a les 11:30h, la marxa recorrerà gairebé dotze quilòmetres fins a la plaça Universitat de Barcelona, on es farà un acte polític i un dinar popular. Al llarg del recorregut, es passarà per diversos instituts, barracons i campus universitaris, on es denunciaran les diverses problemàtiques que pateix l'ensenyament actual. La marxa és una iniciativa de la Trobada de Lluites per l'Ensenyament Popular, un espai de confluència entre diversos sectors de l'ensenyament que va tenir lloc el 31 d'octubre (DIRECTA 159). Aquesta convocatòria serà la mobilització central, més enllà d'altres accions com talls de carrers, tancades i vagues que s'estan pensant des dels col·lectius organitzadors.

Quilòmetres de reivindicacions

La marxa aglutina sectors molt diversos i, per tant, el ventall de reivindicacions és ampli. A la iniciativa, hi participarà l'alumnat, el professorat i la direcció de centres com l'IES Fòrum 2004 del barri de la Mina, l'IES Miquel Tarradell del barri del Raval, l'IES La Ribera de Montcada, l'IES Sant Martí de Provençals del barri de la Verneda, l'IES Sant Josep de Calassanç del barri de Camp de l'Arpa, sindicats com CGT, USTEC, CCOO, UGT, Sindicato de Estudiantes, APSPEC,

"Es retalla el finançament de l'ensenyament públic", mentre "s'afavoreix als centres concertats"

SEPC i AEP, a més d'assemblees d'estudiants de la universitat i altres organitzacions polítiques, socials i veïnals. La marxa pretén ser "un reflex del treball d'anàlisi, reflexió i posada en comú de punts de vista". Els col·lectius organitzadors denuncien "les agressions a l'ensenyament" que -segons afirmen- duen a terme el Departament d'Educació i el d'Universitats, In-

Desfilada en defensa del batxillerat organitzada per la comunitat educativa del Raval

novació i Empresa a través del que consideren "polítiques unilaterals". A més, entenen que aquestes agressions són "conseqüència de la privatització de l'ensenyament", ja que "es retalla la despesa, els pressupostos i el finançament de l'ensenyament públic", mentre "s'augmenten les línies de finançament dels centres concertats" -en el cas de l'ensenyament primari i secundari- i "s'adjudica la docència de màsters universitaris a empreses privades amb ànim de lucre sota l'empara de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior".

Els col·lectius convocants creuen que aquesta política afectarà "les classes treballadores i les més desfavorides", ja que es concretarà amb afectacions a l'ensenyament postobligatori a través de "la supressió del batxillerat nocturn a moltes localitats i del diürn als instituts d'una sola línia" i, al superior, amb "l'augment de taxes per les persones extracomunitàries" o amb l'avaluació continuada que "impedeix treballar i estudiar alhora".

En l'àmbit laboral, denuncien que el professorat de primària i també de secundària està quedant en una situació precària que fa que visqui "situacions greus a nivell

El professorat està quedant en una situació precària, ja que "no cobra sous, subsidis i altres tipus d'ajuda"

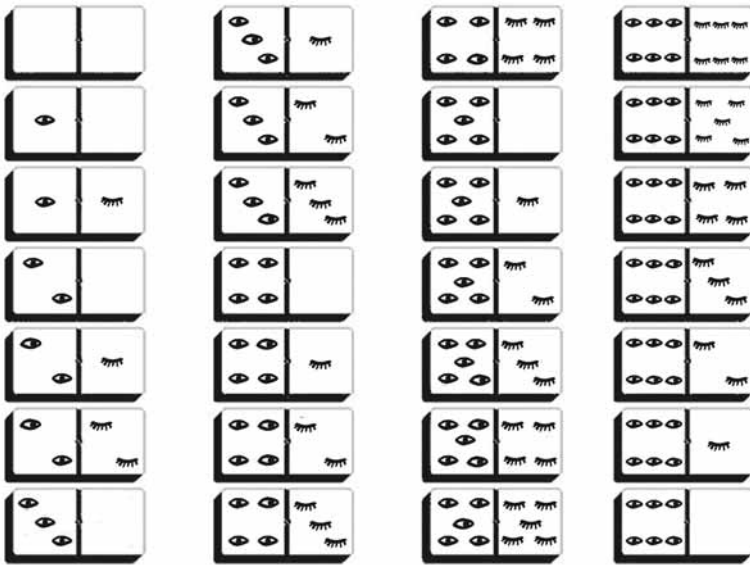
econòmic", que es materialitzen en el "no cobrament de sous, subsidis i altres tipus d'ajuda".

Pel que fa al professorat de les universitats, els col·lectius convocants apunten que està veient com "es congela la contractació de professorat funcionari", mentre es contracten becàries de manera irregular -sense donar-les d'alta a la seguretat social.

, impressions

David Karvala · Activista de la Plataforma Aturem la Guerra i militant d'En Lluita
opinio@setmanaridirecta.info

Veus alçades contra la guerra

ONA TRABAL MARFANY

Fa unes setmanes, va aparèixer una crida, signada per moltes persones conegudes, contra la guerra de l'Afganistan: "Hi ha qui intenta presentar l'ocupació liderada pels EUA com una missió de pau i reconstrucció, però la realitat és ben bé una altra. L'any passat van morir més civils afganesos que en qualsevol altre any des de l'inici de l'ocupació l'any 2001... Demanem al govern que anul·li l'enviament de tropes i que retiri immediatament els efectius que actualment participen a la guerra de l'Afganistan. Creiem que el milió d'euros diaris que el govern espanyol gasta actualment a l'ocupació s'hauria de destinar a finalitats

socials". Els signants inclouen artistes –Pilar Bardem, Miguel Ríos, José Sacristán, Juan Diego Botto, Bebe...–, figures destacades de la política –Cayo Lara, Gaspar Llamazares, Joan Herrera, Santiago Carrillo...– del món acadèmic, dels moviments socials...

La premsa cavernícolica es va enrabiar: "Ni més ni menys que amb vuit anys de retard, el *Sindicat de la Zeja* (sic) acaba de descobrir, amb Pilar Bardem al capdavant, que a l'Afganistan es lliura una guerra pura i dura." (*La Razón*, 12/3/10)

Segons *Periodista Digital*: "Els artistes del *No a la guerra* han

esperat que morin 90 soldats espanyols a l'Afganistan per manifestar-se". I així successivament, amb expressions cada cop més insultants (a més de falses).

Què cerquen amb tot això?

Sembla que voldrien que el rebuig a la guerra de l'Afganistan hagués arribat molt abans. Doncs, no. Aquests mitjans van defensar la guerra contra l'Iraq l'any 2003. Ara diuen que: "Espanya té l'obligació (...) de contribuir a l'esforç internacional (...) Ja l'Afganistan (...). Per tant, Zapatero l'encerta en assumir un major grau de compromís" (*La Razón*, 31/07/09). O sigui, realment,

estan d'acord amb el govern, però això no els ajuda en la seva croada contra les poques coses que Zapatero ha fet bé.

A més, segueixen indignats pel "gran error" dels votants d'expulsar el PP del poder el 2004. Sembla que volen fer realitat el comentari irònic de Bertolt Brecht, dirigit al govern de l'Alemanya de l'Est: "No seria més simple, pel govern, dissoldre el poble i elegir-ne un altre?".

De fet, això no sols s'aplicaria a la dreta, sinó també al PSOE.

Segons les dades del Real Instituto Elcano, només el 5% de la població espanyola està a favor de l'enviament de més tropes.

El govern de Zapatero, en lloc de ser fidel al *no a la guerra* que el va fer pujar al poder, fa anuncis per intentar fer-nos creure que la guerra

i gran part dels signants de la crida actual també hi eren llavors. Contra la guerra de l'Iraq, vam ser milions. Després, el moviment va disminuir, però mai no ha deixat d'existir ni d'exigir la retirada de les tropes i d'expressar la solidaritat amb els pobles de l'Orient Mitjà.

La premsa del búnquer ignora això, però, tristament, aquests fets tampoc no interessen gaire a la premsa progressista. Per mitjans com *El País*, *El Periódico* i *Público*, l'oposició a la guerra de l'Afganistan no existeix.

Sembla que, per ells, mantenir la ficció promoguda pel govern és més important que les vides dels civils afganesos. És un dels motius de la invisibilitat mediàtica del moviment contra la guerra de l'Afganistan.

Però mireu el costat positiu. Si la dreta s'enutja tant, devem estar fent bé alguna cosa. Amb l'atac als artistes, volen evitar que les persones que pateixen la crisi i les retallades socials es plantegin una senzillíssima pregunta: per què no es dediquen els diners a fins socials i no a la guerra?

Aquesta és una pregunta que *La Razón* i companyia no poden plantejar-se. Per això lladren.

I nosaltres? Cavalquem

La campanya per la retirada de les tropes de l'Afganistan té un suport molt ampli arreu de l'Estat. El moviment de boicot a l'apartheid israelià en diferents àmbits i la demanda que l'Estat espanyol trenqui el comerç d'armes amb Israel creixen cada dia...

Potser no som tants, però davant la crisi, l'oposició a la guerra és cada vegada més important i anirà creixent.

Marina García ·
opinio@setmanaridirecta.info

Plataforma per Catalunya: en campanya per una doble cita electoral

Plataforma per Catalunya (PxC) vol fer el salt a la primera línia de la política catalana. Vol passar de ser un fenomen comarcal a una realitat nacional. Per fer-ho, ha posat tots els seus esforços i esperances en els propers comicis autonòmics catalans i en les eleccions municipals que es disputaran uns mesos més tard. La seva campanya electoral té dos vessants principals. El primer és el del soroll mediàtic. Mestre en atraure càmeres de televisió, Anglada ha aconseguit que el seu partit i la seva figura vagin obrint-se un forat en el debat polític mediàtic català. Els mitjans –en alguns casos

obertament fascinats per la seva figura– i la resta de formacions polítiques –recordem la polèmica per l'empadronament a Vic– també han aportat el seu granet de sorra. L'altre vessant de la seva campanya és el treball al voltant del que la formació ha anomenat una política "a peu de carrer". Una tasca que va començar fa mesos i que consisteix a recórrer mercats i places dels municipis de la regió metropolitana de Barcelona repartint propaganda de la formació. Aquesta campanya es complementa amb la tasca d'agitació local de petits grups de militants a municipis com Badalona, Terrassa o Rubí. Allà on hi

Plataforma per Catalunya (PxC) vol fer el salt a la primera línia de la política catalana

hagi un conflicte veïnal o malestar per l'actuació de l'Ajuntament, la PxC tractarà de canalitzar aquest descontentament i, allora, atraure l'atenció dels mitjans de comunica-

ció locals. I és que, per entendre l'èxit de Plataforma per Catalunya, cal parar atenció tant a les actuacions d'estrella mediàtica d'Anglada com a la capacitat de les seccions locals del partit per incidir en i explotar les problemàtiques específiques que es desenvolupen al terreny local.

El soroll i l'agitació que ja acompanyen –i acompanyaran– la candidatura d'Anglada a les eleccions autonòmiques té com a primer objectiu tocar la campanya i entrar al Parlament de Catalunya. Però, encara que no sigui així, estarà complint amb un segon objectiu:

preparar el terreny de cara a les eleccions municipals del març de 2011. El seu objectiu per aquestes eleccions serà créixer a les comarques on ja té presència (Osona, Bages, Baix Penedès, etc.) i penetrar als grans nuclis urbans de la regió metropolitana de Barcelona. Tal com ha assenyalat la pròpia formació política, l'àmbit municipal és on, ara per ara, millor es mou i on té dipositades les seves principals esperances de creixement. Per tant, fins el març de 2011 no es podrà fer un balanç global sobre fins on ha arribat l'intent de la PxC de fer el salt a la primera línia del sistema polític català.

Hibai Arbide · Membre de la campanya Estem totes enredades
opinio@setmanaridirecta.info

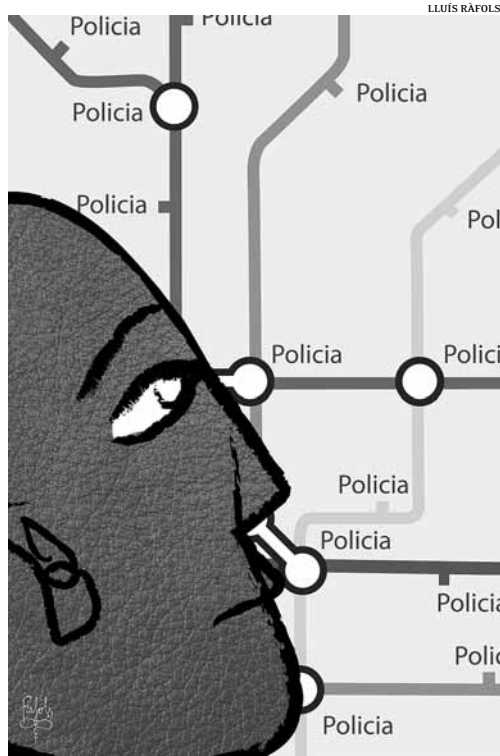
Batudes invisibles

Baixes del metro a plaça Universitat. A la sortida, veus un parell de patrullles de la Policia Nacional. Ningú no mira, ningú no s'estranya. Arribes a la rambla del Raval i veus que hi ha una furgoneta de Mossos i uns quants secretes al costat d'una patrulla de la Policia Nacional. Segueixes el teu camí sense que ningú et molesti. En passar pel carrer Hospital, veus que alguns dels magribins i pakistanesos tenen els seus papers a la mà, mentre d'altres són escorcollats. A tu, els policies ni et miren.

Ara, imagina aquesta mateixa ruta si fossis negre, si tinguessis trets llatinoamericans, si sembllessis marroquí, si no tinguessis papers.

Molts dels llocs per on els blancs passem cada dia suposen un perill enorme pels sense papers

Les batudes formen part de la vida quotidiana de moltes persones que viuen a la nostra ciutat. No són delinqüents ni persones perilloses, només són migrants. Migrants que es troben sense papers, o que tenien papers fins que no van poder renovar-los perquè es van quedar sense feina. Davant la incertesa de la seva situació, aquestes persones es mouen entre les ombres, s'amaguen de la policia i tracten d'evitar determinats punts on s'acostumen a demanar els papers. Molts dels llocs per on els

blancs amb papers passem cada dia tranquil·lament suposen un perill enorme per ells. Baixar del metro a Sant Ildefons pot ser gairebé tan perillós com saltar la tanca de Ceuta. Viatjar en Rodalies pot suposar fins a 60 dies de privació de llibertat.

La llei d'extrangeria preveu l'expulsió d'aquelles persones que es trobin sense papers, però només alguns països tenen convenis de readmissió dels seus nacionals. Per això la policia actua de forma selectiva. Els criteris que utilitza són arbitraris i discriminatoris,

com ara tenir un determinat color de pell, una fisonomia o característiques ètniques concretes... Els detinguts amb més sort passen fins a 72 hores a la comissaria sense que ningú se'n preocupi, sense ser informats de manera comprensible del motiu de la seva detenció, passant fred a calabossos bruts...

Altres tenen més mala sort: la combinació de lleis d'extrangeria, forces de seguretat racistes i advocats d'ofici despreocupats fan que un simple passeig pel Raval pugui

acabar a Tànger o a Quito, després de 60 dies de detenció. Cada any, organismes internacionals documenten centenars d'expulsions il·legals, denúncies de vulneracions de drets humans, denegacions d'asil... Milers de persones són deportades a la força mentre els governs europeus parlen de democràcia. Des de 2004, més de 60.000 persones han estat expulsades de l'Estat espanyol.

Internar i expulsar els estrangers per la seva situació irregular (o per altres motius, com el fet de ser considerada una amenaça per l'ordre públic) és una forma d'*eliminar* de l'escenari aquelles persones que no se sotmetin a les *normes de joc* del mercat de treball actual (flexible, desregulat i precari) amb una gran discrecionalitat, si no arbitrarietat. És així com el règim de fronteres europeu penetra a les vides quotidianes i configura un complex sistema d'inclusió selectiva que estableix qui passa, amb quins drets i en quines condicions. Només si ets un europeu baró, blanc, heterosexual i de classe mitjana o alta tindràs tots els teus drets garantits. Per aquells que no s'hi *adaptin*, sempre quedarà l'expulsió.

Marcar els llocs de racisme institucional amb accions i campanyes és clau per llançar un debat públic sobre la funció dels Centres d'Internament d'Estrangers, les expulsions i les polítiques migratòries.

Quan l'Europa institucional aposta per polítiques de tall racista, l'aposta dels moviments socials passa per fer habitables les nostres ciutats i pobles. I només seran habitables si són transitables per totes i cadascuna de les persones que les habiten.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Repressió brutal dels Mossos d'Esquadra

Rita, Viladecans

El 9 d'abril, un grup de persones va decidir ocupar una casa al barri de Can Batllori com a resposta al desallotjament de La Kafeteria, fa més d'una setmana. Des del moment en què es va fer pública l'okupació, l'actitud dels Mossos i de la policia local va ser de pressió constant. A això, s'hi va afegir la presència del propietari, resident a Viladecans, que assegurava que no tenia diners per rehabilitar la casa, situació que l'havia mantingut 15 anys abandonada. Durant el vespre, mentre el grup d'okupació debatia la conveniència o no de romandre en aquell espai, va aparèixer un dispositiu de quatre furgonetes de la Brigada Mòbil dels Mossos per sorpresa. A partir d'aleshores, es va esdevenir la tragèdia, quan la dotació de Mossos va atacar indiscriminadament el grup que donava suport a l'okupació. Entre 24 homes i dones armades i protegides van apallissar les escasses vuit persones que hi havia a l'exterior. Gairebé totes presentaven ferides a diferents parts del cos, després de viure el que va ser una massacre. A més, tres persones van ser detingudes amb càrrecs de desobediència, resistència i atemptat a l'autoritat, tot i que van ser alliberades a les 6 de la matinada del dia següent. Per si fos poc, a la nit, es va poder observar que diversos agents es presentaven a Urgències de l'Hospital de Viladecans i, posteriorment, al CAP de Gavà per elaborar el seu informe de lesions, en una actuació teatral patètica. No hi ha precedents en la història del moviment llibertari viladecanenc en què la policia hagi actuat amb una violència tan desmesurada contra gent indefensa. Si que n'hi ha hagut a altres poblacions, com l'actuació dels Mossos amb els estudiants que defensaven la universitat pública l'any passat i centenars d'exemples més que han acumulat prou denúncies com per superar la ja històrica Policia Nacional i cridar l'atenció de diferents organismes internacionals en defensa dels drets humans. De moment s'està valorant quina resposta donar per no deixar impune una actuació tan degradada. No es pot permetre que la repressió no tingui cap resposta, ja que deixar-ho passar significa cedir terreny en la defensa dels drets civils.

La primera pedra de les vergonyes

Gerard Sala, Lleida

L'inici de les obres de construcció d'un hotel de luxe a l'edifici del Roser de Lleida no és una derrota (com alguns s'han afanyat a deixar entendre) pels qui ens hem implicat en la defensa d'aquest símbol de país. Tampoc ho és per als 2.500 lleidatans que van signar en contra del projecte. Ni pels centenars que han sortit al carrer des de fa més de cinc anys. La fotografia de la primera pedra del Parador Nacional és una revolada de vent més que aixeca les falldilles dels polítics de la ciutat i deixa al descobert les seves vergonyes. Aquest dimarts, tots eren a la presentació (preparada d'amagatotis) d'un projecte que tots han avalat. Esquerra i dreta de la ciutat posen la primera pedra del parador de les vergonyes. De les seves. O no els farà vergonya explicar als seus néts que, de l'indret on recordem la dignitat i resistència dels catalans ells, en van fer una seu dels *Paradores Nacionales* d'en Fraga Iribarne? Recordaran que, allà on van estudiar o gaudir de la cultura de joves, han decidit construir-hi un negoci per uns pocs? Seran valents per continuar defensant davant els seus amics de colla que els problemes del Casc Antic se solucionen amb habitacions de 180 euros la nit? Gosaran admetre que el seu projecte s'ha imposat sense debat ni consulta i a cops de porra? I si no ho fan ells, els ho farem nosaltres. Aquesta ventada els durarà tota la vida i no tindran prou mans (ni Mossos) per tapar-se aquesta vergonya.

EL CIGALÓ

“Una revolució sense humor és com un ou ferrat sense rovell... i sense pa”

Paco Hernández, incombustible cooperativista, membre la Xarxa d'Economia Solidària, de Coop57 i del CASAL, porta unes quantes no-derrotes acumulades basant-se en una fórmula particular, obertament antijurídica i legal, però infinita en legitimitat i justícia social: el decret 18/6.

David Fernández

Aclarim-nos... què és això del decret 18/6? És l'autèntic Estatut dels Treballadors i Treballadores. Ho aprens quan prens consciència de la desigualtat social. Quan copses que la legalitat és només de la classe dominant, per beneficiar-se de tot i de tots. Aleshores, quan ens volen esclafar sempre és l'hora del nostre decret 18/6: la nostra legitimitat. Quan escometen amb la seva sagrada llei, invoquem el decret 18/6: el múscul de la solidaritat. Quan diguin: “Es que la llei diu que...”, podeu respondre el següent: “No coneixes el decret 18/6, oi?”. El múscul del nosaltres mateixes. I funciona, eh!
I amb l'imprescindible 18/6, quines creus què són les claus en la vida i

en la lluita?

Solidaritat, amistat i humor, perquè un militant trist sempre serà un trist militant. Donar sense esperar res a canvi. La lluita és lenta i complicada: és bo saber-ho. I cal lluitar sense esperar veure resultats. Ara bé, hi som quatre dies i tres pets, en aquest món, però fa segles que és escrit: els avenços es forgen en la quotidianitat, en la gent anònima que aporta el seu granet de sorra, quasi en silenci, autogestionant el nostre temps de vida.

Una cita que ens acompanyi en el viatge cap a la coherència? Demà més, però no millor, perquè és millor, I ànims, només estem dissimulant, però els tenim encerclats i a punt de rendir-se. Ho diu el decret 18/6.

. EDITORIAL

Escola pública i lliure mercat

La política educativa del tripartit duta a terme pel Departament d'Educació, amb Ernest Maragall al capdavant, no podria ser més desastrosa per l'escola pública catalana. El govern del tripartit no només està continuant les polítiques de CiU en matèria educativa, sinó que les està portant més enllà. L'aplicació de la Llei d'Educació de Catalunya està afectant tots els aspectes dels centres. Ara, aquesta política educativa està arribant en forma de tancaments decursos de batxillerats i cicles formatius a diversos centres de Barcelona i la seva província. Però això només és la punta de l'iceberg. Tot i que el Departament es nega a donar una llista dels centres i les línies que pretén tancar, els que ja es coneixen en aquest moment són els primers d'una llista que es preveu llarga i que afectarà totes les zones de Catalunya. Aquesta política consisteix a garantir el negoci de l'empresariat de l'ensenyament a través de les escoles concertades, que no deixen de

ser escoles privades que reben diners públics. Per dur-ho a terme, s'estan tancant els centres de les zones més desfavorides i es trasllada l'alumnat que s'ho pot permetre als centres concertats, cosa que deixa sense futur les persones que no ho poden pagar. La justificació que dóna el Departament pels tancaments es basa en la falta de demanda a molts centres i en la necessitat de racionalitzar els recursos. Però ni el propi Departament compleix aquest terme, ja que pretén tancar centres amb una demanda alta i un gran nivell educatiu, com l'IES Rambla Prim de Barcelona. Però la pregunta que ens hauríem de fer és si, com a societat, volem que les nostres escoles funcionin com empreses i estiguin regides per conceptes basats en el lliure mercat com el de la *rendibilitat*. El que queda clar, veient els efectes de la política educativa del tripartit, és que l'escola pública i el lliure mercat són com l'oli i l'aigua: una combinació impossible.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Les unes i les altres

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

El que es diu al *Com s'ha fet* de la DIRECTA 179 no reflexa la complexitat dels debats i els desitjos (ni els centenars de missatges corrent per la llista de distribució dels darrers mesos) al voltant dels quals es va arribar a prendre la (valenta) decisió d'adoptar el femení com a genèric universal al setmanari. Totes ens felicitem per aquest pas endavant i estem segures que ens serà molt útil. Com també sabem que no tothom (que no totadona) hi estarà d'acord.

Ja no és estrany trobar-nos amb homes que han incorporat el llenguatge no sexista (o que fins i tot parlen en femení!), que són conscients de la doble jornada laboral de les dones i que no només ajuden en les tasques domèstiques, sinó que hi col·laboren *fifty-fifty* (clar que les familiars ja no són tan

nuclears com fa un temps); fins i tot n'hi ha que "intenten comprendre" per què les dones no agafem la paella pel mànec més sovint, ja que, de motius i força, no ens en falten; i tampoc no falten els que diuen que

per recollir el que ell deixa pel mig, endreçar allò que li cau i recordar en veu alta, tantes vegades com faci falta, les decisions preses entre totes i tots per a una vida millor. Esgotador, oi?

Les dones no necessitem que se solidaritzin amb nosaltres, sinó que els homes entenguin i posin en pràctica, sense esperar cap reconeixement.

Ai las, que no parlàvem de patriarcat, sinó de llenguatge no sexista.

Incorporar la perspectiva de gènere és una assignatura pendent en aquest setmanari, on hi ha una desproporció important entre el nombre d'homes i dones que hi treballen i això es nota, tant en el saber fer com en el contingut i tractament de les notícies. Ara hem fet un primer pas en la lluita contra l'androcentrisme donant visibilitat a les dones a través del llenguatge; de ben segur, en seguiran altres.

Hem fet un primer pas contra l'androcentrisme

el patriarcat ens oprimeix per igual a les dones i els homes. Deu ser molt satisfactori ser el rei de la creació i viure envoltat de mares, germanes, amigues i companyes pendents d'un mateix, permetent-se savis consells, amb la tranquil·litat que el canvi no serà immediat i que, en tot cas, t'ensamparà a la banda *correcta* de la barricada. I, de retruc, aquestes mares, germanes, amigues i companyes aprofitaran

. COM S'HA FET

Aquesta setmana publiquem un suplement amb les novetats d'enguany de les editorials alternatives, de cara al Dia del Llibre. Per cert, el divendres 23 d'abril, serem a les Rambles de Barcelona tot el dia amb una paradeta on vendrem directes, farem promoció i xerrarem amb qui s'apropi per conèixer el setmanari. Hi quedeu tots i totes convidades. D'altra banda, també voldríem dir que encara estem arreglant el nou local de la redacció i necessitem una cuina de gas butà. Si algú en té alguna que no faci servir, li agrairíem molt que ens la donés. Finalment, dir que aviat farem unes jornades de feina per acabar d'arreglar el local i esperar podere fer una inauguració properament.

Un fort petó i una bona abraçada a Alfonso Hermoso de part de totes les persones que formen el col·lectiu de la DIRECTA. Salut!

Fe d'errades:

El que demostra que Pla i Sentís eren espies de Franco no és un llibre, com deia la portada de la setmana passada, sinó un documental, com diu a l'interior de la revista (pàgina 18 - DIRECTA 179).

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

XAVIER BLASCO PINVOL

escala 1: 1

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terresponsent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il.lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

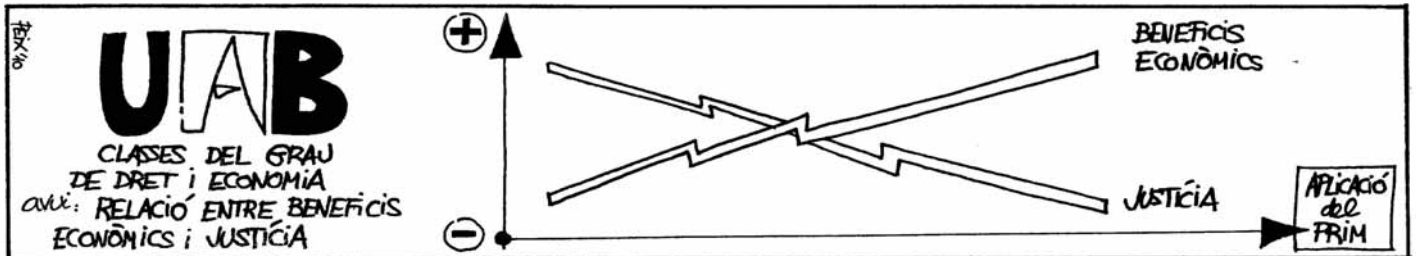
, així està el pati

Nova citació judicial pel cas de la pantalla de Tele 5 | PÀG. 8

Nou centre social okupat al centre de Terrassa | PÀG. 8

Cadena de judicis pels fets del macrobotellón | PÀG. 11

L'aturada a Correus aplega el 75% de la plantilla | PÀG. 12

PEIX

BELLATERRA · ES CREA UNA NOVA PLATAFORMA UNITÀRIA DE LES PERSONES I GRUPS AFECTATS PEL PLA DE RACIONALITZACIÓ I MILLORA

El nou model de finançament de la UAB implicarà acomiadaments i reduir serveis

Algunes de les conseqüències seran l'aparcament de pagament, la reducció del servei de neteja i jardineria, menys reforços del personal acadèmic i limitacions al tiquet menjador

Edurne Bagué
redaccio@setmanaridirecta.info

L'actual document del Pla de Racionalització i Millora (PRIM) de la Universitat Autònoma de Barcelona inclou els punts bàsics que expliquen els motius que justifiquen la mesura i també les accions concretes a través de les quals s'executarà. Els motius arguïts són el canvi del model de finançament a partir del desembre de 2010. Es preveu que no hi haurà "augments substancials de finançament públic per les universitats" i per això es prenen les mesures següents: augment de les taxes per les estudiants extracomunitàries de més-

La plataforma contra el pla de la UAB aglutina tota la comunitat universitària: personal no docent, professorat i estudiants

ters oficials; conversió de parts del campus en zona d'aparcament de pagament; mesures per l'augment de crèdits matriculats; racionalització de les despeses en atencions socials; reducció del 5% dels serveis de neteja i jardineria; reducció de les substitucions i reforços del personal acadèmic; reduccions de les substitucions i reforços del PAS-F i del PAS-L (personal d'administració i serveis) i la reducció del tiquet de menjador del personal acadèmic.

IGNACIO PÉREZ ABAD

La professora Sònia Sanchez fa una reivindicació durant l'acte de presentació de la Plataforma contra el PRIM

La necessitat de la unitat

Tots aquests motius han dut a la creació de la Plataforma contra el PRIM, un espai de trobada i mobilització que aglutina tota la comunitat universitària: personal no docent, professorat i estudiants. El 15 d'abril, a la plaça Cívica de la Universitat Autònoma de Barcelona, es va fer la presentació de la iniciativa. L'acte va comptar amb les intervencions de Guifré Bombilà (estudiant), Lluís Pernau (sindicalista), Sònia Sánchez (professora), Paco Utrilla (delegat sindical del PAS) i Annais Varo (estudiant), entre d'altres. Totes elles van exposar els motius que les van portar a crear aquest espai unitari. En el moment de tancar aquesta edició, encara no hi havia

valoracions oficials sobre l'acte, però Julià Mestieri -membre de la Plataforma contra el PRIM- considera que la iniciativa va tenir una bona acollida.

A través del manifest, exposen els motius que les han portat a unir-se. Arran de l'incompliment dels acords de finançament de la Generalitat, la resposta del rectorat de la UAB ha estat presentar el Pla de Racionalització i Millora (PRIM) sobre els sectors més dèbils de la universitat. Afegeixen que l'actitud del rectorat ha estat actuar des de la falta de diàleg i amb autoritarisme, imposant les reformes. Membres de la Plataforma contra el PRIM han comentat a aquest setmanari que el punt important ha

estat que tots els col·lectius s'han adonat que els afecta una mateixa política i que, per fer-li front, la unitat és important.

Darrerament, a la UAB, s'han detectat acomiadaments impropis

S'arriba a aquest punt d'unió com a resultat de la suma de diferents esdeveniments que s'han produït darrerament a la UAB, amb el cas dels acomiadaments impropis de les

treballadores del servei de reprogramació -externalitzat i gestionat per l'empresa OCÉ. En aquest cas, el rectorat -que era qui, en última instància, decidia si s'autoritzaven els acomiadaments- va donar el seu vistiplau. Llavors, les estudiants, el professorat i les treballadores -tant les sindicades com les que no ho estaven- van entrar en contacte. Les reflexions venien d'abans, però aquesta campanya va ser la que va posar de manifest que es tractava d'una sola lluita contra una política de gestió universitària i no pas de lluites sectorials. En el cas concret de la Plataforma contra el PRIM, amb alumnat i personal docent, hi han entrat sindicats com el CAU-UAB, la CGT o la UGT, mentre que CCOO ha argumentat que ho veu com una campanya i no com una plataforma.

Els punts de la plataforma

La Plataforma contra el PRIM es presenta amb les sis reivindicacions següents:

1. No a les retallades de serveis i a la privatització. Congelació de taxes.
2. No a l'eliminació de la segona convocatòria i manteniment de la setmana blanca.
3. No als acomiadaments i a la precarietat laboral. Salari mínim.
4. T-UAB: reducció de tarifes del transport per estudiants i PAS.
5. Pla d'austeritat: retallada de salaris dels càrrecs directius.
6. Democràcia a la UAB. Incrementem la transparència i la democràcia. Claustre vinculant.

Com han manifestat a la DIRECTA: "Són punts que ataquen l'arrel dels problemes" i, per tant, es contempla que s'hi afegixin altres punts que derivin dels resultats d'aquesta política aplicada a la UAB.

, així està el pati

GARRAF · REPRESSIÓ

El jutjat d'executòries considera prescrit el cas del jove vilanoví Karim

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El procés judicial que ha tingut tota amenaça de presó el veí de Vilanova ha finalitzat. Després d'una llarga espera, els jutjats d'executòries de Barcelona han deixat prescriure la sentència que l'obligava a triar entre el pagament d'una sanció econòmica de 400 euros o l'empresonament durant 50 dies. Així ho va comunicar el mateix Karim Akhbi el 19 d'abril en una roda de premsa, on l'acompanyaven familiars, amics i amigues i companyes de militància. L'independentista de Vilanova no va esperar ni un moment per agrair "el suport rebut" i per criticar durament el posicionament contrari de l'Ajuntament de la ciutat i, particularment, del seu alcalde, Joan Ignasi Elena, que va rebutjar una moció de solidaritat presentada per la CUP l'1 de juny de 2009. La roda de premsa també va comptar amb les intervencions de representants d'Alerta Solidària, la Coordinadora Antirepressiva del Garraf i l'Assemblea de Joves de Vilanova i la Geltrú. Aquestes entitats, a més de valorar molt positivament l'exemple de "fermesa i coherència" de Karim, van voler recordar que "tot el procés arrenca de la prevalença que els jutjats van donar a la versió policial per sobre dels testimonis de la defensa". En aquest sentit, recorden que "ja hi ha dos mossos d'esquadra condemnats per les càrregues contra les estudiants contràries al procés de Bolonya del 18 de març de 2009 pel simple fet d'haver pogut aportar imatges de vídeo on s'evidencia la violència policial". En canvi, en el cas del judici contra Karim Akhbi i malgrat la insistència de la defensa, els mossos no van aportar mai les imatges de les càmeres del Banc d'Espanya que haurien exculpat l'independentista.

GIRONA · LES INTEGRANTS DE LA CAMPANYA SOLIDÀRIA ESPEREN UNA SENTÈNCIA FAVORABLE A LA JOVE

Setmana de mobilitzacions per exigir l'absolució de Núria Pórtulas

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La setmana de mobilitzacions per denunciar els tres anys de la detenció de Núria Pórtulas i exigir la seva absolució va arrencar amb l'acció de dues persones que es van penjar del Pont de Pedra de Girona. Segons el col·lectiu de suport, les accions pretenen donar a conèixer el cas i pressionar políticament el Tribunal Suprem perquè accepti les peticions de la defensa.

El 12 d'abril, el dia abans de la vista al Suprem, un cop finalitzada la concentració per l'absolució de la jove de Sarrià de Ter, dues persones van ocupar un arbre del centre de la ciutat amb la intenció de romandre-hi fins que es fes pública la sentència. L'endemà i sota el mateix arbre okupat, una xerrada amb la presència de David Fernández va servir per explicar el cas de Pórtulas i emmarcar-lo dins l'estratègia de repressió dels moviments socials duta a terme a l'Estat durant els últims anys. Un gran desplegament dels Mossos d'Esquadra, acompanyats d'un camió grua, va acabar amb l'okupació de l'arbre la matinada del 14 d'abril. Els dos joves que s'hi havien enfilat i mantingut durant dos dies van ser acusats de desobediència a l'autoritat i van quedar en llibertat després de ser identificats. Tot i el desallotjament, les activitats organitzades sota l'arbre es varen mantenir. Entre elles, hi va haver una xerrada de l'express anarquista excarcarat recentment Amadeu Casellas.

La setmana d'accions per l'absolució de Núria Pórtulas va continuar l'endemà mateix del desallotjament amb l'encadenament de dues persones davant la subdelegació del govern de Girona. Una cinquantena de persones que donaven suport a les dues activistes van desplegar una

Càrrega dels mossos davant la subdelegació del govern a Girona contra les persones que protestaven pel cas Núria Pórtulas

pancarta amb el lema *Les cadenes de l'Estat no ens ofegaran!* i van tallar el trànsit intermitentment. Finalment, un camió de bombers avisat per la Guàrdia Civil que custodiava l'edifici estatal va procedir a tallar les cadenes de les dues membres de l'assemblea de suport. Dues furgonetes d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van acabar carregant contra el grup de suport per dissoldre la concentració. En un comunicat, l'assemblea de suport denuncia el paper dels antidisturbis dels Mossos, que "han carregat contra la gent concentrada sense motiu aparent i passant per alt els intents d'un portaveu de la campanya per negociar un desallotjament tranquil". Molta de la gent que es manifestava va rebre "empentes i

cops de porra, alguns d'ells al cap i a l'esquena", segons declaracions de la portaveu de la campanya.

Durant el cap de setmana també es van fer diferents actes emmarcats dins aquesta setmana de mobilitzacions. El 17 d'abril, l'agrupament escolta Pare Claret, lligat a la campanya per l'absolució, va dur a terme diverses activitats infantils i una xerrada sobre escoltisme i moviments socials. El 18 d'abril es va fer una trobada de distribuïdores alternatives, un dinar popular i, posteriorment, l'actuació de la cantautora Irun i la lectura de poesia pel grup local el Llop Ferotge.

Agents de paisà dels Mossos d'Esquadra van detenir un membre de la campanya el 18 d'abril quan

tornava cap a casa, després del recital. Se l'acusava d'atemptat a l'autoritat pels incidents ocorreguts durant la càrrega policial contra el grup de suport de les persones encadenades. No va sortir en llibertat fins l'endemà, el 19 d'abril, després de declarar davant el jutge. Es dona el fet que el detingut i una altra persona que apareixia a l'atestat i a la qual també s'acusava d'atemptat són les dues persones que es van encadenar. El 20 d'abril, l'altra activista es va presentar als jutjats per evitar la detenció dels Mossos. Per altra banda, les dues persones identificades durant l'okupació de l'arbre van ser citades a un judici ràpid per faltes programat pel dia 21 d'abril.

VALLÈS · L'ACCIÓ ÉS LA RESPOSTA A UN DESALLOTJAMENT ANTERIOR

Nova okupació al centre de Terrassa

Carlos Gómez Cabrera
terrassa@setmanaridirecta.info

Aprofitant la setmana de vacances de primavera, el 31 de març, un grup de joves de Terrassa va okupar un immoble a la rambla d'Egara com a resposta a un desallotjament que s'havia produït dos dies abans en unes finques de propietat municipal. A través d'una roda de premsa, el col·lectiu Joves per l'Autogestió (JA) va denunciar els conflictes que s'han succeït des del primer dia de l'okupació, quan l'amo va entrar a la casa alliberada des d'un edifici contigu "amb una actitud molt agressiva" i va entrar en conflicte directe amb les persones okupants fins al punt d'arribar a agredir-les. Des de l'assemblea del nou centre

social es va exigir al propietari "que faci el que ha de fer" i que respecti el procés judicial i la integritat física de les joves okupants. També van criticar "el tracte rebut per la premsa local" i l'excusa que la casa estava en ruïnes amb què el propietari pretenia fer fora les okupes. Segons diuen, això és una "cosa dubtosa, ja que els arquitectes de l'Ajuntament no ens han portat cap informe negatiu". També van agrair "la simpatia i la solidaritat veïnal", ja que "l'immoble es trobava en un estat d'abandó total". Des d'Acció Autònoma van mostrar la seva solidaritat amb les noves companyes, per la seva activitat, convicció i energia. Alhora, van recordar "la il·legalitat del primer desallotjament" per part de la policia mu-

nicipal, que es va fer sense ordre judicial. Van acusar l'ajuntament de "permetre l'estat d'abandó de l'immoble" i d'"especulador". L'Assemblea popular de Terrassa també hi va dir la seva, va donar suport i legitimant a l'acte del grup de joves que vol gestionar espais socials i va denunciar "les dificultats amb què topa la joventut a l'hora d'adquirir un habitatge". JA va aprofitar per anunciar la inauguració del nou Centre Social Okupat, que de moment s'està rehabilitant. Serà els dies 7, 8 i 9 de maig, coincidint amb la fira modernista de Terrassa, ja que la façana de la casa també és d'aquella època. També van dir que, de moment, l'espai el gestionen entre quatre col·lectius de la ciutat de Terrassa.

VALLÈS · EL TRIBUNAL L'IMPUTA PER DESORDRES PÚBLICS

Els jutjats acusen una altra persona pels fets de la pantalla de Tele 5

Arnau López i Andreu
terrassa@setmanaridirecta.info

L'talla de Terrassa, denunciada públicament per Solidaritat Antirepressiva de Terrassa i per Alerta Solidària, sembla que continuarà. El 19 d'abril, un nou imputat acusat de desordres públics va declarar als jutjats d'instrucció número 1 de Terrassa. La imputació es va fer gairebé un any després dels fets i la citació per anar a declarar no va ser notificada prèviament a l'imputat, que va haver d'anar a reclamar-la als jutjats. Un cop allà, el personal dels jutjats li va respondre que la forma d'actuar era enviar els Mossos d'Esquadra a casa seva el mateix dia de la citació.

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa considera que aquesta citació és "una mostra més de la inconsistència del cas i de la

manca de proves cap al company Jaume; el fet que, deu mesos després dels fets, la instrucció no estigui tancada i se citi a declarar altres persones que van participar en la concentració de rebuig continua la dinàmica de l'Ajuntament de persecució cap als moviments socials de la ciutat".

Cal recordar que els fets van passar el mes de maig de 2009, quan l'Ajuntament de Terrassa i la cadena televisiva Telecinco van organitzar un acte per veure un partit de la selecció espanyola al centre de la ciutat. Una concentració de rebuig i la crema dels cables de la pantalla van fer impossible la retransmissió del partit. El primer imputat pels fets ha d'anar a firmar cada quinze dies als jutjats i la resta de persones es troben a l'espera de la clausura de l'expedient i dels delictes pels quals se'ls acusa. Per més informació: www.jaumeabsolucio.cat.

, així està el pati

CATALUNYA · ESPLAIS CATALANS REIVINDICA EL VALOR AFEGIT DE LA SEVA TASCA EDUCATIVA, QUE TRANSMET ESPERIT CRÍTIC AL JOVENT

L'associacionisme infantil i juvenil rebutja la seva equiparació amb empreses d'oci

Assemblea general d'ESPLAC celebrada a Barcelona el desembre del 2009

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Passen els anys i, afortunadament, l'associacionisme educatiu infantil i juvenil continua tenint un paper cabdal en la socialització de part de les noves generacions. El gran nombre d'entitats que es dediquen a aquesta tasca pedagògica és una bona mostra de la importància que tenen les associacions educatives de lleure al nostre país i, com apunten des de l'àmbit de la politologia i la sociologia, és un bon indicador per valorar les quotes de participació ciutadana i de qualitat democràtica de què gaudeix una societat. Darrerament però, una part significativa d'aquests col·lectius ha aixecat la seva veu contra el que considera que està essent "un procés de mercantilització encoberta de la seva tasca".

La lluita contra la privatització
Esplais Catalans (ESPLAC) -associació juvenil d'educació en el lleure, enquadrada dins del Moviment Laic i Progressista (MLP), que aplega més de 96 esplais arreu del Principat-, a finals del mes de març, va fer pública una nota de premsa on demanava a l'administració pública i als mitjans de comunicació "un major reconeixement social per les organitzacions d'associacionisme educatiu". Aquesta demanda ve condicionada per un problema que s'està estenent progressivament d'ençà que l'anomenat *tercer sector* -format per ONG i col·lectius de la societat civil- està essent desposseït de les seves funcions de dinamització social per transformar-se en un element més del sistema econòmic, tot obviat el seu caràcter altruista i transformador.

En el cas de les organitzacions de l'associacionisme educatiu, aquesta deriva política cap a un model neoliberal basat en la privatització de tots i cadascun dels camps susceptibles d'incidir en l'esfera econòmica està implicant un greuge comparatiu important entre els col·lectius compromesos amb

una tasca voluntària d'educació en el lleure i les empreses i fundacions que ofereixen serveis socioeducatius.

A la seva nota de premsa, ESPLAC reivindica que "davant d'altres opcions que es basen en criteris econòmics i de prestació de serveis", ells volen "potenciar i reivindicar un model d'esplai basat en la laïcitat, el progrés, la democràcia i el voluntariat de tothom que hi participa, especialment de les monitores i els monitors". I és que, poc a poc, aquest procés d'assimilació que estan patint s'ha traduït en una percepció social errònia que equipara la seva activitat amb la merament empresarial i obvia el valor afegit que suposa el fet de transmetre un esperit crític i transformador al jovent, allunyat del valor de mercat o del reconeixement d'unes determinades competències laborals.

ESPLAC diu que "volem potenciar i reivindicar un model d'esplai basat en la laïcitat, el progrés, la democràcia i el voluntariat de tothom"

A nivell pràctic, aquesta problemàtica s'evidencia quan les fundacions professionalitzades combinen els projectes associatius i voluntaris amb el negoci de la gestió de serveis socioeducatius per conservar un estatus que els permet beneficiar-se tant de la seva activitat empresarial com dels convenis i subvencions governamentals. El creixement que obtenen gràcies a aquest doble joc, es aprofitat per publicitar-se arreu amb missatges enganyosos que menystenen el model voluntari d'esplai, duent a terme

Última trobada general que va fer l'ESPLAC a l'abril de l'any passat

una competència deslleial gràcies a que des de l'administració no es té en compte ni el valor afegit de l'associacionisme, ni les fonts de finançament de les que depenen els uns i els altres, a l'hora de prestar els recursos necessaris per garantir la seva activitat.

Aquests factors han dut ESPLAC a fer una crida a la reflexió per aconseguir que l'administració pública i la societat en general diferencien el caràcter i el tractament que es dona a les organitzacions d'associacionisme col·lectiu respecte a les empreses prestadores de serveis de lleure.

El CNJC recolza l'ESPLAC

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) -una plataforma no governamental que aplega els

El CNJC diu que "cal donar suport a les organitzacions d'associacionisme educatiu amb convenis de col·laboració i no a través de la gestió"

consells territorials de joventut i diverses entitats juvenils-, que és un ens reconegut com a interlocutor vàlid al Parlament i la Generalitat,

va aprovar a l'última Assemblea General Ordinària celebrada a Lleida a mitjans del mes de març, una resolució titulada *No volem ser mercantilitzades*. En aquesta resolució, el CNJC afirma que "cal donar suport a les organitzacions d'associacionisme educatiu a través de convenis de col·laboració i no a través de la gestió" i fa èmfasi a l'hora de demanar que "es reconeguin aquests col·lectius com un agent educatiu més i no com l'agent que gestiona aquells espais on la família i l'escola no intervenen per manca de temps".

L'aposta per la diferenciació entre associacions i empreses esdevé clau per garantir projectes socioeducatius que s'allunyin de lògiques i criteris econòmics i es regeixin per valors compromesos, crítics i participatius.

> La manca de locals deixa els esplais barcelonins en una situació de precarietat

Una de les principals problemàtiques amb què es troben els esplais, dins d'un context on l'educació voluntària en el temps de lleure cada vegada té més dificultats per fer la seva tasca social, és la manca de disponibilitat d'equipaments adequats per dur a terme les seves activitats. Aquesta mancança és especialment significativa a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, on l'any 2007 ESPLAC va crear la Comissió Sense Sostre, encarregada d'obrir canals de diàleg amb l'administració pública per trobar sortides a la carència de locals. Des d'aleshores, s'ha dinamitzat un pla perquè tots els esplais puguin contactar

amb els respectius regidors de districte.

L'augment del preu dels lloguers, l'absència de convenis de cessió d'espais i els desnonaments i desperfectes que pateixen alguns dels locals disponibles deixen molts esplais en una situació de precarietat que obliga l'equip de monitors i monitores a fer esforços per trobar un lloc on poder dur a terme les seves activitats. La problemàtica s'agreuja pel fet de que els esplais no poden reformar i adaptar els locals a les necessitats que requereixen les activitats que s'hi desenvolupen, ja que la majoria d'aquests espais estan cedits i

no es disposa d'autorització per fer-hi modificacions.

Un bon exemple d'aquesta problemàtica és l'esplai Olivera Rodona del barri barceloní de les Corts. Aquest esplai va veure com enderrocaven el que havia estat el seu local durant els últims nou anys per ordre dels tècnics municipals, a causa del perill d'esfondrament existent. Tot i que es van trobar al carrer dues setmanes després de rebre la notificació de l'enderroc, el districte ha decidit no prestar cap mena d'ajut pel lloguer d'un nou local, fet que aguditzava la manca de recursos per desenvolupar les seves activitats amb normalitat.

, així està el pati

CATALUNYA · A LA CIUTAT DE BARCELONA ES PODEN TROBAR VIVENDES (UN TOTAL DE 5.000) HABITADES PER MÉS DE NOU INQUILINES

La crisi provoca la proliferació i la consolidació de diferents tipus de racisme

Adriana Jarrín i Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

La situació de la població migrada a Catalunya passa per un dels seus moments més delicats. El context de crisi econòmica ha provocat la proliferació i la consolidació de diferents espais i tipologies de racisme. "Com ha succeït històricament, en un context de crisi, el racisme té una doble finalitat: per una banda, serveix per canalitzar el descontent social i trobar un boc expiatori, en aquesta ocasió les persones migrades, una de les capes de la societat més desprotegides; i per l'altra, perpetua un ordre social afavoridor per alguns sectors econòmics", tal com s'esmenta a les conclusions del darrer informe anual de SOS Racisme. En aquest sentit, als efectes generals de la crisi econòmica, cal afegir-hi els perjudicis que ha de suportar la població migrada, ja que el risc de perdre el permís de residència arran de la situació d'atur afavoreix l'exploatació laboral. Un exemple d'això és la davallada del salari de les persones que treballen per temporades a Lleida, que va passar dels sis euros l'hora estipulats pel conveni a només tres. Segons dades de l'Observatori del Treball, un 44% de les persones migrades es troba a l'atur, davant el 30% de la població autòctona, fet que ha obligat moltes persones a viure en infrahabitatges. Segons l'Ajuntament de Barcelona, l'any passat, la ciutat comptava amb 5.011 llars habitades per més de nou persones, un 20% més que l'any 2007. Mentrestant, el Fons Estatal d'Acollida i Integració s'ha reduït un 50%, com alerta la pròpia consellera d'Acció Social, Carme Capdevila.

Apartheid jurídic

Un dels aspectes que preocupen més les associacions i entitats de migrants són les mesures aprovades a la nova llei d'estrangeria el 19 de desembre de 2009, una legislació que "vulnera els drets, crea noves categories d'immigrants i se centra en l'augment d'un règim sancionador", segons el mateix informe. Aquesta reforma "s'emmarca dins la Directiva de la Vergonya, que tracta la població immigrant únicament com a mà d'obra i no com a persones i ciutadans amb drets".

nal la política migratòria, ho és molt més canviar el model instaurat des de l'Estat, que respon a un plantejament polític que, durant els darrers 20 anys, ha portat a l'apartheid jurídic de les persones immigrades".

Discriminacions quotidianes

Les discriminacions més freqüents -tot i que només representen un 26% de les denúncies de l'any 2009- es produeixen a l'hora d'accedir a serveis que no són bàsics -com per exemple, l'accés als bars o discoteques- i que segueixen criteris clarament racistes o a l'hora d'obtenir un crèdit al consum, com el cas de MediaMarket denunciat per SOS Racisme -on s'exigeixen requisits diferencials entre la població autòctona i la immigrada, fins i tot quan aquesta té els papers de residència en regla. De tota manera, un dels principals focus de discriminació és l'assetjament continu als centres de reunió de col·lectius de diverses religions, que representa "un marcador visible de la discriminació cap a la població estrangera", segons l'informe *Racisme a Catalunya*.

Un altre font de discriminació és l'educació. Com denuncia el propi Síndic de Greuges, la concentració d'un percentatge elevat d'alumnat migrant a algunes escoles és una "tendència errònia que dificulta el futur del país", ja que aquests centres estan saturats arran de les necessitats educatives que sovint presenta l'alumnat nouvingut (principalment la llengua), mentre que altres escoles -fins i tot als mateixos barris- registren una presència molt menor d'alumnat migrant. Les escoles i instituts concertats acullen menys de la meitat de l'alumnat nouvingut que els pertocaria per la proporció de places educatives. Si representen un 40% de les places escolars, sols tenen un 17% de l'alumnat nouvingut matriculat. L'anunci del Departament d'Educació de tancar centres de Batxillerat i Formació Professional a barris com el Raval o la Mina s'ha rebut en el mateix sentit.

Menors en estat d'abandonament

Durant el darrer any, s'han fet públiques nombroses denúncies per maltractaments a menors d'edat no acompanyades. Les pitjors condicions de salubritat i la manca d'una atenció integral vénen acompanyades de l'assetjament administratiu per intentar demostrar una suposada majoria d'edat del jove que viu als centres d'acollida per menors migrants.

Les joves són sotmeses a exàmens mèdics i radiografies per determinar la seva edat, tot i que aquestes proves tenen un marge d'error de dos anys i encara que moltes d'aquestes persones tinguin passaports on consta la seva data de naixement. El jove que, finalment, és expulsat no té cap garantia de la seva seguretat, tal com han denunciat reiteradament les treballadores socials que les acompanyen.

> La policia és una eina executora del racisme

Un any més, les principals denúncies per racisme apunten els diferents cossos policials. Segons dades del Servei d'Atenció i Denúncia per les Víctimes de Racisme i Xenofòbia (SAID), el 28% de les denúncies rebudes durant l'any 2009 corresponen a agressions i abusos perpetrats pels cossos de seguretat, un 4% per la seguretat privada i un 2% per l'extrema dreta. Prop de la meitat de les denúncies contra els cossos de seguretat recauen sobre els Mossos d'Esquadra i una quarta

part sobre la Guàrdia Urbana de Barcelona.

En aquest sentit, el desembre de 2009, el Tribunal Suprem de l'Estat (TS) va confirmar la condemna de presó contra tres agents dels Mossos d'Esquadra per haver torturat Lucian Padurar, d'origen romanès, mentre estava detingut. Tot i això, la condemna va ser rebaixada de sis anys i mig a quatre anys i nou mesos perquè el TS va considerar que no s'havien acarnissat amb el detingut. Els agents encara poden recórrer al

Tribunal Constitucional o demanar un indult, que és com acaben moltes de les condemnes per maltractaments i tortura.

D'altra banda, "les macrobatudes dutes a terme l'any 2009 han reforçat la percepció social de la immigració com un problema lligat a la delinqüència", segons dades de la Fundació Jaume Bofill, ja que "els dispositius policials desproporcionats s'han fet a hores punta a espais recurrents de públic, com ara places i estacions de metro".

Una de les mesures que han estat criticades més durament és l'ampliació del temps de reclusió als centres d'internament per estrangers (CIE), que passa de 40 a 60 dies. Aquests centres, a més, han rebut nombroses denúncies per maltractaments. Diverses entitats reclamen el seu desmantellament i la investigació rigorosa i exhaustiva de les denúncies.

Tot i que, durant aquest any, Catalunya aprovarà la llei d'acollida que pretén garantir la integració de la població immigrada, "aquesta llei troba les seves limitacions en la llei d'estrangeria", segons les mateixes fonts. Per això, tot i que és important "gestionar des de la proximitat i en clau nacio-

, així està el pati

BARCELONA · UN AGENT DE LA POLICIA PORTUÀRIA DECLARA QUE MEGUELE SEK EL VA MOSSEGAR

La fiscalia demana divuit mesos de presó a un venedor que va ser apallissat per la policia

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta

Meguele Sek és un jove senegalès que, el juliol de l'any passat, va ser detingut en una batuda contra venedors de bosses falsificades. La seva detenció hauria estat una més de les 540 practicades a la gent que es dedica al *top manta* durant els darrers dos anys a l'Estat espanyol, si no fos per l'acarnissament amb què el va tractar la Policia Portuària i per la paradoxa en què s'ha convertit el seu cas. Segons l'atestat policial, Meguele es trobava venent la seva mercaderia a la zona del Maremàgnun de Barcelona quan una desena de policies va intervenir per requisar els objectes i dispersar les vendores *manteres*. Els efectius policials van arraconar les venedores mentre retenien Meguele, que va ser detingut i traslladat a una habitació situada dins el propi centre comercial i on -assegura- el van colpejar als braços i a les cames amb porres i fins i tot van arribar a usar una porra elèctrica. Posteriorment, el detingut va ser traslladat a l'Hospital del Mar, ja que -segons es recull a l'informe mèdic- presentava policontusions a les extremitats inferiors. També va ser examinat un dels agents que va participar a la batuda, el número 1.921, per una rascada al polze que -segons va explicar ell mateix al metge que l'atenia- va ser causada per una mossagada del detingut. La suposada queixalada va

Meguele Sek i el seu advocat, Ibal Arbidé, mantenen una conversa davant la porta d'entrada de la Ciutat de la Justícia

ser la base a partir de la qual -contra tota lògica- l'agent va denunciar el detingut per atemptat a l'autoritat, malgrat l'asimetria de les lesions que consten als informes mèdics. La denúncia va prosperar i es va iniciar un procés judicial en el qual destaca, especialment, les versions contradictòries dels dos agents de la Policia Portuària. Així, durant la celebració de la primera vista, l'agent número 1.974 -citada com a testimoni-

va declarar que no havia presenciat la suposada agressió vers el seu company, ja que es trobava a uns sis metres de distància dels fets. En canvi, a la segona vista, celebrada el 20 d'abril d'enguany, el denunciant va assegurar que únicament va intervenir per ajudar l'agent 1.974, que estava essent atacat per Meguele. El policia, que respon a les inicials S.J.I, afirma que va rebre dues mossagades per part del jove *mantero* quan l'intentava

reduir. Respecte a les contusions que presentava el detingut, va declarar -requerit per l'advocat de la defensa- que li va propinar "un sol cop de porra a la tibia mentre corrien i que la resta se les va provocar ell mateix en caure a terra". Tot i la manca de proves concloents contra el senegalès, la fiscal va insistir durament en la culpabilitat de l'acusat, que s'enfronta a un any i sis mesos de presó i a una multa de 360 euros.

BARCELONA · EL CONSISTORI VOL 3.000 EUROS PER UNA SUPOSADA INFRACCIÓ DE L'ORDENANÇA DE CIVISME

Ajuntament i fiscalia demanen set anys de presó a tres joves pel 'cas macrobotellón'

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat penal 22 de Barcelona executarà, l'11 de maig, un nou procés relacionat amb els fets del *macrobotellón* del març de 2006 al barri del Raval (DIRECTA 179). Aquest cop, es jutjaran tres persones, X.P., C.N. i X.V. El ministeri fiscal i l'Ajuntament de Barcelona les acusen de tres delictes: desordres públics (divuit mesos de presó), atemptat a l'autoritat (tres anys i sis mesos de presó) i delictes continuats de danys (dos anys de presó). Pel darrer delictes, també es demana una pena multa de dotze euros diaris durant divuit mesos.

Les tres persones van ser detingudes a la porta de l'FNAC per part d'un grup de mossos de paisà, que les va portar a la comissaria del centre de la ciutat i després a la Zona Franca. Van estar detingudes 38 hores i, quan van comparèixer davant el jutge de guàrdia, van declarar que havien estat "detingudes arbitràriament".

La policia va dir que X.P., C.N. i X.V. van ser detingudes al carrer Hospital, on durant els fets sembla

que es van cremar uns contenidors. També van indicar que les tres persones "van fer llançaments d'objectes a un furgó policial" i que li van "trencar el vidre del davant". Durant la instrucció del cas, però, el magistrat ha determinat que a cap de les imatges demanades pel jutjat als mitjans de comunicació no s'identifica les tres persones acusades.

Els mossos, segons l'advocada que ha seguit la instrucció, "han aportat factures de les reparacions que es van fer al furgó", però "no han entregat cap informe de danys" que certifiqui que els desperfectes van ser provocats per una acció ofensiva de les tres persones acusades. Durant la instrucció, la defensa ha demanat l'absolució de les acusades i l'advocada creu que la tipificació dels delictes "és desproporcionada i abusiva" i que "es busquen caps de turc que paguin els desperfectes del mobiliari urbà".

L'ordenança de civisme vol fer caixa
Poc després de ser detingudes, les tres persones acusades van rebre una multa de 3.000 euros de l'Ajuntament per una suposada infracció de l'orde-

Un mossos esgrimeix una 'pilotera' durant les càrregues del 'macrobotellón'

nança de civisme, ja que el consistori considerava que havien cremat uns contenidors. El jutge instructor, però, va demanar la paralització del procés administratiu fins que no s'hagi dictat sentència en el procés penal.

La cinquantena de persones detingudes pel *macrobotellón* hauran estat jutjades per mitjà de deu processos penals diferents. El febrer de 2009, quatre persones van acceptar una

pena d'onze mesos de presó, una multa de 3.000 euros de l'ajuntament i el pagament de 5.112 euros a dues botigues. X.V., en unes declaracions fetes a la DIRECTA, ha dit que durant la detenció a la Zona Franca va poder parlar amb una de les persones que van acceptar la pena: "Em va dir que la policia l'havia detingut només sortir de casa després de dir-li: 'Tú tienes cara de quemar containers'".

BAIX LLOBREGAT · MEDI

L'Ajuntament de Collbató aprova la requalificació dels terrenys per tirar endavant el parc industrial a Montserrat

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Collbató va aprovar, el 26 de març, el text refós que donarà llum verda a la requalificació dels terrenys per la industrialització de la falda de Montserrat. També es va modificar el conveni que hi havia amb les dues empreses anteriors i se'n va fer un de nou amb la propietat dels terrenys. El projecte queda tal com es va formular al començament -amb 240 naus industrials de dotze metres d'alçada i un total de 21 hectàrees afectades- i es deixen de banda les recomanacions de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, que aconsellava reduir el perímetre total i l'alçada de les naus (DIRECTA 177).

Les empreses abandonen el projecte
Les dues empreses que lideraven el projecte (Quat Inversiones i Immobiliària Benet) van abandonar-lo ja fa uns mesos i, ara, l'Ajuntament ha signat un nou conveni amb les persones propietàries de les parcel·les, que han passat a ser les promotores del projecte. En aquest nou conveni, l'ajuntament ja no rebrà sis milions d'euros com a donació del projecte, sinó que rebrà terrenys de la zona industrial, amb els quals podrà obtenir un benefici que, segons el consistori, s'acostarà als sis milions d'euros. El Grup Independent de Collbató -a l'oposició- ha manifestat que "l'ajuntament ha de retornar el milió d'euros avançat i gastat" i que "passarà a ser propietari d'una part del sòl que les empreses promotores ja han considerat que no té cap valor, cosa que converteix l'ajuntament en un especulador més del sòl". Des de la Plataforma Salvem Montserrat apunten que "el projecte, a dia d'avui, és inviable perquè, si les dues constructores més grans han abandonat el projecte, no seria lògic que ho poguessin dur a terme les propietàries dels terrenys". Creuen que, tot i l'aprovació per la requalificació dels terrenys, aquest projecte "quedarà aturat durant uns quants anys".

Protestes i 700 sabates
Durant el ple extraordinari de l'Ajuntament de Collbató que es va celebrar el dia 31 de març, el PSC i CIU hi va donar suport.

La Plataforma Salvem Montserrat va convocar una concentració a les portes de l'ajuntament, on es van deixar 700 sabates com a acte de protesta i de suport al membre de la plataforma que ha estat denunciat per l'alcalde per deixar caure sobre la taula de plens dues sabatilles durant un ple anterior, on es parlava sobre la requalificació d'aquests terrenys.

, així està el pati

SANT FELIU DE LLOBREGAT · S'HAN OBSERVAT MANCANCES PER GARANTIR LA SEGURETAT DE LES TREBALLADORES QUE AIXEQUEN L'EDIFICI

Treball obre un expedient al bisbat per infraccions a les obres de la seva nova seu

Les obertures no estan protegides amb xarxes que evitin la caiguda de les operàries

Jordi C. Carbonell
baixllobregat@setmanaridirecta.info

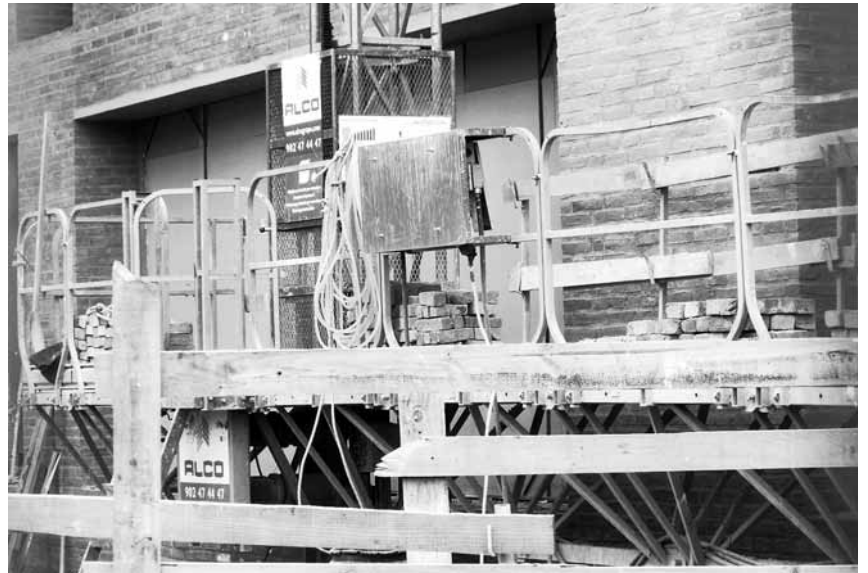
La Inspecció de Treball i la Seguretat Social de Barcelona han iniciat un procés sancionador contra l'empresa Estructures Cotano Blanes 2009 i el bisbat de Sant Feliu de Llobregat (que actua com a promotor de l'obra) per diverses infraccions en matèria de riscos laborals relacionades amb els treballs de construcció de la nova seu eclesiàstica. L'obertura de l'expedient sancionador arriba després de dues denúncies interposades per CCOO l'octubre de 2009 (encara no resolta) i el febrer d'enguany. El sindicat va observar mancances en els sistemes per garantir la seguretat de les operàries. A les denúncies, s'assegura que les treballadores estan exposades a diversos riscos de caiguda perquè hi ha molts forats que no estan protegits o només estan tapats amb taulons de fusta no homologats, perquè les xarxes que han de parar les possibles caigudes estan mal

muntades i perquè hi ha bastides mal fixades.

La DIRECTA ha pogut comprovar, per exemple, que una de les plataformes elevadores facilitades a les treballadores per aixecar la paret de l'edifici no compta amb una barana

A l'obra, hi ha zones amb risc de caiguda que no disposen de xarxa o estan delimitades per una simple tanca de fusta i sense senyalitzar

preparada per evitar la caiguda dels maons que es fan servir o la caiguda de les operàries. També hi ha zones amb risc de caiguda que no disposen

Aquesta plataforma elevadora no compta amb una barana cega que eviti la caiguda dels maons apilats

de xarxa o estan delimitades per una simple tanca de fusta i sense senyalitzar (veure fotos).

Durant la construcció del nou edifici, també s'han comès infraccions d'altres tipus, com el fet que gent autònoma contractés altres persones autònomes per algunes actuacions. A més, segons el sindicat, el bisbat "ha contractat deu contractistes principals". Al cartell que anuncia l'obra, hi apareixen les empreses Torre Barcelona Estructures de Hormigón, Transmetal i Juvanteny. En una nota emesa el 24 de febrer, el bisbat carrega contra les operàries i diu que "s'han fet múltiples reunions amb les empreses per insistir en la importància de les

mesures de seguretat, que algun treballador pot haver incomplet esporàdicament".

Sis milions en temps de crisi

Segons el bisbat de Sant Feliu, la nova seu, formada per un edifici de set plantes i un altre de dues, "té un cost d'uns sis milions d'euros". El bisbat preveu que s'inaugurarà el proper mes de setembre i diu que s'ha finançat "amb crèdits, aportacions dels feligresos i de les empreses i subvencions de diferents ajuntaments". El bisbat ha sol·licitat aportacions a través de tres comptes bancaris i ha organitzat una campanya de col·laboració en els elements constructius: demanen 100 euros per deu

maons, 3.000 per dues portes, 6.000 per una columna, 18.000 per un tram de mur o 30.000 per un ascensor. La campanya també demana donacions en vida i llegats testamentaris.

La inversió de la nova seu, que inclourà la residència del bisbe en els seus 4.946 metres quadrats de superfície, ha arribat en temps de crisi. En aquest sentit, Càritas Sant Feliu (que disposarà d'un local al nou bisbat) s'ha queixat, durant el 2009, pel descens de donacions al rober i al banc d'aliments que gestiona. Això va fer que, l'estiu de 2009, l'Ajuntament de la ciutat entregués 28.850 euros a Càritas Sant Feliu per sufragar els descens de donacions.

ESTAT ESPANYOL · ELS SINDICATS DENUNCIEN LA FALTA DE VOLUNTAT DEL GOVERN A L'HORA DE GARANTIR UN SERVEI PÚBLIC DE QUALITAT

La liberalització postal que impulsa la UE podria amenaçar 65.000 llocs de treball

Pere Garcia
menorca@setmanaridirecta.info

El que havia de ser una reunió es convertí, l'11 de març d'enguany, en una tancada. 22 delegades sindicals dels sindicats CGT, CCOO, CSIF i SL varen protestar al Ministeri de Foment de Madrid després de ser convocades per la subsecretaria de Foment. Segons els sindicats, l'acte es volia fer sense convocatòria formal i sense ordre del dia i la reunió va ser titllada de "dinar informatiu". La tancada, plantejada com a indefinida, quan finalitzar dues hores després, van 40 policies antidisturbis van desallot-

jar la protesta per la força. Poc després, al congrés de diputats, el ministre de Foment José Blanco va manifestar que presentarà un projecte de nova llei postal. També va dir que "el Servei Postal Universal el seguirà prestant Correus" i afegí: "Garantim la viabilitat de Correus". Les paraules de Blanco han quedat en açò, paraules. I els sindicats, mostrant-se com una "unitat sindical" (CGT, CCOO, CSIF, SL, ESK i STAS), continuen denunciant la falta de voluntat del govern a l'hora de garantir un servei públic de correus i el manteniment de 65.000 llocs de treball, que desapareixerien amb la liberalització

postal que marca la directiva europea prevista per l'1 de gener de 2011.

És per açò que reclamen una moratòria en l'aplicació d'aquesta directiva i la designació de Correus com a operador encarregat del Servei Públic Universal amb el finançament i la plantilla adequades. També reivindiquen estabilitat i salaris dignes per totes les persones que fan feina a Correus. Des de la CGT, a més, afegeixen: "Volem que es reobri la negociació del conveni col·lectiu que du més de quinze mesos paralitzada".

S'han dut a terme mobilitzacions arreu de l'Estat espanyol, des de la tancada del mes de març a Andalusia,

Navarra, La Rioja, Castella i Galícia fins a la del 12 d'abril a les comarques de Catalunya, com ja va informar aquest setmanari. Ara, les convocatòries han continuat a d'altres indrets; és el cas de Menorca on, el 13 d'abril, es van fer dues concentracions que aplegaren, al matí a Ciutadella i al capvespre a Maó, una quarantena de persones cadascuna. A Barcelona, el 14 d'abril, el 75% de la plantilla de la província va secundar la vaga i unes 3.000 persones es varen manifestar des de la plaça Universitat barcelonina fins la delegació del govern espanyol. El mateix dia, a Vic, una concentració va acollir prop de 50

treballadores de la comarca i, a Manresa, un 45% de la plantilla va seguir l'aturada. A Madrid, un 85% de les treballadores de la província van secundar la protesta i unes 8.500 persones es manifestaren pels carrers de la ciutat. Les properes grans convocatòries passen per una manifestació a Ciutat de Mallorca el dia 28 d'abril, una jornada de protesta a València, una vaga de 24 hores a Barcelona el dia 29 d'abril (coincident amb la Conferència d'Alt Nivell Postal Europeu) i una possible vaga general a Correus, si no canvia la situació, a partir del 10 de juny d'enguany.

MIRALLS

Maria Llopis

El postporno és la reconstrucció del desig amb una postura antipatriarcal”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

La permacultura ens permet reconnectar nos amb els cicles naturals

pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrua 14

DIRECTA 180
21 d'abril de 2010

A FONTS | PER QUÈ NOMÉS REDUÏM EMISSIONS QUAN HI HA CRISI?

Qui contamina, cobra

L'escalfament global és una problemàtica complexa, en què intervenen multitud d'actors i que presenta diverses estratègies possibles. L'objectiu a assolir és la reducció de gasos d'efecte hivernacle: aquesta era la meta acordada a Kyoto el 1997 i, recentment, a Copenhaguen, s'ha discutit el full de ruta aprovat a Bali (2007) per continuar en la mateixa línia. Abans de parlar del futur, però, proposem una anàlisi dels mecanismes que han regit fins a l'actualitat a l'Estat espanyol i que han permès que aquelles empreses que contaminen més no sols no paguin, sinó que se'n beneficiïn econòmicament en detriment de la ciutadania.

G2 - Col·lectiu Green Gambito'
afons@setmanaridirecta.info

Del total d'emissions que es van registrar l'any 2002 a l'Estat espanyol, aproximadament el 45% van correspondre als anomenats sectors fixos o comercials, és a dir, aquells en què es poden identificar clarament les instal·lacions industrials responsables de les emissions i que, per tant, estan subjectes al Pla Nacional d'Assignacions (en contraposició amb el sector difús, que correspon al consum de les llars, el transport, etc., i sobre el qual respon el govern).

una gestió eficient de les emissions i de tot allò que hi està relacionat (la tecnologia que s'utilitza per produir, el volum de producció, etc.). A la pràctica i molt resumidament, el funcionament del sistema el podeu conèixer llegint les línies següents.

En primer lloc, s'ha de comptabilitzar acuradament (verificar) quin és el volum real d'emissions que genera cada empresa o instal·lació. Per exemple, el complex de Repsol a Tarragona va emetre 2.547.246 Tm (tones mètriques) de CO₂ l'any 2008, segons el Registro Nacional de Derechos de Emisión de Gases de Efecto Invernadero (RENADE, www.renade.es).

Emissions per sectors a l'Estat espanyol l'any 2002

Sector	% Sobre el total de sectors fixos	% Sobre el total d'emissions nacionals	Nombre d'instal·lacions
Energia	51%	21%	423
Refineries	11%	5%	13
Siderúrgia	8%	4%	26
Ciment	19%	9%	36
Altres	11%	6%	551
TOTAL	100%	45%	1.049

Font: Segon Pla Nacional d'Assignacions. BOE, Reial Decret 1030/2007, de 20 de juliol.

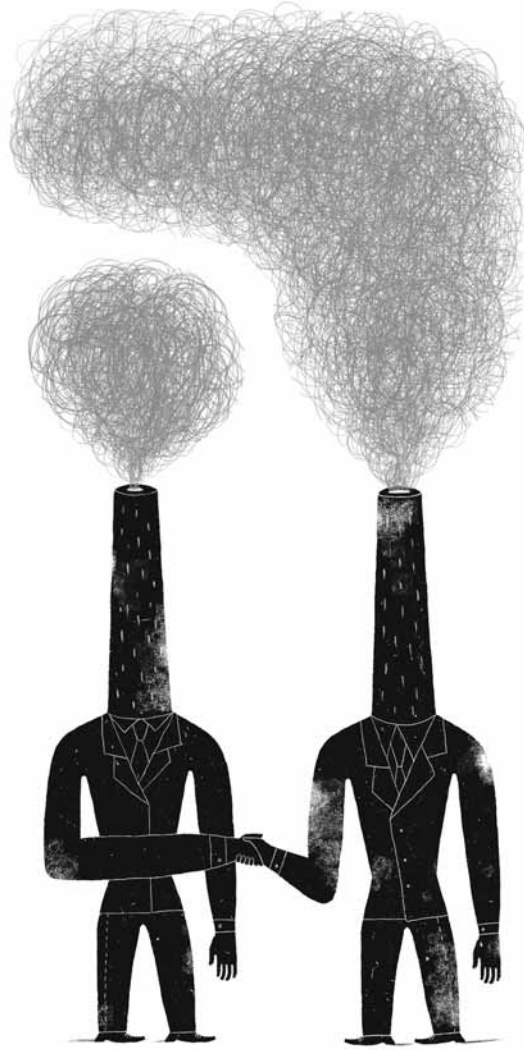
Així, mentre la responsabilitat sobre el sector difús (un 55% de les emissions) recau sobre les persones que viuen a l'Estat, la de l'altre 45% es concentra aproximadament en només unes 1.000 empreses. No cal esforçar-se gaire, doncs, per veure on caldria concentrar les polítiques per obtenir reduccions d'emissions de manera ràpida i eficaç. Seguint aquesta lògica i també a partir de les directrius de la Unió Europea, a l'Estat espanyol, s'han anat posant en marxa els corresponents plans nacionals d'assignacions: el primer, amb un marcat caràcter experimental, pel període 2005-2007; i el segon, que vigeix actualment, pel període 2008-2012.

El mercat de drets d'emissió

La idea de llançar un pla d'assignacions apareix estretament vinculada a l'objectiu de crear un mercat global de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle. Les bondats que l'ortodòxia econòmica i bona part de l'establishment polític internacional atribueixen al mecanisme del mercat són ben conegudes: aquest actúaria promovent

Posteriorment, mitjançant el Pla Nacional d'Assignacions, s'assigna una quantitat de drets d'emissió per l'any següent, equivalents a un cert volum de CO₂. Aquests drets s'assignen *gratuïtament*. Això vol dir que, a finals d'any, aquella instal·lació haurà de retornar una quantitat de drets d'emissió igual al volum final de gasos que hagi emès efectivament: si li manquen drets, els haurà de comprar a algú altre al mercat internacional de drets d'emissió, mentre que, si n'hi sobren, els pot anar a vendre. Així, si una empresa troba la manera de reduir les seves emissions (per exemple, utilitzant una tecnologia més neta) podrà pensar a invertir-hi, perquè després podrà vendre els drets que li sobrin i amortitzar aquesta inversió. Per contra, si una empresa vol augmentar les emissions perquè la seva activitat li resulta molt rendible, ho podrà fer, però haurà de destinar una part d'aquesta rendibilitat a pagar els drets d'emissió extra que necessita i que ha estalviat alguna altra empresa.

IL·LUSTRACIONS:
Negrescolor

Ara bé, el primer factor que resulta clau a l'hora de determinar si una instal·lació acabarà l'any amb més o menys drets d'emissió dels que necessita és la quantitat inicial que se li hagi assignat des de bon principi. Per exemple, si a la planta de Repsol de Tarragona que mencionàvem anteriorment se li assignen drets equivalents a un milió de Tm (menys de la meitat del seu volum d'emissió), és clar que o bé redueix emissions o bé es gasta una suma considerable a comprar drets. En canvi, si se li assignen tres milions, resulta evident que no sols no tindrà cap necessitat de reduir les seves emissions, sinó que fins i tot les podrà incrementar sense problemes.

Si continuem consultant el RENADE, podrem comprovar que, de fet, aquesta mateixa planta de Repsol, el 2007, va tenir unes emissions verificades de 2,76 milions de Tm, tot i que seguidament se li van assignar drets per valor de 2,73 milions de Tm. Així doncs, com a punt de partida, només s'estava "exigint" a la instal·lació que, el 2008, reduís les seves emissions un ínfim 1,16%. Però, com ja hem vist, les seves emissions finals aquell any van ser força menors (un 7,73% menys), principalment a causa de la reducció del volum de producció vinculada a la crisi econòmica.

L'anàlisi del mecanisme anterior mostra clarament la gran importància de l'elecció del criteri general per assignar drets d'emissió (concedits, cal recordar-ho un cop més, de manera gratuïta).

Assignar a cada instal·lació un volum aproximadament igual al que estigui emetent en aquell moment implica no solament mantenir l'*statu quo*, sinó tam-

bé focalitzar el sistema d'incentius en el mètode de la *pastanaga*: les empreses que vulguin poden continuar igual i les que aconseguixin qualsevol tipus de reducció reben un premi important. En canvi, assignar inicialment un volum sensiblement inferior al que s'ha emès implicaria decantar-se per utilitzar el *pal*: les empreses que continuessin emetent al mateix nivell haurien d'assumir un cost important per la compra de drets d'emissió, mentre que aquest cost seria menor per aquelles que reduïssin emissions, però sense transformar-se en un premi fins que no emetessin per sota del llindar establert.

Finalment, hi hauria la possibilitat d'escollir l'opció d'assignar més drets del que actualment estan emetent les empreses. A curt termini, això seria una manera de gratificar una empresa fent-la propietària d'una quantitat extra d'un nou bé (els drets d'emissió) creat socialment i que, per tant, també ha adquirit valor a través d'una decisió política.

El primer Pla Nacional d'Assignacions: ineptitud, alarmisme i interessos

Tot just iniciat el debat sobre el nou mercat d'emissions, un dels primers informes sobre què passaria en aquest nou escenari, elaborat per PricewaterhouseCoopers, alertava que hi hauria un impacte en el sector industrial espanyol de tals proporcions que les despeses que s'ocasionarien a les empreses serien un llast terrible pels comptes de resultats i portarien a una deslocalització massiva. L'informe proclamava, de manera apocalíptica, que el país es convertiria en un "desert industrial". Al mateix temps, la

patronal CEOE argumentava: "L'objectiu principal ha de ser fer una assignació suficient i gratuïta de drets a les instal·lacions afectades, que assegurï la seva competitivitat i mantingui la viabilitat d'inversions futures".

A la pràctica, el pla es va redactar a corre-cuita i amb una vocació clarament conservadora, procurant no danyar la competitivitat de les empreses espanyoles respecte a la competència internacional. A més, es va tenir en compte la capacitat dels diferents sectors de traslladar un possible

la gestió de la seva comptabilitat. Segons Deloitte, al seu informe anual sobre Endesa, l'empresa "segueix la política de registrar els drets d'emissió de CO2 com un actiu intangible no amortitzable", de manera que "els drets rebuts gratuïtament segons els corresponents plans d'assignació es valoren al preu de mercat vigent en el moment en què es reben i es registra l'ingrés diferit corresponent".

I quin va ser el comportament de les emissions durant el breu període del primer pla? Al sector energètic, per exemple, van evolucionar en una proporció equivalent a les variacions del preu del carbó als mercats de matèries primeres: l'any 2007, amb un cost gairebé zero, es va emetre més CO2 que durant els dos anys anteriors junts.

El segon Pla Nacional d'Assignacions: l'hora de la veritat i les falses promeses

Malgrat tot, sembla que no es va aprendre cap lliçó d'aquell primer període dominat pels temors catastrofistes i l'obsessió de la gran indústria per no assumir cap cost relacionat amb les emissions. Tot i que la Comissió Europea va haver de retallar aproximadament un 10% les emissions assignades inicialment pel segon Pla Nacional d'Assignacions perquè eren massa generoses, el resultat final va ser el següent: es va deixar el sector industrial amb les mateixes emissions de l'any 2008 (per tant, no se li va exigir cap reducció d'emissions); de manera encara més sorprenent, a les refineries i grans petrolieres, se'ls deixa emetre un 4% més; i finalment, a les indústries relacionades amb l'energia se'ls exigeix –en aquest cas sí– una reducció d'emissions.

El segon Pla Nacional d'Assignacions sobreassigna de manera desproporcionada drets d'emissió a les empreses, que en la majoria dels casos els han venut i convertit en una nova font d'ingressos

augment dels costos als preus de les consumidores. Així, per exemple, al sector energètic (on és sabut que aquesta capacitat de transmissió de costos és gran), se li van assignar menys drets (la qual cosa implicava un esforç més important per part seva), mentre que, en canvi, es va deixar el sector industrial pràcticament com estava.

Les reaccions van ser conseqüents amb el delicat tracte rebut: la indignació de la indústria no coneixia límits, mentre que les elèctriques –que se suposava que havien de fer un esforç titànic– gairebé es pot dir que es mostraven satisfetes, ja que internalitzaven el cost del carbó i els nous drets d'emissió de forma impecable dins

CO₂ sota terra, o com continuar esquivant Kyoto sense deixar d'emetre

Emissions assignades per sectors a l'Estat espanyol durant 2008-2012

Sector	2008	2012	% de variació
Energia	77.068.607	67.513.296	- 12,37%
Refinerias	15.791.369	16.478.288	+ 4,35%
Indústria	57.504.014	57.527.131	+ 0,04%
TOTAL	150.363.990	141.518.715	- 5,88%

Font: Segon Pla Nacional d'Assignacions. BOE, Reial Decret 1030/2007, de 20 de juliol.

Mentre països com França, Alemanya o el Regne Unit proposaven reduccions de pes de les seves emissions, l'Estat espanyol (que és, amb diferència, un dels estats de la UE on l'evolució de les emissions ha tingut un ascens més pronunciat) es conforma amb una reducció que no arriba al 6% per un període de cinc anys, concentrada exclusivament en el sector energètic, on ja hem comentat que resulta molt més fàcil traslladar els costos al conjunt de la ciutadania.

Però la part veritablement xocant del segon pla és el poc pudor amb què es beneficia el sector del petroli, en el qual no solament no es redueixen els drets d'emissió, sinó que augmenten... en contra de les pròpies previsions de creixement del Ministeri d'Economia (un detall que va sorprendre fins i tot la Comissió Europea). Obviant l'actual situació de crisi, aquest segon Pla Nacional d'Assignacions sobreassigna de manera desproporcionada drets d'emissió a les empreses. A la pràctica, però, la forta caiguda de la producció causada per la crisi econòmica ha fet que, a les empreses, els sobressin gran quantitat de drets d'emissió, que –evidentment– en la majoria dels casos han venut i convertit en una nova i important font d'ingressos.

La situació encara resulta més sagnant en el cas del sector difús (transport, llars, etc.), del qual és responsable el govern: com que en aquest sector han continuat augmentat les emissions, el govern ha hagut d'adquirir drets per quanties milionàries, pagats amb els ingressos provinents d'impostos. A més, aquests drets són comprats a altres països al mateix mercat on les empreses espanyoles han venut els seus drets. Es podria dir, doncs, que qui no hi vegi una mecànica de redistribució de riquesa és perquè no vol.

Afectarà tothom per igual

Ja fa molts anys que l'economia ambiental va establir un dels seus principis més importants, avui assumit per la pràctica totalitat dels governs occidentals: *qui contamina, paga*. En el cas dels gasos d'efecte hivernacle, però, es donen una sèrie de circumstàncies que van propiciar una aproximació menys restrictiva: no importa a quin lloc del planeta es contamini

(o es deixi de contaminar), perquè afectarà tothom per igual; no hi ha formes eficients de netejar la contaminació atmosfèrica, etc. Per aquest motiu, es va posar en marxa un mercat global de drets d'emissió que afegia un principi alternatiu al *qui contamina, paga*, que és: *qui contamina menys, cobra*. I la decisió final de quin dels dos mecanismes cal prioritzar es deixa en mans dels governs de cada país; es tracta, doncs, d'una decisió política.

A l'Estat espanyol, es va optar pel segon principi i el resultat ha estat que les emissions s'han reduït, però per causes totalment alienes a la gestió o els esforços fets per les empreses contaminants, que s'han vist beneficiades per un disseny institucional gens innocent. Si els plans nacionals d'assignacions espanyols haguessin optat pel pal en lloc de la pastanaga i haguessin atribuït clarament menys drets segons una pauta de reducció gradual, les emissions haurien caigut igualment, però les empreses contaminants no n'haurien tret cap benefici (en tot cas, només s'haurien estalviat un cost).

El 2007, l'Estat espanyol emetia un 50% més que el 1990, tot i que la distribució de les emissions de Kyoto feta per la UE només permetia un augment del 15%. El 2008, en canvi, les emissions espanyoles van caure un 6,5%, i el 2009, tot i que encara no hi ha dades oficials, la caiguda pot haver estat d'un altre 10%. Que algú es beneficiï d'aquesta situació fortuïta ja és inevitable, però el que sí que es pot aconseguir és treure'n un profit ambiental: si a partir del moment en què es comencà a superar la crisi es fan assignacions de drets molt conservadores, sense grans augments, el govern haurà demostrat que almenys ha entès parcialment perquè serveix un mercat de drets d'emissió. Evidentment, la indústria emissora exercirà enormes pressions en contra, reclamarà augments de drets proporcionals als augments de la producció i serà en aquest moment quan es veurà realment quina és l'autèntica voluntat política de complir els acords de Kyoto.

(1) En els escacs, un *gambit* implica el sacrifici d'un avantatge material present a canvi d'obtenir una millor posició estratègica en el futur.

Ciència Crítica

Mentre les negociacions internacionals pel clima continuen estancades i els discursos institucionals es disfressen de verd, el CO₂ atmosfèric augmenta inexorablement. Actualment, hi ha al voltant de 390 ppm de CO₂ a l'atmosfera, força més que els 280 ppm preindustrials (considerada la concentració màxima natural succeïda entre els cicles glacial i interglacial) i molt per sobre dels 350 ppm de l'any 1988, xifra que moltes posen com a fita mediambiental.

El protocol de Kyoto va entrar en vigor ara ja fa cinc anys i la majoria de països no el compleixen ni comptant amb els mecanismes de compensació, com el mercat del carboni o els mecanismes de desenvolupament net. Avui dia, part de les principals fonts d'emissió de gasos d'efecte hivernacle són les fàbriques cimenteres i d'acer, les refineries, les centrals petroquímiques i les tèrmiques. Una nova solució per mitigar la quantitat d'emissions d'aquest tipus d'indústria és la de la captura geològica. Segons aquest mètode, se separa el gas d'efecte hivernacle de la resta de gasos emesos durant el procés de combustió i es comprimeix i s'injecta a través de pous en formacions geològiques al voltant d'un quilòmetre de profunditat perquè sigui absorbit i retingut. Una central tèrmica pot emetre 7,46 milions de tones de CO₂ a l'any i, segons alguns estudis, amb aquest mètode se'n podria capturar i deixar sota terra entre el 80 i el 90%.

Són moltes, però, les polèmiques sorgides al voltant d'aquest procés. Primerament, cal considerar que, de moment, la captura de CO₂ no és viable a nivell comercial. La separació del gas CO₂ de la resta de gasos emesos és un procés complex i la tecnologia i la localització de zones adequades encara es troba en una fase incipient. No obstant això, algunes companyies de petroli fa anys que injecten CO₂ a jaciments quasi esgotats per facilitar l'extracció del petroli restant. Així doncs, moltes de les petrolieres ja disposen de la tecnologia i el coneixement del subsòl i parteixen amb avantatge en aquesta cursa tecnològica.

A l'Estat espanyol, la investigació per la captura del CO₂ està a l'alça. La principal inversora privada és Endesa, que planteja construir noves centrals tèrmiques a zones on, suposadament, es podrà capturar el diòxid de carboni: aquest és el cas de la tèrmica planejada al Bierzo (Lleó). Això propiciaria l'obertura de noves centrals tèrmiques, en lloc d'abandonar els combustibles fòssils i apostar per la reconversió cap a les energies renovables. L'administració pública també hi està dedicant quantitats enormes de recursos. En total, a l'Estat espanyol, s'hi han invertit al voltant de 90 milions d'euros des del sector privat i 60 milions des del públic a través de la Fundació Ciudad de la Energía.

La viabilitat econòmica és un altre camp de batalla. La inversió en investigació només serà viable econòmicament si el preu per emissió és prou alt dins el mercat del carboni global. A més, la instal·lació de separació, captura i emmagatzemament podria doblar el preu de l'electricitat produïda a les centrals tèrmiques.

Amb aquest conjunt d'incerteses sobre la taula, el 9 d'abril, el consell de ministres va aprovar el projecte de llei d'emmagatzemament geològic de diòxid de carboni, que va ser remès al congrés per la seva tramitació definitiva. Un dels punts polèmics del projecte proposat és la titularitat dels cementiris de CO₂. El document assumeix que, després de 20 anys del tancament del reservori, l'Estat n'esdevindrà el titular. Continua estant de moda privatitzar els beneficis i col·lectivitzar els residus.

La conclusió a què ens porten aquestes polítiques econòmiques internacionals, doncs, és senzilla: l'objectiu és capturar CO₂ per poder continuar emetent-ne. Aposten per perpetuar fins al límit l'economia del carbó i el petroli. Cerquen maneres de continuar amb el ritme de consum actual, tot apejant les seves conseqüències negatives. Una política amb més perspectiva de futur ens forçaria a avançar cap a un sistema energètic independent dels recursos fòssils mitjançant energies renovables i la reducció del consum en un planeta de recursos finits.

Refineria de Repsol a Tarragona

-
Arxiu Pepe Ros

Maria Llopis:

“El postporno és explorar més enllà del pur acte sexual”

El sexe ha estat utilitzat des de fa segles com una arma de control, opressió o vexació per part dels ostentadors del poder (home, blanc, heterosexual). Les seves representacions, tabús i mites han transcorregut per una sèrie d'imaginaris que han enfosquit el calidoscopi d'identitats sexuals i de gènere que cada ésser humà comporta. Al postporno, la pornografia, la prostitució i el gamberro adopten la forma que els dona la gana per exorcitzar els traumes socials i donar-los el tractament que es mereixen. A través d'una posada en escena, l'exposició denuncia i es riu dels lligams i les classificacions. Maria Llopis, autora del llibre *El postporno era eso* (Melusina, 2010), és una activista del postporno que es despulla de la forma més difícil que existeix, des dels seus sentiments i emocions.

Manuel Torres Mendoza
entrevista@setmanaridirecta.info

De quina manera fa humor, crítica o política la postpornografia?

Fent visible d'una manera orgullosa un tipus de sexualitat que ha estat amagada. Sense tenir por de posar-nos nosaltres mateixes davant de la càmera, posant la carn a la graella. Moltes d'aquestes persones –i m'hi incloc– venim de la cultura punk, del *do it yourself*, d'allò personal és polític, del moviment Queer. El postporno posa a la pràctica totes aquestes idees que són polítiques i que, en els moviments socials, es quedaven només en la teoria. Som capaços de crear un altre tipus de representació de la sexualitat. Ho intentem a través de vídeos i tallers, no és només seure i parlar. Aquest antecedent de cultura punk és important. Virginia Despentes i Beatriz Preciado parlen de feminisme-porno-punk.

“El postporno és la reconstrucció del desig com a éssers multisexuals amb una postura antipatriarcal, anticapitalista i antisexista. És el costat sexual del moviment punk”

Per què la majoria de les participants són dones, o l'estètica té una connotació sadomasoquista (S/M)?

En l'actualitat, a Barcelona, el moviment postporno està molt vinculat al S/M, al tema del dolor i el plaer, però crec que això no defineix el postporno. No perquè les dones que vénen als tallers tenen tant interès en el porno hardcore, a mi mateixa m'encanta. Però el que et ven la gran indústria del porno (*mainstream*) és que a les dones ens agrada el porno suau, que aquest és el porno per dones, el *soft*. Però jo el que trobo és una demanda brutal de *hardcore*. Crec que és el tema de la Caputxeta vermella, necessitem convertir-nos en llops per exorcitzar el conte de la violació. Totes les Caputxetes es tornen llops en la pràctica postpornogràfica.

Quina seria la reflexió que fa que el postporno vagi més enllà en el discurs?

Hi ha una part del postporno que pretén criticar el porno *main-*

stream i crear una alternativa, però és només una part, perquè es tracta de treballar la sexualitat des d'un posicionament més innocent, més lliure. D'una banda, sí que critica i reconstrueix la pornografia, però, d'altra banda, crea un nou discurs a partir d'aquesta reflexió. El postporno va en contra de la idea que, com a dona, hi hagi d'haver una identitat sexual unificada. I també s'oposa a la classificació del postporno com a porno per a dones. El postporno és la reconstrucció del desig com a éssers multisexuals amb una

postura antipatriarcal, anticapitalista i antisexista. És el costat sexual del moviment punk. La pornografia és una indústria que funciona molt bé i la postpornografia té el punt artístic i utòpic dels moviments socials. Té la utopia de les lluites de minories. És anticapitalista perquè no té una finalitat comercial.

No es repeteix el rol dominant/dominat en les representacions que es fan al postporno?

El patriarcat no és només el que exerceix l'home blanc contra

nosaltres, sinó que estem tots ficats en una societat patriarcal i la fem possible; les dones també. És clar que repetim rols, és difícil escapar de la nostra realitat, però es tracta de qüestionar aquests rols i intentar desmuntar-los. No es pot comparar el S/M amb els rols de dominació perquè és un joc on es pacta el que es vol, que és, precisament, exorcitzar-los. És un pacte que té relació amb el dolor i el plaer, amb amos i esclaus. És un exercici que ens ajuda a ser més conscients de la dominació que es viu en aquesta societat. El feminisme, en un moment donat, es va posicionar en contra de l'S/M i la pornografia com a pràctiques que reproduïen la societat patriarcal en què vivim, però crec que ja hem superat aquest punt. Es treballa sobre la relació dominant/dominat prenent consciència d'ella. Si fem veure que no existeix, no anem enlloc.

L'incest és un tema tabú que va sortir a debat en un dels tallers que fas. Què penses d'aquestes línies vermelles? Com expresses un tema que existeix i que, moltes vegades, està lligat a violacions, sobretot de pares a filles? Com es reflexiona sobre aquesta realitat des del postporno?

Crec que és possible parlar de tot. Podem reflexionar sobre el tema no tan com a agressors i víctimes, sinó des d'una visió més àmplia, perquè nosaltres també podem ser agressores. Cal preguntar-se com pot ser que algú arribi a cometre una agressió, reflexionar sobre això. Tinc un amic que va tenir una relació incestuosa amb la seva mare que, segons ell, va ser constructiva i bona. També tinc relació amb persones que l'han patida. Són temes delicats, però és possible i interessant parlar d'ells.

Parlar de relacions sexuals amb menors pot generar molta polèmica, fins i tot dins dels moviments més progressistes... Com el tema de la prostitució, etc. ...

El nou feminisme és un feminisme de putes i actrius porno. Sóc conscient que són prejudicis i que tots els tenim. Reconeix que jo també els tinc pel que fa a les relacions amb gran diferència d'edat, perquè em sembla que poden caure molt fàcilment en l'abús, que va més enllà d'una relació sexual. I és un prejudici perquè no pots generalitzar. Vivim en aquest món que, d'alguna manera, ens influeix i formem part d'aquesta construcció cultural.

“El nou feminisme és un feminisme de putes i actrius porno. Sóc conscient que són prejudicis i que tots els tenim”

Ho dic perquè, en la majoria dels casos, el tema de la prostitució té relació amb la falta d'accés a uns recursos que et permetin subsistir dignament...

Sí, però ningú no es planteja prohibir el matrimoni, tot i que cada any moren una gran quantitat de dones casades. Casilda Rodríguez ha escrit un llibre titulat *La repressió del desig matern i la gènesi de l'estat de submissió inconscient* on diu que la relació que s'estableix entre el nadó i la mare és una relació libidinal, una relació sexual. Un vincle basat en el contacte físic que la societat actual no es veu bé, per això els nadons es desprenen de les mares. Es veu malament que una mare alletii un nen de cinc anys. Aquesta és la por de l'incest, el pànic davant l'incest. Són pors implícites en la societat on vivim. El que planteja Casilda és que aquesta relació de la mare amb la criatura és una relació sexual i que s'ha de reivindicar com a tal i s'ha de deixar gaudir. Sembla que aquesta societat necessita crear bons *soldadets* que estiguin ben desconectats de la seva sexualitat, perquè puguin funcionar en un estat de submissió inconscient i aquesta és la base del patriarcat, de la societat en què vivim. Obligar la mare a dormir separada de la criatura és mantenir l'espai de sexualitat de l'home exclusivament amb la mare i que aquesta no la pugui viure amb la criatura. Ella parla molt del mal que ha fet el complex d'Èdip. Segons Deleuze i Guattari, hi ha dues formes de relacionar-nos. Una seria la del vessament: pensar que hi ha de tot per a tots, que hi ha afecte per a tots; l'altra seria un estat de carència en què hauríem de relacionar-nos els afectes, la sexualitat, etc... Si des de petits ens arrenquen de la mare, és el primer punt d'aquest estat de carència. Perquè l'afecte i la sexualitat tenen a veure amb el contacte i el vessament. Vivim en un estat de carència, amb una neurosi amorosa que té molta relació amb la sexualitat.

El consumisme també podria entrar en els temes sexuals... el consum de cossos?

Una es pot tornar addicta a qualsevol cosa: ratlles, porros o escalar muntanyes. No deixen de ser vies d'escapament i comportaments autodestructius. El fet que puguem caure en aquestes dinàmiques no desvirtua el treball del postporno i que la pluralitat sexual pugui ser alguna cosa positiva.

Llavors, es podria veure el sexe com un pseudosatisfactor de mancances emocionals que vénen de la infància?

Ho és, però l'important seria tractar-lo d'una forma terapèutica. Si algú té un conflicte amb el tema de la violació i és capaç de crear un vídeo que reflexioni sobre això, perfecte. Treballar sobre això. Si neguem el problema, no anem enlloc; si ens hi fem, potser arribem a algun lloc.

FOTOGRAFIES:
Anna Murillo

“Hi ha un interès general per buscar representacions alternatives de la sexualitat”

El postporno és un desig de tenir sexe, filmar i exposar o és alguna cosa més?

Crec que té a veure amb un exhibicionisme emocional. Té relació amb la nuesa de les teves passions, els teus desitjos. És explorar més enllà del pur acte sexual. El postporno té a veure amb un posicionament polític al voltant d'una sèrie de qüestions. És un exhibicionisme que va més enllà de la carn i arriba fins a les entranyes.

Quin altre nom li posaries, al postporno?

Això ho parlava amb Emilie Jouvét, que és una de les artistes de què parlo al meu llibre, que deia que la paraula pornografia estava tan contaminada de sexisme que utilitzar-la –fins i tot amb el prefix post– ens condicionava molt i que hauríem de buscar un altre nom per definir el que estem fent. Aquesta discussió ja té anys i, si en aquest temps no se'n ha

acudit una nom millor, dubto que ens passi ara. No tinc problemes amb la paraula perquè l'entenc d'una manera molt àmplia, però és clar que, en el moment en què hi ha una sexualitat explicada i carn posada en imatges, estem parlant de porno, perquè la societat el cataloga així, perquè està ensenyant el cony i t'estàs ficant alguna cosa... però com que no és porno convencional, li posem el post davant.

Al teu llibre comentes: “(...) el porno anul·la la possibilitat de sentir emocions. L'amor no forma part d'aquest joc. Però, seria possible?...” Com es representen les emocions en el postporno? També és aquest el seu paper?

La gent em pregunta si no em fa cosa expressar situacions íntimes i personals que tenen a veure amb la meua intimitat emocional a Internet –o on sigui– i fer-les públiques. Això és el que més xoca a

la gent. Ningú ja no em pregunta si em fa cosa sortir en boles a Internet. La conclusió a la qual arribo és que, després del postporno, arriba l'emoporn, que seria la pornografia emocional. Hi ha un vídeo, el més baixat del meu bloc, que parla sobre la possibilitat d'una violació per part d'una noia a un noi, però només estic asseguda i vestida explicant-ho en veu en off. El concepte d'emoporn (creat per Warbear) es planteja el repte de poder ser capaçs d'arribar a una nuesa emocional. El treball d'Annie Sprinkle, ara, també està molt centrat en l'amor amb el *Love Art Laboratory*.

És segmentat el públic al qual es dirigeix aquesta representació diferent de la sexualitat?

S'està posant de moda el tema del postporno. Hi ha un interès general per buscar representacions alternatives de la sexualitat. No crec que hi hagi un públic específic.

Teatre Social, escenes d'alliberament a Barcelona

El teatre representa històries que ens modulen com a subjectes d'una col·lectivitat. Un dels subgèneres en voga és el teatre de l'oprimit, al voltant del qual diverses companyies de Barcelona s'han agrupat, amb l'ànim de convertir aquest art efímer en un vehicle actiu de reivindicació i de transformació social.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El teatre ("lloc per contemplar") és l'art consistent a representar una història fictícia que protagonitzen un o més personatges davant d'un públic. En aquesta posada en escena, es combinen elements com els diàlegs, els gestos, la música, el so i la imatge, l'ús dels quals ens aboquen a situacions novel·lades que, en alguns casos, plantegen resoldre un conflicte social determinat. Aquest és l'objectiu del teatre social o de l'oprimit, el subgènere amb què l'art escènica aborda situacions de desencontre entre els éssers humans a través de la imatge i dels moviments dels cossos.

Gràcies a la seva capacitat representativa, el teatre actua com una eina terapèutica quan apel·la l'espectadora a observar i a ser protagonista per resoldre conflictes habituals en la seva vida quotidiana. Assumptes com la discriminació racial, l'anorèxia, l'alcoholisme o l'explotació laboral es desenvolupen en un exercici narratiu sobre el qual les persones espectadores se senten cominades a reflexionar.

Segons les seves percussores, la importància d'aquest teatre és la seva funció educativa, en la mesura que permet revisar les nostres conductes mitjançant el foment de la cooperació, la complicitat i altres valors solidaris. En algunes presons, per exemple, s'han utilitzat fragments de *Hamlet*, l'obra referent de William Shakespeare, com a pretext per treballar situacions semblants que han viscut les persones internes, a les quals s'anima a representar les seves preocupacions i a plantejar-se, amb la resta de recluses, si han obrat bé quan han comès els delictes.

A Barcelona, el teatre social s'ha desenvolupat fora dels circuits tradicionals i, si bé té una activitat prolífica, encara és prou desconegut. Amb l'objectiu de superar aquests topalls escènics, mitja dotzena de grups de teatre social i de l'oprimit promouen avui la reflexió a partir de les tècniques de l'art escènica.

Trames compartides

La majoria dels col·lectius inclouen joves en situació d'exclusió i de barris perifèrics, que troben en el teatre una mitjà d'expressió per aprendre a afrontar les seves preocupacions i apropar-se a la resta de la comunitat. Es tracta de Teatraviesas, Trans-formas, Kilalia, Impacta, El Grito, La nave va, Artixoc o L'aranya creació, pels quals l'important és demostrar el potencial terapèutic i alliberador del teatre de compromís.

Coordinats dins l'anomenada Plataforma d'Entitats de Teatre Social i Teatre de les Oprimides de Catalunya, l'any passat, aquests grups sense ànim de lucre van engegar el I Festival Internacional Juvenil Sin Telón 2009, concebut per incorporar activament l'audiència com a part de l'acció dramàtica, perquè pugui canviar-ne el motor i aprofundir en les temàtiques proposades.

Sin Telón 2009 va representar, de manera lúdica, creativa i dinàmica, conflictes quotidians centrats a l'entorn de la cultura de la pau, a partir de la qual es van encadenar peces dedicades a la diferència de gènere, els Drets Humans, el racisme o la immigració, que es van raonar conjuntament per donar-li solucions concretes.

Amb la trobada, els col·lectius van difondre el valor d'un teatre on l'expressió corporal, la dansa i les imatges atrauen el públic a participar i fer canvis en l'acció dramàtica. Així és com treballen els grups Transformas, Teatraviesas o Impacta que, a més d'oferir espectacles propis, col·laboren amb altres companyies per donar forma artística a reivindicacions dels moviments socials com el dret de tenir un habitatge digne o la

En algunes presons, s'ha utilitzat l'obra 'Hamlet' per treballar situacions semblants viscudes per les persones internes

Artixoc demostra que la posada escènica és un llenguatge molt útil per construir una societat inclusiva

igualtat de gènere. El mateix plantejament utilitzat per El Grito, una entitat dedicada a convertir el teatre de l'oprimit en un instrument per la resolució de conflictes en zones de guerra; o Artixoc, nascuda el 1998 amb la finalitat d'enfortir les relacions culturals entre el jovent europeu, tot demostrant que la posada escènica és un llenguatge útil per construir una societat compromesa amb la lluita contra les desigualtats. A través d'aquesta atmosfera, tothom pot jugar el seu paper per avançar de forma lúdica cap a una societat més civilitzada i inclusiva.

La dansa i el moviment són eines de comunicació per abordar determinats conflictes

Representació a l'aire lliure dins del festival Sin Telón 2009

Taller d'art escènica organitzat per la companyia El Grito

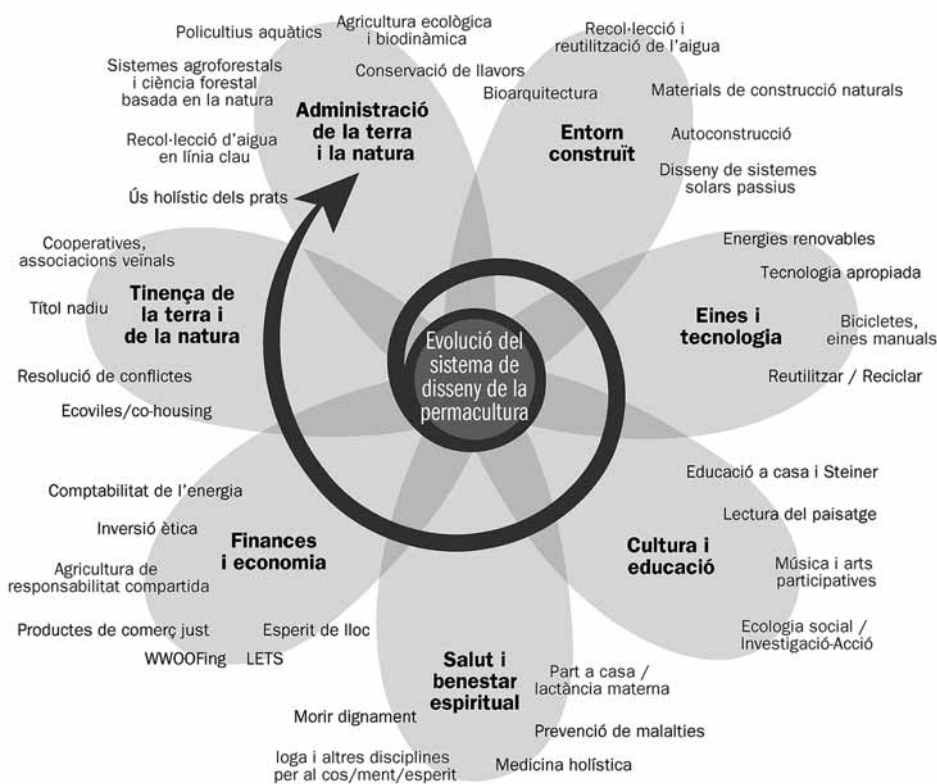

A favor de la natura

La permacultura ens ajuda a dissenyar entorns -rurals o urbans- de manera participativa, a satisfer les nostres necessitats localment, a reduir considerablement l'impacte mediambiental i a reconnectar-nos amb els cicles naturals. És un disseny ecològic,

una eina de disseny per la sostenibilitat. La permacultura treballa a favor de la natura aprenent el seu funcionament. Utilitza el pensament sistèmic i no només tracta de cuidar l'entorn, sinó també d'incrementar el capital natural per a les generacions futures.

■ La Flor de la Permacultura

Jordi Alemany
bonviure@setmanaridirecta.info

La flor de la permacultura (vegeu-ne el dibuix) ens mostra la varietat de temes clau que requereixen una transformació per crear una cultura sostenible. Originàriament, es va enfocar en la gestió de la terra i la natura, però de l'agricultura permanent o sostenible inicial s'ha evolucionat cap a la visió d'una cultura permanent o sostenible. Així, els principis s'apliquen a altres àmbits com els recursos materials i energètics o l'organització humana.

La permacultura també és una xarxa extensa de persones i grups que intenten viure i posar en marxa els principis d'aquest sistema arreu del món, tant als països del Nord com del Sud. En aquest sentit, els instituts de permacultura a l'Amèrica del Sud, per exemple, són molt actius i les trobades mundials són interessants de seguir.

Una altra característica important de la permacultura és que se centra en les

oportunitats més que en els obstacles. És creativa i proactiva. Tendeix a reforçar les habilitats per l'autosuficiència i els valors comunitaris. Més que el consum verd, potencia reintegrar els cicles de producció i consum, és a dir, tendeix a la producció

Una característica important de la permacultura és que se centra en les oportunitats més que en els obstacles. És creativa i proactiva.

ció directa –sobretot d'aliments i energia– per proveir les nostres necessitats, tant en l'àmbit familiar com de comunitat local. Es proposa crear el món que volem més que criticar el que no volem. La permacultura té molt en compte el

descens energètic conseqüència del pic del petroli i és una bona eina per enfrontar-lo.

La permacultura es pot aplicar a qualsevol escala i a qualsevol àmbit de l'experiència humana: des de l'hort familiar fins als assentaments urbans més densament poblats.

I una darrera qüestió: el moviment de la permacultura ha estat un precursor de la majoria d'iniciatives sobre sostenibilitat que s'han anat desenvolupant al llarg de les tres últimes dècades. A diversos municipis europeus, avui dia, la permacultura s'està aplicant per posar en pràctica l'Agenda 21 Local.

MÉS INFORMACIÓ

La essència de la permacultura, de David Holgrem.
Podeu descarregar-lo a:
www.permacultureprinciples.com/es

Els principis de la permacultura

- Cuidar la terra: treballar per la vida. És necessari responsabilitzar-nos del manteniment dels sistemes de suport a la vida del planeta.
- Cuidar les persones: reconèixer una equitat que tingui en compte l'altra persona i la pluralitat.
- Redistribuir els excedents: compartir els recursos del planeta equitativament i reduir-ne el consum per disminuir la petjada ecològica de cada habitant, ciutat i nació.

Aquests principis es duen a la pràctica a través d'uns principis de disseny i d'actitud extrets del funcionament dels ecosistemes naturals, de la saviesa tradicional de totes les cultures i tots els pobles, dels coneixements científics moderns i de la tecnologia apropiada.

Principis de disseny

- Observar i treballar amb la natura
- Mínim canvi, efecte màxim
- Ubicació relativa: integrar més que segregar
- Planificació en sectors i zones
- Cada funció important necessita estar suportada per diversos elements
- Cada element fa diverses funcions
- Planificació energètica eficient
- Captar i emmagatzemar energia i aigua
- Ús de recursos biològics
- Policultiu i foment de la diversitat
- Desenvolupar la successió i l'evolució
- Sistemes més intensius i de petita escala
- Utilitzar i accelerar la successió i l'evolució
- Aplicar l'autoregulació i acceptar la retroalimentació
- Usar i respondre creativament davant el canvi
- Valorar i usar els serveis i recursos renovables
- Deixar de produir residus
- Incrementar els efectes de les vores i les interfases dins del sistema
- Dissenyar des dels patrons fins als detalls

Principis d'actitud

- El problema és la solució: tot problema conté ja la seva solució.
- Treballar a favor de la natura i no en contra.
- Tot té un efecte: tot està interconnectat i un petit canvi en un punt sempre té un efecte en algun altre punt.
- La base dels sistemes vius i de la supervivència futura és la cooperació i no la competència.

Paraules

FOTOGRAFIA: Sergi Picazo

“**C**al desconfiar—malviar-se—de les paraules”, escriu en lletres grans Benjamin Vautier (Ben). La instal·lació, ubicada al mur lateral d’un cèntric edifici del cosmopolita barri parisenc de Belleville, no ha passat desapercibuda. Els dos operaris inerts que subjecten la pissarra són alhora espectadors i part integrant de l’obra. L’art de qüestionar és un revulsiu que també cerca impactar. I en això, n’és un expert, Ben. L’artista francès coneix bé la força de la paraula, el poder d’un mot. L’escriptor libanès Amin Maalouf sembla compartir la seva opinió quan diu: “Una vida dedicada a l’escriptura m’ha ensenyat a desconfiar de les paraules. Les que semblen més transparents són sovint les més traïdores”.

Joan Maragall, a *Elogi de la paraula*, proclama que “en la paraula hi ha tot el misteri del món”. I considera la paraula com el principi de tot. Un altre poeta, Miquel Martí i Pol, a *Larrel i l’escorça*, escriu: “Nosaltres, ben mirat, no som més que paraules (...) / Ens nodrim de paraules / i, algunes vegades, habitem en elles”.

Les paraules activen els ressorts de les emocions i de la intel·ligència. Diuen que tota paraula deixa una empremta en el nostre cos. Hi ha llengües amb una musicalitat especial que propicien determinats estats anímics. El ritme intern de la paraula. I hi ha qui afirma que el so de la paraula té un significat per si sol. També està comprovat el poder que té la paraula per guarir determinades malalties. La paraula amb finalitat curativa. Hi ha paraules que actuen com a bàlsam. D’altres poden ser com ullals. Paraules vives i paraules vanes. Paraules buides. Paraules mortes o en via d’extinció. Noves paraules. Paraules sinceres o fingides. Mots inconsistents, insípidos, o densos i saborosos. Paraules dúctils i mots fràgils. Paraules impertinents i ofensives. I paraules gentils, afectuoses. Paraules d’amor. I paraules nues. I mots insurgents, alliberadors. Paraules anecdòtiques i, sobretot, paraules clau.

Desconfiar de les paraules? Motius n’hi ha a grapats arreu. Però tinc el convenciment que, tant com els fets, ens calen les paraules.

Jordi Muñoz

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

GRAFITS

La Guerrilla Comunicacional pretén lluitar contra la desinformació a Veneçuela

Manuel Torres Mendoza

El govern de Veneçuela ha creat les guerrilles comunicacionals, que tenen com a objectiu la planificació i acció de tot un seguit de pràctiques i estratègies que pretenen lluitar contra els silencis mediàtics i les tergiversacions que es difonen a través dels mitjans privats. Aquesta guerrilla *semiòtica* va dur a terme un jurament segons el qual una setantena de joves d'instituts públics proclamaven fer servir les armes de la paraula, els grafits i qual-sevol tipus d'eina que permeti desmentar el discurs carregat de valors capitalistes.

Al bloc <http://guerrillacomunicacional.blogspot.com> es poden llegir diversos posts que donen informació de com crear tot un seguit de missatges a les parets de la ciutat. Al manual que han elaborat, manifes-

ten els principis a partir dels quals defensen la seva actuació i reclamen que "la via pública ens ha de parlar de coses d'interès públic, en lloc de servir únicament perquè els grans

capitals ens generin necessitats absurdes dirigides a engreixar les seves butxaques". Amb aquestes paraules, defineixen el que anomenen com a "continu bombardeig d'i-

matges i missatges publicitaris". Facilitant plantilles del Che i Simón Bolívar o referències al *caracazo* o al cop d'Estat de 2002, volen que qual-sevol persona pugui descarregar-les i fer pintades als carrers, dels quals demanen l'usdefruit.

Aquesta guerrilla ha escandalitzat un bon grapat de mitjans del panorama mundial a nivell global. Diaris com *El Clarín*, *New Herald* o d'altres de menor difusió han posat el crit al cel en veu de l'oposició. Manifesten que "es polititza el sistema educatiu" i apel·len a "la intervenció de la UNESCO" -l'organisme de l'ONU que s'encarrega d'aquests temes- perquè faci alguna declaració per condemnar l'actuació del govern. En l'àmbit espanyol, diaris com *La Vanguardia* o *El País* també han informat d'aquesta iniciativa en el mateix sentit, però culpabilitzant Chávez d'aquestes actuacions.

AGÈNCIES DE NOTÍCIES

Europa Press difon informacions falses sobre el cas de Núria Pórtulas

Manuel Torres Mendoza

Diversos mitjans de comunicació com ara el diari espanyol *El Mundo*, entre d'altres, es van fer ressò de la notícia publicada per l'agència Europa Press que donava informació errònia i incompleta sobre el cas de Núria Pórtulas, condemnada per l'Audiència Nacional espanyola per un suposat delictes de "temptativa de col·laboració terrorista".

Les informacions tergiversades es van publicar a la web d'Europa

Press el 15 d'abril. Aquesta informació feia referència a una protesta que es va dur a terme a Girona en suport a Núria Pórtulas. A banda de parlar sobre la protesta, s'hi deia que la condemna contra Pórtulas era per "col·laboració amb ETA", la qual cosa és totalment falsa. A partir d'això i pel paper que fan servir les agències de notícies com a fonts per altres mitjans, l'errada es va anar reproduint de forma encadenada a tot un seguit de portals d'Internet, un dels quals és el servidor Yahoo.

Una situació curiosa és la de la difusió de la notícia al diari espanyol *El Mundo*, que titulava sobre l'acte de suport a Pórtulas però, al primer paràgraf, relacionava la detinguda amb ETA, repetint el que deia Europa Press. Així mateix, el text també feia una referència que enllaçava amb una altra notícia publicada pel mateix diari *El Mundo* el 30 de juliol de 2009, en què s'informa de la sentència i en la qual no es fa cap referència a ETA. És a dir, que el periodista ni tan sols va comprovar la coherència entre ambdu-

es notícies, sinó que va fer l'enllaç de forma automàtica.

Aquest tipus de notícies falses o errònies sobre ETA no són noves. En relació a les condemnes mediàtiques contra els periodistes d'*Egun-karia*, Javier Vizcaíno d'Izarowes fa una recopilació que exemplifica el que s'ha manifestat a partir de les declaracions fetes a les tertúlies de ràdio sobre aquest cas durant els últims anys. Això demostra que, pel que fa al tema de la informació sobre ETA, no es tenen el compte el mínim rigor ni la deontologia periodística.

> L'Infobaix' agafa embranzida

El Baix Llobregat, que aplega uns 30 municipis, compta -des de l'estiu de 2009- amb un projecte de comunicació, l'*Infobaix*, que, tot i estar una mica apartat, agafa embranzida. Aquest mitjà és un butlletí d'informacions i notícies variades de l'àmbit comarcal del Baix Llobregat. La difusió es fa per la xarxa mitjançant la pàgina web (www.infobaix.org), que té el mateix sistema de publicar que altres pàgines com Indymedia, però des de la comarca. La publicació és lliure, però cal registrar-se i es pot publicar directament el que s'envia. Des que es van fer les Jornades per la coordinació de lluites del Baix Llobregat, l'*Infobaix* va tenir força acceptació i és un dels punts de comunicació de la comarca -i també de fora- que permet tenir un calendari comú de la zona, crear un calendari intern o penjar fotos i textos. A la mateixa comarca, concretament al Prat de Llobregat, el dijous 22 d'abril, es presenta un nou mitjà de comunicació local: *La Riuada*, que tindrà un format imprès bimensual i gratuït i una tirada de 5.000 exemplars. Alhora, també es difondrà per la xarxa (www.lariuada.cat), amb una actualització constant. Al comunicat que han difós, afirmen que "una societat més ben informada, des de diversos punts de vista, és una societat més lliure. Nosaltres, aporem el nostre punt de vista". *La Riuada* es configura com un mitjà "d'informacions contrastades, tractades amb veracitat i rigor, els temes dels quals van des de la cultura o la política fins al medi ambient". També es comprometen a fer que sigui un mitjà "obert a les propostes dels lectors" i faci "difusió de les seves denúncies", a més de "donar veu a aquelles persones que no la tenen". Per presentar-lo, faran un acte al Casal de Cultura Torre Balcells (pl. Pau Casals 2) el 22 d'abril a les 19:30h., on aprofitaran per homenajar Ovidi Montllor amb un concert.

MTM

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

la Ciutat Invisible
LLIBRERIA CRÍTICA

SANT JORDI 2010

© RIEGO 35 (BCN)

TOTES LES NOVETATS DE LLIBRES LES TROBARÀS A
www.laciutatinvisible.coop

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebll.coop

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

KAMILOSETAS
MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

, espai directa

La DIRECTA fa 4 anys!

(i tu encara no t'hi has subscrit?)

JOAN SANZ

Ja fa més de tres mesos que la nova DIRECTA és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb *Illacrua*, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels *Quaderns d'Illacrua*. Tal com haureu pogut copsar les subscriptores i lectors habituals durant aquests últims catorze números, la DIRECTA ha crescut. La fusió amb *Illacrua* ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que enfilem el quart aniversari de la DIRECTA, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'ara, ens caldrà consolidar el projecte per fer que els missatges crítics i transformadors arribin més lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva independència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabeu, el gener vam començar a incorporar les subscriptores d'*Illacrua* que han anat renovant la subscripció, un procés que no tancarem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte

important del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions d'*Illacrua* i la DIRECTA ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya *Suma-t'hi*, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscriptores d'*Illacrua*. Paral·lelament, treballarem per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laboren i per arribar a molts més punts dels

Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova DIRECTA ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies per agrair el suport a totes les subscriptores: les de la DIRECTA antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'*Illacrua*, les que ja estàveu subscrites a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Al-darull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillell Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc **Manu** · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa** · Rogent, 82. **SANTANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Bas-té · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspser, 11 1er | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Aspser, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moè's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Amples, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriell, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de
subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom.....	Cognoms.....	Edat.....
Adreça.....		
Població.....		Codi Postal.....
Correu electrònic.....		Telèfon.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros Semestral ☐ 40 euros Solidària ☐ 150 euros Altres ☐ ..... euros		
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐		
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐		
*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any		
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa		
Com has conegut la Directa?.....		
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa		

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

HONGRIA · LA PRIMERA VOLTA DÓNA LA VICTÒRIA A LA DRETA I DEIXA L'EXTREMA DRETA DE POSSIBLE OPOSICIÓ

La dreta i l'odi racial calen als països excomunistes

Apostolis Fotiadis
Budapest

Hongria va viure, la tardor de 2006, unes protestes molt sentides contra el govern arran d'unes declaracions fetes pel primer ministre, Ferenc Gyurcsány, on confessava que el Partit Socialdemocràtic d'Hongria havia mentit per guanyar les eleccions de 2006. L'impacte d'aquelles protestes, però, finalment es va plasmar a les eleccions nacionals de l'11 d'abril d'enguany. El partit de dretes del populista Fidesz va guanyar àmpliament i va aconseguir 206 escons d'un parlament de 386 membres. El Partit Socialdemocràtic (MSZP) va quedar reduït a les cendres amb només 28 escons i l'extrema dreta del Moviment per una Hongria millor de Jobbik, nascut després dels avalots de 2006, va entrar al parlament amb 26 representants.

La resta de seients es repartiran després de la segona volta, que se celebrarà el 25 d'abril, quan Fidesz -la dreta- es preveu que allargui la seva victòria. Seria possible que arribés a concentrar una majoria de dos terços, cosa que li donaria autoritat per reescriure la constitució del país, tal com desitja. D'altra banda, Jobbik -l'extrema dreta- podria arribar a concentrar més seients que la socialdemocràcia i esdevinir el principal partit de l'oposició.

El creixement de les forces de dretes "està estretament relacionat amb la situació de crisi econòmica"

Malgrat les diferències entre els dos partits conservadors, el creixement de les forces de dretes és una evidència clara, tant a Hongria com a tota l'Europa Central. L'institut d'assessorament i recerca política Política Capital, amb base a Budapest, ha subratllat en un estudi recent que "el fenomen està estretament relacionat amb la situació econòmica, la situació de crisi -també política- dels darrers anys i l'estratègia de govern de Fidesz, que ha vulnerat la línia entre moderat i radical en moltes àrees".

Julius Horvath, economista cap del departament d'Estudis Europeus de la Universitat Central Europea d'Hongria, també ha explicat que la recessió, per ella mateixa, no és suficient per explicar els esdeveniments polítics: "Durant quatre anys, Fidesz

Una gran nombre de persones recolza el partit d'extrema dreta Jobbik el 15 de març a la ciutat de Budapest

ha deslegitimant l'Estat i les institucions del govern i ha atacat cadascuna de les polítiques tirades endavant pels seus predecessors socialistes. Es culpa les forces excomunistes corruptes dels problemes econòmics. Els seus mètodes incloïen posar i treure informació de la premsa a fi de destruir l'oposició o malmetre-la. Les pròpies declaracions de Gyurcsány en són un exemple clamorós. El resultat no només ha estat alçar les expectatives respecte l'era post socialdemocràtica, sinó també donar espai a Jobbik".

La nova dreta radical ha estat acusada, sovint, de fomentar el discurs de l'odi i el racisme. Un dels seus discursos principals és "la relació insostenible entre la població zíngara i la criminalitat". A més, se sospita de l'existència de connexions del partit amb el grup paramilitar neonazi Els guardians d'Hongria, al qual es relaciona amb l'increment d'atacs contra la població zíngara a les zones rurals del país.

L'extrema dreta també guanya votants entre els feus més tradicionalment liberals de la societat hongaresa, com per exemple a la Universitat de Corvinus. Un estudiant de tercer de sociologia, Lazlo Nagy, confirma la seva simpatia per Jobbik i s'afegeix al 30% dels seus companys i companyes que van votar-lo. "És la primera vegada que voto i ho he fet per ells", declara a la DIRECTA. "La política radical que proposen és l'única manera de sortir del cercle viciós de corrupció i inacció política. Molts els acusen de racisme, però jo no sóc racista, només crec que la criminalitat gitana i l'abús de l'Estat no

s'acabaran mai a no ser que algú posi en marxa les polítiques necessàries. Pel que jo sé, hi ha una diferència clara entre radicalisme i extremisme. El que nosaltres demanem són solucions, no accions contra els gitanos", afegeix l'estudiant.

"Jobbik és una força populista, un paquet polític que és fàcil de disparar i que toca de lluny el públic apolític"

Tal com ha explicat Robert Balogh -analista de l'organització progressista Generació 2020- a la DIRECTA, durant els últims quatre anys, els dos partits, més enllà de compatir votants, han assentat un nou espectre polític que ara serà difícil de canviar. "Jobbik és una nova força molt específica i simplement populista, com una bala, un paquet polític que és fàcil de disparar i que toca de lluny el públic apolític. Fidesz quasi no ha fet campanya perquè ha donat per suposada la pròpia victòria. De fet, els discursos de la socialdemocràcia i de la dreta no han diferit gaire, malgrat les polèmiques existents entre ambdues formacions. Els seus mètodes es basen en la difamació política de l'oposició, les pràctiques il·legals i la utilització de problemes seriosos com el conflicte gitano i la confusió econò-

mica en profit propi", explica Robert Balogh.

Un indicatiu del poder de les polítiques negatives sobre el país és que el terme *gitano* ha substituït el terme *zíngar*, fins i tot en els discursos de liberals i progressistes com Balogh. Una de les poques figures públiques que encara insisteix a utilitzar aquest segon terme és el doctor Jenó Kaltenback, l'home que va introduir la figura del Defensor del Poble al país i que avui encapçala el Centre Europeu pels Drets dels Zíngars. Segons ell, el problema *zíngar* és important per entendre la radicalització que té lloc avui dia a Hongria. "Un espera que els assassinats de sis zíngars durant els últims mesos causin una reacció forta de rebuig, en canvi, per sorpresa meua, es respira una certa satisfacció no expressada o, si més no, una absoluta manca de consernació i emoció. La gran majoria de la població creu que els zíngars mereixien el que els va passar".

L'anomenat problema de la criminalitat zíngara va dominar la campanya preelectoral. "Oscar Molnar, regidor de Fidesz del districte d'Edelely de Budapest, va acusar les zíngares embarassades de danyar els seus fetus per obtenir ajudes estatals", explica el doctor Kaltenback.

Però l'arma preferida de Fidesz, la difamació, se li va girar en contra després de les eleccions de 2006, diu l'economista Horvath. Els seus polítics van haver de respondre davant els seriosos problemes econòmics i es van retratar. Ara, tot sembla dependre de com evolucionarà l'economia durant els propers anys. Des del col·lap-

se monetari de 2008, Hongria ha estat subjecta al pla de rescat del Fons Monetari Internacional. L'any passat, sota el que Horvath anomena l'argument parapolític, la nova administració de tecnòcrates va donar una posició destacada a l'empresari convertit en polític Gordon Bajnai.

La tasca de Bajnai ha estat implementar l'estricta agenda de mesures d'austeritat centrades a frenar l'evasió d'impostos i a reduir severament la despesa pública. I això ha aconseguit reduir parcialment el deute públic i el dèficit del PIB. Però Hongria encara ha de fer un camí llarg i tortuós, segons Horvath: "El 2009, l'economia s'ha retractat al voltant d'un 6,3%. Per les famílies, la situació s'endureix, la població està sotmesa a greus problemes d'endeutament després de l'obsessió consumista que va seguir la liberalització del mercat dels anys 90".

"L'èxit o no dels propers governants dependrà de la creació d'ocupació, però això és extremadament difícil en l'actual context de recessió"

Algunes veus apunten que, en aquesta situació, els partits de dretes han aconseguit expressar millor el descontentament de la població i sembla que aquesta radicalització no baixará de to fins passades les eleccions. Fidesz ha promès resoldre-ho tot amb una vareta màgica, però els miracles no són a l'agenda política.

En aquest sentit, Horvath indica: "Les solucions no arribaran a temps i és molt probable que la població torni a manifestar-se. Aleshores, moltes coses dependran de qui mani els carrers. En aquestes situacions, tot s'enfonsa i roman el bàsic, per això l'èxit o no dels propers governants dependrà exclusivament de la creació d'ocupació. Però aquesta és una cosa extremadament difícil d'aconseguir en l'actual context de recessió".

+ INFO

Centre Europeu pels Drets dels Zíngars (European Roma Rights Center) <http://www.errc.org/>.

, roda el món

ZIMBABWE · AMB L'INDIGENITZACIÓ, LES EMPRESSES DE MÉS 400.000 EUROS HAURAN DE PERTANYER EN UN 51% A LES ZIMBABWESES

President Robert Mugabe, l'antiimperialisme com a excusa

HELENA OLCINA I AMIGÓ

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Tres mesos després de la crisi del 2009, les escoles del país que tenia el millor sistema escolar d'Àfrica encara estaven tancades

Joan Canela Barrull
Harare · Johannesburg

La Llei d'Indigenització va entrar en vigor el dia 1 de març. Amb aquesta llei, totes les empreses que valguin més de 400.000 euros hauran de pertànyer, com a mínim en un 51%, a persones zimbabwes. Així, doncs, bancs, miners, assegurances i fusters tenen dos anys per trobar un comprador local de la meitat del seu capital. A priori, aquesta pot semblar una bona notícia, però res no és tan senzill al país de l'incombustible Robert Mugabe. Aquí, rere el potent discurs antiimperialista oficial, s'amaga una nova elit nacional que ha substituït la colonial. Una concentració total de bona part de les contradiccions que han marcat el continent africà d'ençà la seva independència.

“Temem que la Llei d'Indigenització ens pugui portar a la creació d'una nova minoria negra”

La Llei d'Indigenització es veu com una continuació de la reforma agrària iniciada a principis de la dècada i àmpliament coberta pels mitjans de comunicació occidentals. Llavors, es van destacar les ocupacions violentes de finques –amb atacs personals contra propietaris inclosos– i el fet que les granges altament productives de la minoria blanca esdevien ruïnoses quan passaven a ser explotades per negres. El que es va dir menys és que la reforma agrària era inevitable en un país on un 1% de

la població posseïa un 70% de la terra fèrtil –fruit de la desposseïció colonial– i que fins i tot era un mesura inclosa als Acords de Lancaster House que van posar final al règim racista d'Ian Smith el 1980. Si durant 20 anys aquesta reforma agrària no s'havia fet efectiva era a causa del desinterès de Mugabe i per l'incompliment de la part de l'acord on el govern britànic –antic poder colonial a la zona– es comprometia a finançar-la.

El que tampoc no es va saber és que mai no hi va haver cap reforma agrària. “Es va tractar senzillament d'una reapropiació de la terra per part de la nova elit”, explica un cooperant europeu amb força anys de residència al país i que prefereix mantenir l'anonimat. Advocats, activistes socials i dirigents religiosos confirmen aquesta versió, tot apuntant que “alts càrrecs polítics i comandaments militars van acaparar terres amb finalitat especulativa”, cosa que va provocar la fallida de la productivitat agrícola, l'autèntic motor de l'economia nacional. Un reportatge del diari opositor *The Standard* assegurava que el mateix Mugabe s'havia reservat uns terrenys.

Es prepara un nou desastre?

El desmantellament de les granges –i de tota la indústria agroalimentària associada– va ser la gota que va fer vessar el got i va fer enfonsar una economia que ja estava tocada per una corrupció generalitzada i una política monetària il·lusa. El que havia estat el graner d'Àfrica va patir, l'any passat, una onada de fam i una epidèmia de còlera que van matar milers de persones –no hi ha xifres fiables– i es va convertir en el país del món amb més dependència de l'ajuda internacional.

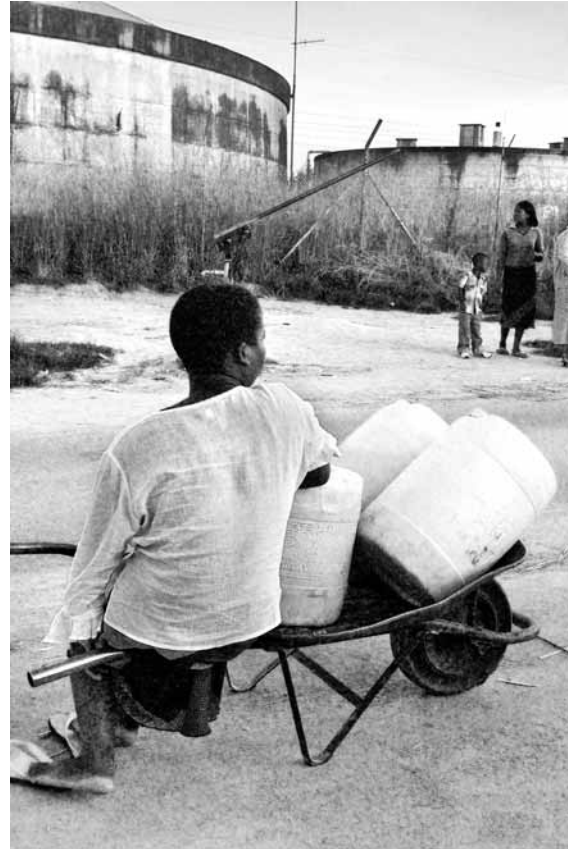
Amb aquests precedents, és obvi que el president del Sindicat de Treballadors de Zimbabwe (ZCTU, en les

sigles angleses), Lovemore Matombo, declarés sobre la Llei d'Indigenització: “Encara que el principi és bo, temem que ens podria portar a la creació d'una nova minoria negra que es limiti a reemplaçar la minoria blanca”.

Després del desastre de 2009, marcat per la hiperinflació –que va provocar la desaparició literal de la moneda nacional–, l'atur del 90% i el col·lapse total dels serveis públics, quan els funcionaris van deixar de cobrar, costa d'imaginar que encara hi hagi qui pensa en continuar saquejant. Però, vista la festa d'aniversari que els partidaris de Mugabe li van organitzar el 21 de febrer –amb un cost calculat en un milió i mig d'euros–, sembla que hi ha gent al poder a qui li sobra imaginació.

El saqueig continua

“Tal com Franz Fanon va descriure meravellosament a *Condemnat de la*

Una dona espera prop d'un dels pous d'aigua de la ciutat de Harare

Terra –explica l'intel·lectual sud-africà Patrick Bond–, una elit negra ha pres el rol dels colonitzadors” i això ha passat fins i tot allà on “aquests nous dominadors han tingut un passat més combatiu i un discurs més radical i antiimperialista”.

“Leslogan *A luta continua* s'ha convertit en *the looting continues* (el saqueig continua)”, escrivia fa dos anys l'activista namibi Firoze Manji. El seu compatriota i antic militant de

la SWAPO, Melber, va més lluny i en un article assegura: “Quan l'autoenriquetament de la nova elit la va allunyar cada cop més del poble, va acusar l'imperialisme occidental del deteriorament de la seva legítima autoritat i de l'erosió de la seva credibilitat”. Però en la seva opinió, “la retòrica antiimperialista, l'oportunisme i l'esforç populista per amagar els seus fracassos només eren una gran cortina de fum”.

> “La joia d'Àfrica”

Quan, el 1980, Robert Mugabe va prendre possessió com a cap d'Estat de Zimbabwe, el llavors president de Tanzània, Julius Nyerere, li va dir: “Has heretat una joia. Cuida-la”. En aquells moments el país exportava aliments, tenia un sistema educatiu d'estàndards europeus i comptava amb una economia diversificada i en creixement. 30 anys després, l'únic record que queda de tot plegat és l'alt nivell formatiu de la ciutadania zimbabwesa migrada a Sud-àfrica, fet que li permet competir amb èxit amb la població treballadora local. L'economia està enfonsada, no funciona cap servei públic, s'importen tots els aliments i les eleccions s'han convertit

en una farsa. Ja a principis dels anys 80, Mugabe va deixar entendre el seu veritable tarannà quan va reprimir durament una revolta a la regió de Matabeleland. Es calcula que van morir-hi fins a 20.000 persones. Però el pitjor encara havia d'arribar.

A mitjans dels 90, un Pla d'Ajustament Estructural de l'FMI, sumat a l'alt nivell de corrupció, va enfonsar el nivell de vida de la població. Mugabe es va trobar amb una doble revolta: per una banda, els sindicats no només feien vagues, sinó que llançaven la seva pròpia alternativa política; per l'altra, bona part de les persones que el seguien, organitzades en les associacions d'exguerrillers, li exigien el

pagament de les pensions promeses. Per complir, Mugabe va engegar la màquina de fer bitllets –que va generar el procés inflacionista que va destruir l'economia– i va promoure una recuperació de terres populista. Després de perdre un referèndum constitucional, l'any 2000, les eleccions van passar a controlar-se amb mà de ferro, incloses dures onades repressives. Finalment, després del caos de 2009 i davant la pressió internacional, va acceptar compartir govern amb l'oposició. Durant la primera setmana, però, un camió es va estavellar contra el seu dirigent, que va salvar la vida de miracle. Tot un auguri de la voluntat de canvi de Mugabe.

AMÈRICA LLATINA · LA UE PROPICIA TRACTATS DE LLIURE COMERÇ PER PROTEGIR LA INVERSIÓ ESTRANGERA I EL LLIURE COMERÇ

Anàlisi sobre les indústries extractives que operen als països llatinoamericans

Miguel Castro i Maria Campuzano
(Associació Catalana d'Enginyeria Sense Fronteres)
Barcelona

La gran dependència entre els països industrialitzats i postindustrialitzats i els països rics en recursos estratègics -gas, petroli i mineria- és indispensable per mantenir el sistema neoliberal actual, basat en un model de consum insostenible. La present crisi sistèmica i multidimensional posa de manifest la debilitat d'aquest sistema, centrat principalment en el predomini del capital financer i els interessos de les multinacionals.

En el marc d'aquesta dependència absoluta del petroli, la mineria i el gas, la idea que les indústries extractives són el motor de creixement econòmic principal i fonamental i que són una aportació insubstituïble per la lluita contra la pobresa està molt estesa.

La majoria dels estats que promouen l'activitat extractiva acaben delegant les seves obligacions socials i econòmiques a les empreses transnacionals

Així doncs, a l'Amèrica Llatina, l'activitat extractiva té un lloc prioritari en l'economia de molts països. Les Institucions Financeres Internacionals (IFI) han donat suport a la implementació d'aquestes indústries a l'Amèrica Llatina i han liberalitzat sectors com el de l'energia per facilitar l'entrada del sector privat i de la inversió estrangera. Però les IFI no són les úniques impulsores d'aquestes indústries, sinó que els propis governs de l'Amèrica llatina -fins i tot els més progressistes- les continuen considerant com un factor de desenvolupament. Les elevades rendes provinents de les activitats extractives primàries i exportadores són l'al·licient més gran perquè els governs, pressionats per les demandes socials i sense visió a llarg termini, donin suport a aquest tipus d'iniciatives empresarials. D'aquesta forma, els governs faciliten l'entrada de multinacionals amb legislacions laxes i exempes d'una protecció mediambiental i adapten la legislació tributària als interessos d'aquestes empreses. En el millor dels casos -com a Bolívia, l'Equador i Veneçuela-, es va exigir més participació de les empreses estatals i nous controls sobre les

Les institucions financeres internacionals han donat recolzament a la implementació de les indústries extractives al continent americà

inversions directes estrangeres (IDE). Així, es van modificar els convenis amb les transnacionals i es van millorar les condicions anteriors -asimètriques- en relació a regalies, cànons i impostos. Sens dubte, aquests canvis -tot i que insuficients- han estat substancials i positius perquè l'Estat augmentés els seus ingressos, però, al mateix temps, han deixat al descobert enormes carències i pràctiques antigues en la debilitat o nul·la mitigació dels impactes socials i ambientals inherents a les pràctiques d'extracció.

La realitat ha demostrat que l'activitat de les indústries extractives no només no genera riquesa ni desenvolupament, sinó que provoca impactes greus sobre els drets econòmics, socials i culturals de moltes poblacions, que són vulnerats sistemàticament. Des del dret de gaudir d'un medi ambient sa i del dret de la salut -vulnerats pels continus vessaments de petroli a l'Amazònia equatoriana o per la contaminació de l'aigua per part de les mineres- a la vulneració del dret a la consulta prèvia i informada al desallotjament de les comunitats; des de la militarització de les zones on hi ha activitat minera a la criminalització de les persones que defensen els Drets Humans i denuncien les activitats extractives. Aquests només són alguns exemples d'una llista molt més llarga. En gene-

ral, es podria dir que la majoria dels estats que promouen l'activitat extractiva acaben *desterritorialitzant-se* i delegant les seves obligacions socials i econòmiques a les empreses transnacionals, a més de consolidar les pràctiques assistencialistes i clientelars entre empreses i poblacions properes a l'exploració, per una banda, i pràctiques oligopolístiques i rendistes entre estats i empreses.

Bolívia i l'Equador s'han negat a firmar el TLC amb la UE, però Colòmbia i el Perú l'han acceptat

Davant d'aquest panorama, les indústries extractives, lluny de respondre per la seva responsabilitat en les violacions de Drets Humans, compten amb la complicitat dels governs del Nord per continuar explotant els recursos d'aquests països. Així, la Unió Europea (UE) propicia tractats de lliure comerç (TLC) amb països de l'Amèrica Llatina amb l'objectiu de protegir la inversió estrangera i el lliure comerç i afavorir clarament els interessos de les multinacionals. Aquests

tractats obliguen a fer canvis en les constitucions i les lleis nacionals per beneficiar l'actuació de les transnacionals i legitimar la violació dels Drets Humans. Un exemple d'això és el Tractat de Lliure Comerç (TLC) que la UE ha negociat amb els països de la zona andina. Bolívia i l'Equador s'han negat a signar-lo, però Colòmbia i el Perú l'han acceptat. Les negociacions de la UE amb Colòmbia i el Perú han desembocat en acords que tenen com a principal objectiu la inclusió d'un major grau de liberalització comercial i acords sobre disciplines relatives al comerç com la propietat intel·lectual i les polítiques de competència. Les negociacions en el marc del TLC passen per alt les greus violacions de Drets Humans que es produeixen en ambdós països, algunes d'elles provocades per les activitats extractives d'empreses transnacionals europees. Alhora, tampoc atenen les propostes bolivianes i equatorianes d'establir acords comercials pel desenvolupament que superin les amplies asimetries actuals.

Sens dubte, aquest tractat dona garantia jurídica a les inversions europees, moltes d'elles relacionades amb les indústries extractives. La liberalització de l'accés als recursos naturals no renovables que promou aquests tipus de TLC limita les possibilitats de desenvolupament i

atempta contra la sobirania dels estats.

Els TLC són un exemple dels instruments polítics amb què es dota la UE per garantir la impunitat de les activitats de les seves multinacionals a l'Amèrica Llatina i el Carib. Durant els últims anys, les activitats de les transnacionals europees -i, per suposat, de les extractives- s'han trobat amb l'oposició dels moviments socials i organitzacions de la societat civil, tant a l'Amèrica Llatina com a Europa, que aquest any es tornaran a reunir a Madrid.

Durant el 2010, coincidint amb la presidència espanyola de la Unió Europea, la Xarxa Birregional Europa, Amèrica Llatina i Carib *Enlazando Alternativas* i la campanya territorial Contra l'Europa del capital, la crisi i la guerra -conjuntament amb altres xarxes, moviments socials i organitzacions de la societat civil- s'estan mobilitzant per denunciar aquesta situació. A més de les mobilitzacions que actualment s'estan portant a terme al llarg de tot el territori de l'Estat espanyol, del 14 al 16 de maig, Madrid acollirà la Címera dels pobles-Enlazando Alternativas IV. Aquest espai pretén donar veu a les víctimes i les lluites de resistència davant les polítiques de la UE, per denunciar el seu impacte i promoure la construcció col·lectiva d'alternatives.

ACESF

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'obra i la vida d'Helios Gómez esperonen la vindicació d'una Model pel poble

El moviment veïnal i associatiu de l'Eixample reclama que l'antic presidi sigui un espai de cultura, serveis públics i memòria col·lectiva de la repressió feixista

Capella Gitana de la presó Model

Fotografia d'Helios Gómez

Aspecte actual de la presó Model (arxiu).tif

Antoni Lluís Trobat
expressions@setmanaridirecta.info

El crític d'art i pacifista francès Jean Cassou el va definir com un "artista per ser revolucionari i revolucionari per ser artista". I, de fet, la trajectòria del cartellista i pintor Helios Gómez és paradigmàtica de tota una generació d'intel·lectuals que, a les primeres dècades del segle xx, van posar la seva obra, la seva vocació i la seva vida al servei de la idea de la transformació social. Una vida curta però intensa i molt lligada a Barcelona i, els seus darrers anys, a la presó Model. Ara, aprofitant la clausura imminent d'aquest centre penitenciari, l'associació cultural Helios Gómez reclama que l'espai de la Model es converteixi en un museu d'art polític per reivindicar no només l'obra de Gómez sinó la d'altres autors antifeixistes.

Nascut el 1905 al barri de Triana, a Sevilla, de família treballadora i d'ètnia gitana, Helios Gómez es va formar com a decorador de ceràmica i ben aviat va entrar en contacte amb cercles polititzats de tendència llibertària. A finals dels anys 20, ja havia fet exposicions al Kursaal sevillà, a l'Ateneo de Madrid i a la Galeria Dalmat de Barcelona. L'any 1927 va ser obligat a abandonar l'Estat espanyol per motius polítics i va començar un periple arreu d'Europa que el va portar a París -d'on va ser expulsat per protestar per l'execució, als EUA, dels àcrates italians Sacco i Vanzetti-, Brussel·les, Ams-

terdam, Viena i Berlín. A la capital alemanya, va estudiar interiorisme i tipografia, va treballar a la prestigiosa revista *Berliner Tageblatt* i l'Associació Internacional del Treball, l'AIT, li va publicar el seu primer treball *Dies d'ira*, el 1929.

Lliurepensador heterodox

Un cop acabada la dictadura de Primo de Rivera, va retornar a l'Estat espanyol, es va instal·lar a Barcelona i va participar molt activament de la vida cultural i política catalana dels primers anys de la República. Ben aviat, va esdevenir un col·laborador habitual i popular, com a il·lustrador, de publicacions republicanes i d'esquerres com *L'Opinió*, *La Rambla*, *La batalla*, *L'hora* o *Bolívar* i, progressivament, es va allunyar de la militància anarquista i va ingressar, primer, a la Federació Comunista Catalano-Balear, després, al Bloc Obrer i Camperol (BOC) i, finalment, va abandonar el comunisme llibertari i es va afiliar a la federació principatina del PCE.

El 1932 va formar part del Congrés Internacional d'Artistes Proletaris, a la Unió Soviètica, amb una delegació d'intel·lectuals dels pobles de la península ibèrica. Va residir a Rússia dos anys, època durant la qual va exposar al Museu Pushkin de Moscou i va publicar la seva segona obra, *Revolució espanyola*, adoptant una estètica molt particular, allunyada simultàniament d'allò abstracte i del realisme socialista tan de moda en aquell moment. Al mateix temps,

va fer una forta autocrítica de l'autoritarisme estalinista que, a la llarga, el va allunyar de l'adscripció al PCE i el va apropar, novament, a les tesis lliurepensadores del moviment llibertari.

Un cop esclatada la guerra, va ser un dels primers adherits de l'Aliança d'Intel·lectuals Antifeixistes de Catalunya i no va parar de dibuixar i produir cartells, al mateix temps que lluitava al front, primer a l'expedició de Bayo per alliberar Mallorca i Eivissa i, després, com a comissari polític dedicat a activitats culturals. Després de la derrota de 1939, va passar a l'exili -al sud de l'Estat francès i a Algèria- fins que va tornar a Barcelona. Aquí va començar el darrer període de la seva vida i, segurament, un dels més prolífics a nivell artístic, marcat per llargues estades a la presó Model els anys 1945-1946 i 1948-1954. Va acabar morint el 1956, molt malalt, amb tan sols 51 anys.

La Capella Gitana

Durant la seva estada a la presó Model, es va dedicar a la poesia -admirava l'obra i la figura de García Lorca- i només va poder tornar a pintar quan el director espiritual del centre, el capellà mercedari Bienvenido Lahoz, va proposar-li fer un fresc en una de les cel·les de la quarta galeria. Helios Gómez va dedicar el mural a la Mare de Déu de la Mercè, redemptora dels presos i patrona de la ciutat de Barcelona. La va representar morena, a imatge de

Sara, la verge negra dels gitans i de la divinitat egípcia Isis. Els personatges que hi apareixen -com el nen Jesús i els àngels- tenen trets calò i estan inspirats en companys de captiveri de Gómez. És per aquesta raó que, ja en aquell moment, la capella -que era usada com a oratori pels condemnats a mort- va prendre el nom, popularment, de Capella Gitana.

Sens dubte, la Capella Gitana de la Model va ser un símbol de la presó per antonomàsia del franquisme i de la repressió del feixisme contra les llibertats durant 40 anys. Una expressió artística rebel que les autoritats de l'època mai no es van atrevir a tancar. Sí que ho va fer, l'any 1998, la consellera de Justícia de la Generalitat Núria de Gispert, (UDC) per "raons d'higiene".

Recuperació i restauració

Des de llavors, la seva recuperació i restauració, a més de la construcció d'un museu d'art polític i social de Catalunya on es pugui exposar el fons gràfic i documental d'Helios Gómez -juntament amb el patrimoni visual d'altres dibuixants republicans que van patir la repressió del franquisme-, constitueixen l'eix central de la reforma de la presó Model que suggereix l'Associació Cultural Helios Gómez, presidida per Gabriel, fill del cartellista. Una reivindicació que entronca amb la vindicació històrica de l'associació veïnal de l'Esquerra de l'Eixample que la presó

Model sigui un espai cívic que aculli equipaments públics pel barri i per Barcelona.

Així, el moviment veïnal del barri reclama a l'Ajuntament que els 27.657 metres quadrats de superfície de la presó Model comptin amb equipaments de proximitat com un centre d'educació infantil i primària, una escola bressol, un casal de joves, un poliesportiu, un aparcament i una residència de gent gran i un centre de dia. Pel que fa als equipaments per la ciutat, demanen una residència assistencial i un memorial que mantingui viva la història de la presó a través de tasques de divulgació i recerca adreçades, bàsicament, al jovent.

L'Associació Cultural Helios Gómez hi afegeix el museu d'art polític, un arxiu, una biblioteca i un centre comercial d'establiments culturals que en puguin finançar el manteniment. La resta seria una zona jardinerada de més de 12.000 metres quadrats que portaria el nom de Parc de la Llibertat. Tanmateix, això només són projectes i, com apunta Lluís Rabell, president de l'associació veïnal de l'Esquerra de l'Eixample, "el suposat govern d'esquerres del consistori barceloní avantposa els interessos privats a una gestió pública i al servei de la memòria col·lectiva de la ciutat". Seria, en qualsevol cas, tot un homenatge a Helios Gómez i a totes les persones que, com ell, van voler fer de l'art, fa 70 anys, l'avantguarda d'un altre món possible.

MÚSICA I PREMSA

Quatre anys a ritme de hip-hop combatiu

La DIRECTA celebra el seu quart aniversari amb un concert d'At Versaris + Asstrio i In*digna

La unió dels grups Asstrio i Atversaris presenta una formació de cinc músics

Salut Colomer
expressions@setmanaridirecta.info

Aquest Sant Jordi farà quatre anys que la DIRECTA surt al carrer, setmana rere setmana sense interrupció. El setmanari celebrarà l'efemèride amb un doble concert protagonitzat pel hip-hop, que se celebrarà el 30 d'abril, per tercer any consecutiu al Centre Cultural la Farinera del Clot. En primer lloc, actuarà el grup In*digna i, després, At-versaris i Ass Trio presentaran el seu nou projecte comú *Per principis elegants*. La nit acabarà amb el PD El Capità. El recital és la darrera sessió del segon cicle de músiques crítiques *Expressió Directa* que promou el mateix setmanari.

Irreverència i principis

La primera actuació de la nit serà dels In*digna. El trio de hip-hop defineix les seves lletres com a "poesia i ganivetades" i les acompanya d'una original combinació d'acústica i electrònica. Amb aquestes senyes i un directe molt dinàmic, amb molt poc temps, han guanyat un premi al Festival Altaveu 2009, han estat el tercer millor grup al Track'09 i finalistes al concurs Sona9 2008. S'han auto-produït dues maquetes, *Els marrecs* (vol I i II) i, actualment, treballen en el seu primer disc amb el segell Mesdemil.

Tot seguit, At versaris i Asstrio presentaran el nou projecte *Per principis elegants*. Un espectacle on els MC Pau Llonch i Rodrigo Laviña posen lletres al soul, jazz-rock i funk que caracteritza

aquesta formació barcelonina. La guitarra de Santi Careta, la bateria de Santi Serratosa i el teclat d'Arecio Smith es posen al servei de les punyents rimes dels disc *A cada passa*, segona referència d'aquest *combo* de hip-hop combatiu. La coalició de les dues formacions -que individualment han traçat unes trajectòries molt coherents- va sorgir després que els programes posa en dos concerts (al Grec i a l'*Expressió Directa* de l'any passat) i ha acabat en un combinat explosiu que posa en comunió dos estils musicals que comparteixen orígens en la música negra, que s'obre a un nou ventall d'experimentació musical de molta qualitat.

Quatre anys al carrer

La DIRECTA va néixer l'any 2005 amb la convicció que la comunicació alternativa és imprescindible per la transformació social. El projecte es va començar a gestar fa cinc anys i el número 1 va sortir al carrer el 23 d'abril de 2006. La DIRECTA explica i indaga, setmana rere setmana, l'actualitat catalana i allò que

passa arreu del món. Entre els objectius del setmanari, trobem la difusió de l'opinió de persones vinculades a l'esquerra anticapitalista, l'anàlisi del discurs dels mitjans de comunicació i la visibilització dels moviments socials i, també, de la cultura crítica. I ho fa amb la mirada fixada en la fita de consolidar-se com a un setmanari alternatiu de referència.

Durant aquest temps, s'ha adaptat i transformat per ser més útil i efectiva. Les novetats més significatives han estat el canvi i la consolidació de les diferents seccions, la presentació d'una nova DIRECTA amb un disseny totalment reformulat i la fusió, des de l'1 de gener de 2010, amb la revista *Illacrua*, que suma els seus divuit anys d'experiència al projecte, materialitzats amb l'aparició setmanal dels *Quaderns d'Illacrua*.

Cicle de músiques crítiques

El concert d'At Versaris i Asstrio també serà la clausura del segon *Cicle de Músiques crítiques Expressió Directa*, que organitza el mateix setmanari, juntament amb la Farinera del Clot. El cicle ha assolit amb escreix els objectius de l'organització que, després de l'èxit d'assistència de l'any passat, enguany ha apostat per mantenir el nivell qualitatiu per esdevenir un aparador de referència per tota l'escena alternativa. Aquest aparador s'ha materialitzat en sis nits temàtiques, centrades en els grups emergents, la nova escena pop, la música ieié, la fusió i la cançó d'autor, la cultura lliure i el hip-hop.

MÚSICA

Una dosi contra la 'berlusconització'

Inneres Auge

Franco Battiato.
Universal, 2009.
Cançó d'autor.

Fran Richart
expressions@setmanaridirecta.info

El sicilià Franco Battiato deixa de banda la seva faceta cinematogràfica per tornar a endinsar-se en la música amb el disc *Inneres auge*, amb el subtítol *Il tutto è più della somma delle sue parti* (El tot és major que la suma de les seves parts). Amb aquest axioma, Battiato arremet contra la societat de l'espectacle italiana amb el seu inconfundible estil de bases electròniques i lletres cultes, com el vers del single tema estrella de l'àlbum, "Inneres Auge" ("l'ull interior"): "Hi ha qui diu: 'Què hi ha de dolent en organitzar festes privades amb belles joves per alegrar líders i servidors de l'Estat?'. Amb aquest tema, Battiato

es mulla amb la seva exquisidíssima habitual. El *pensautor* no fa una crítica maniquea esquerranosa, sinó una reflexió que parteix del seu *ull interior*; l'espiritualitat d'un artista que captura la consciència de la distorsió de la realitat d'un país sotmès als escàndols. Hi ha qui pensarà que és una palla mental, però Battiato és un artista de gran talla intel·lectual amb el do de l'opunitat -com quan, el 1991, va treure *Povera Patria*- i que, en aquest cas, ha portat a les emissores de ràdio italianes el missatge de tot un poble indignat. Seria difícil trobar una equivalència de Battiato a la nostra terra, on els músics que no viuen al marge recorden que bé que lluitaven contra Franco o es manifesten al carrer per exigir drets d'autoria.

MÚSICA

Diagonal, 5 años juntos

DDAA.
(Autoeditat, 2010).

La gent del diari quinzenal *Diagonal* està d'aniversari i, per celebrar-ho, ens regalen una recopilació de disset cançons -moltes d'elles inèdites- de grups que s'identifiquen còmodament amb el que expressa aquest diari. Després de la dissolució del mític *Molotov*, actualment, el periòdic *Diagonal* s'apropa a les 5.000 subscripcions arreu de l'Estat espanyol i es consolida com a veu crítica des de la independència

econòmica. Com a projecte impulsor d'alternatives i del treball al marge dels grans circuits comercials, la mostra de grups musicals reflexa precisament això. Hi trobem nombroses bandes catalanes com Dr. Calypso, Dijous Paella o Ràbia Positiva, però també bandes de Madrid, com BKC, o Mallacan, de l'Aragó, caracteritzades pel seu missatge polític. Tot un regal en forma de cançons.
DAVID VÁZQUEZ

MÚSICA

Vozes Novas. Escolma do Panorama Musical Galego

DDAA.
(Novas da Galiza & Komunikando.net, 2010).

En un moment en què el debat sobre el gallec ha sortit al carrer i pren protagonisme, el periòdic d'informació crítica *Novas da Galiza* i el portal musical *Komunikando.net* han unit esforços mitjançant una iniciativa que ens mostra la riquesa de la música gallega actual. Un recull de grups d'estils diversos en un sol compacte és el format escollit. En total, són dinou bandes, quinze

de les quals estrenen temes inèdits per l'ocasió. Aquesta experiència s'edita sota la llicència Creative Commons i destaca el seu propòsit d'afavorir la música gallega, en gallec i no subvencionada. La majoria de les bandes són propostes noves, com els incipients Sacha na Horta o el talent de Bonovo, però també hi trobem espai pels clàssics com Skarnio o Galegoz. DV.

, expressions

CINEMA

L'humanisme espiritual de Rossellini

S'editen en DVD els principals acostaments al material religiós de l'autor de 'Roma, ciutat oberta'

Fotograma de la cinta 'Francisco, jugador de Dios'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

És difícil reduir a tendències concretes l'obra de Roberto Rossellini, considerat capdavanter del neorealisme i, alhora, antecessor de la *nouvelle vague*. Després de signar obres urgents d'immèdiata postguerra memorables, la seva deriva espiritualista va convertir-lo en blanc dels atacs d'una crítica marxista atreta pel cinema social que, per aquest motiu, va recelar de l'idealisme de Francisco, *juglar de Dios*. Fins i tot assumint diferents etapes de la producció rosselliniana (dels films d'encàrrec feixistes al neorealisme antinazi i, d'allà, a l'espiritualisme per acabar en el didacticisme), sempre hi ha alguna anomalia que matisa aquests compartiments estancs i conforma una trajectòria amb alguna contradicció i recurrències abundants. Com un interès pel cristianisme plasmat en obres llunyanes en el temps.

Poètica de l'austeritat

En un interludi de la seva passional sèrie d'obres amb Ingrid Bergman, amb *Francisco, juglar de Dios*, Rossellini va proposar un film atípic, senzill, d'una austeritat que agermana forma i contingut. En l'elecció del projecte, potser hi van influir fets cinematogràfics: les acusacions de blasfèmia per *El amor*, unides a l'amor adultèr amb

Bergman, podrien haver induït el director a fer-se perdonar pel públic més conservador. No es pot dir però, que el resultat fos una peça de propaganda, sinó més aviat una aproximació laica amable a un missatge de generositat i igualtat que pren forma episòdica, com si es tractés d'un retaule medieval. Per la seva bellesa, pel seu refús a l'artificiositat i per una cerca de la imatge pura, tan ingènua com els personatges que l'habiten, aquesta magnífica pel·lícula ha exercit una influència perdurable en representacions autoralment de material sacre com l'*Evangelio según San Mateo* o *El cant dels ocells*.

Políticament, l'italià va anar més enllà amb l'immediatament posterior *Europa 51*, on, en el personatge d'Ingrid Bergman (paracomunista primer, messiànic després), va barrejar el tipus humà de Simone Weill i diversos tractats filosòfics. En mostrar l'assumpció de consciència social i humana d'una burgesa després d'un fet traumàtic, Rossellini semblava apuntar a una Europa que, després de la guerra, hauria d'anar més enllà de la reconstrucció material per fonamentar una societat més justa. I el trist final recuperava una constant del director: el desenllaç sacrificial.

Un Crist sense Passió

Curiosament, el sacrifici cristià més emblemàtic seria representat

de manera el·líptica a *El mesías*. Després d'anys dedicat a les produccions televisives, Rossellini va tornar a la pantalla gran refermant el despullament d'artificis i de fets sobrenaturals assajat a *Francisco, juglar de Dios* i una prioritjació de la paraula que defugia amb decisió (i fins al desapassionament) temptacions espectacularitzadores. L'allunyament del cinema religiós nord-americà és total: rodant algunes localitzacions a Tunísia, va evitar les escenes de masses i va deixar fora del quadre els moments de major tensió i emoció, inclosa una passió de Crist representada de manera el·líptica i sense rastre de pornografia del martiri. Les primeres prediques prioritzen un missatge d'igualtat social i Rossellini dibuixa una mena de Crist obrer que evangelitza mentre fa treballs manuals dins un grup comunal. Així, el realitzador, tan esquiú com gairebé sempre, es va situar de nou en algun punt difícil de concretar dins de l'espectre polític, entre el comunisme i la socialdemocràcia.

FILMOGRAFIA

Roberto Rossellini, *Francisco, juglar de Dios* (Tribanda, 1950).
Roberto Rossellini, *El mesías* (Tribanda, 1975).

DVD

Dos hombres en Manhattan

(Versus Entertainment, 1959)
Director i guionista: Jean-Pierre Melville.
Durada: 84 minuts.
Materials afegits destacats: Llibret de 70 pàgines, episodi de *Cineastas de nuestro tiempo*.

Abans de contribuir a fixar el vessant més estilitzat i lacònic del gènere a l'Estat francès mitjançant meravelles com *El círculo rojo*, Jean-Pierre Melville va signar aquesta raresa que sembla voler ser la més americana de les pel·lícules. Els diàlegs són fatxendes, propis del *hard-boiled*, i inclou alguna bella filmació jazzística, però una evolució i un desenllaç rarament anticlimàtics l'allunyen del gènere negre canònic dels EUA.

El resultat és desequilibrat, com si en aquesta intriga polític-periodística hi convisquessin dues obres diferents que no casen: una, rodada en exteriors, de textura *underground* i paradocmental; l'altra, d'interiors i més convencional.

Els continguts afegits superen el mateix film i converteixen aquesta edició en una bona porta d'entrada a la tasca del seu il·lustre autor.

IGNASI FRANCH

DVD

Los ojos de Ariana

(Cameo, 2007)
Director: Ricardo Macián.
Guionistes: Ricardo Macián, Carlos Muguero.

Los ojos de Ariana vol donar veu a l'Afganistan oprimat pels talibans buscant un col·lectiu cineasta que es veu directament afectat per les seves prohibicions. A l'estatal Afghan Films, s'hi apleguen històries de càmeres, projectonistes i fins i tot professionals de la jardineria que van arriscar la seva vida per salvar nombroses filmacions històriques de la destrucció. Desgraciadament, la realització no està a l'alçada: alguns dels testimonis de les

persones que hi apareixen es defensen sols pel seu interès intrínsec, però un desenvolupament confús, desordenat i amb inserts poetitzadors pot interferir en la difusió d'una realitat que mereixia un document més sobri i transparent. S'entén, però, la fascinació de Macián pel món que l'envolta, de paisatges naturals i antics monuments sumptuosos que xoquen amb les urbs precàries d'una història recent plena de dolor. I.F.

DVD

Mesa of lost women

(L'Atelier 13-Absolute distribució, 1953)
Directors: Ron Ormond, Herbert Tevos.
Guionistes: Herbert Tevos, Orville H. Hampton.
Durada: 70 minuts.

De tant en tant, dins el cinema de sèrie B, hi apareixen fogonades d'enginyo o de personalitat insubornable que mostren camins possibles d'evolució a les produccions *mainstream*. A l'aparentment desequilibrat Herbert Tevos, que va desaparèixer sense finalitzar el seu únic film, li devem una *Mesa of lost women* que, si va inspirar algú, va ser David Lynch (*Terciopelo azul*). I no seria estrany, ja que l'imaginari *lynchhià* remet ocasio-

nalment a rareses pop com *El carnaval de las almas*, o *La Glen o Glenda* d'un altre *auteur freak* com Ed Wood.

Tevos no va crear el malson surrealista que potser desitjava, però va dotar de personalitat una vella història de científics bojos mitjançant imatges inusuals i atmosferes enrarides, subratllades per una insistent banda sonora. El resultat és tan incompetent com inoblidable. I.F.

ARTS ESCÈNIQUES

'Scarab', un món en un gest

Trotam Teatre reprèn el muntatge ambientat a la Segona Guerra Mundial

Trotam Teatre va recuperar el seu espectacle 'Scarab' i el va portar de nou a escena l'11 d'abril a l'Ateneu popular 9 Barris. L'obra està dirigida per Christian Atanassiu i interpretada per Jose Pérez, Josep Pla, Albert Requena i Jordi Soriano.

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Scarab és una comèdia gestual senzilla, però treballada amb molta cura i amb una interpretació precisa per cada un dels membres de la companyia. Una petita joia que cal reivindicar humilment en aquesta època de grans produccions. En primera instància, pot semblar una peça sense pretensions, però sorprèn la facilitat i la rapidesa amb la qual la persona espectadora queda submergida en la història trepidant. Tot això gràcies a la magnífica factura tècnica, que acaba traient el millor dels quatre actors i l'escassa escenografia.

En l'argument, bàsicament, *Scarab* és un homenatge a totes aquelles pel·lícules d'aventures que han marcat una època. *Indiana Jones* en primera instància, però també *Les mines del rei Salomó*, *Quaterman en la ciutat perduda del Oro* o *La maldicció de la Momia*. Aquelles peces de sobretaula, amb els nazis fent de dolents i amb un tresor que promet la glòria eterna al final. Així, la història conté moments còmics, intensos, però si ens hem de quedar amb algun fragment, caldria destacar l'escena de la persecució dins del tren, on la coreografia dels actors ens fa viure tota l'acció del moment.

Scarab

Cia Trotam.
Direcció: Christian Atanassiu.
Més informació:
www.trotamteatre.com.

Un dels grans encerts de l'obra és reivindicar el teatre gestual a l'hora d'afrontar la interpretació, deixant clar que, més enllà dels grans clàssics com la companyia El Tricicle, existeix un potencial i una realitat a la qual caldria donar més oportunitats per mostrar la feina excel·lent que s'està duent a terme.

Nou projecte Trotam

Trotam Teatre no s'atura i continua creant. La companyia va fer el salt professional el 2001 amb *Primogènit* i va marcar un estil propi amb la particularitat del gest. Ara, després de comptar amb diversos muntatges en circulació i haver coproduït en dues ocasions amb Toni Albà, s'atreixeixen amb un nou públic: l'infantil. El nou projecte de Trotam, *Històries de por per a nens valents* estarà llesta a la tardor i dispostat a arrencar rialles i xisques de manera indiscriminada.

MANIFESTACIONS POPULARS

A Manrússia Van Del Pal

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Manrússia Van Del Pal és el nom escollit per la nova colla bastonera de Manresa, que el 24 d'abril es presentarà amb una jornada al carrer.

Aquest grup, que es va formar el mes de setembre passat, ha anat aprenent de forma autodidacta la dinàmica dels balls i la música. Segons la mateixa colla, aquest grup "neix de la necessitat" de crear una colla bastonera "alternativa" que defugui del tradicionalisme folklòric, amb un projecte "clar, divertit i amb contingut".

Els objectius de la nova colla són "passar-ho bé i fer-ho passar bé" i desenvolupar un projecte més a la ciutat per incidir en els projectes socials. En aquest sentit, la colla participa de la vida de l'Ateneu Popular La Sèquia (on assagen un cop per setmana) i esperen participar de la Festa Major Alternativa, les festes de barris o les trobades reivindicatives.

Altres perspectives més immediates de la colla són fer relacions amb les diverses colles bastoneres afins, oferir diversos tallers i organitzar una xerrada-debat sobre el futur de la cultura popular.

Entenent la cultura popular d'una manera subjectiva, Manrússia Van Del Pal aposta per una colla que parteix de l'horitzontalitat i que no ha de seguir necessàriament uns patrons culturals històrics. Segons la nova colla, la cultura popular "és i ha de ser modificable i adaptable" a cada

moment. En aquest sentit, algun dia podrem veure una colla bastonera ballant sota el so d'una base electrònica?

Presentació de Manrússia Van del Pal

Dissabte 24 d'abril.
A partir de les 12h, a la plaça Gispert Vermut: botifarrada popular i mostra de colles gralleres i bastoneres.
Presentació de Manrússia Van Del Pal, acompanyada per la Colla Grallera La Canya de Súria.
A partir de les 23h, a l'Ateneu Popular La Sèquia: festa d'autogestió bastonera amb Pd's Bastoners.

ARTS ESCÈNIQUES

L'absència i el dolor del tot

MISSING/DESAPAREGUT/MISSING/GUT/MISSING/DESA PAREGUT/MISSING

Missing

Cia La Lupe Teatre.
Direcció: Vicens Mayans.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El concepte de pèrdua i de dolor absolut. La Lupe Teatre acaba d'estrenar producció: *Missing*. Una peça singular i arriscada que va directa a les pèrdues que patim al llarg de la vida, tant a les essencials com a aquelles que ens semblen infimes fins un temps després.

Vicens Mayans dirigeix aquesta peça de teatre experimental, construïda a peu de platea, en format rectangle i amb un públic dispostat a tots quatre cantons del suposat escenari. A partir d'aquí, dos personatges s'encarreguen d'abocar, a un ritme intens, un conjunt d'emocions vinculades a situacions, records i somnis que atrapen les seves vides fins a convertir-les en extremadament obsessives.

El desenllaç és el peix que es mossega la cua i la crida del dolor al dolor.

La companyia La Lupe Teatre manté l'expectació cap a les accions a l'escenari amb un ritme constant d'alts i baixos que alternen la veu amb el cos. També hi contribueix una il·luminació acurada i precisa que mou els focus d'atenció i utilitza recursos de teatre de guerrilla: les llanternes com a únics focus d'escena.

c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 441381 | virus@pangea.org

editorial **virus**

www.viruseditorial.net

ISBN 978-84-92559-17-6 | 280 pàgines | 17,50 €

La sociedad contra el **ESTAD**

Pierre Clastres

CAMPS de voluntariat

Fes un camp de voluntariat i participa a la formació!

2010

APUNTA-T'HI!

Obert el període d'inscripció

Ens trobaràs a:

C. del Carme 105
08001, Manresa
Tel: 93 441 32 70 | Fax: 93 441 32 18

www.sci-catal.org

HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC
De dilluns a divendres de 10 a 13h.
Dilluns, dimecres i divendres de 15 a 21h

6

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrenca

EIXIDA.WORDPRESS.COM

, agenda directa

BARCELONA

Jornades: 'Alternatives al capitalisme, l'autogestió a debat'

Dijous 22 d'abril

Models organitzatius com a alternativa al capitalisme: anarquisme, cultura i moviments socials.

16h. Ocupacions d'habitatges i centres socials, amb Jesús Rodríguez.

17:15h. Ateneu Llibertaris: Ateneu Enciclopèdic Popular i Ateneu Llibertari de Sants, amb Xavier Oller i socis i sòcies dels ateneus.

18:45h. Centres d'Estudis Llibertaris: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes (Barcelona), Centre d'Estudis Llibertaris Federica Montseny (Badalona), Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat (Terrassa), Fundació Anselmo Lorenzo (Madrid), amb socis i sòcies dels centres. Lloc: Centre Cívic Drassanes. C. Nou de la Rambla, 43.

Dissabte 24 d'abril, matí

Experiències actuals (I): Moviments socials a l'Amèrica Llatina, Chiapas i el Brasil.

10h. Moviments socials a l'Amèrica Llatina: *Hem topat amb el progressisme*, amb Raül Zibechi.

11:15h. La rebel·lió indígena de Chiapas, amb el Comitè de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista.

12:30h. Moviment Sense Terra del Brasil: la lluita per la terra, la reforma agrària i una societat més justa, amb Maria Carballo.

Lloc: CCCB· Aula 2. C, Montalegre, 5.

Dissabte 24 d'abril, tarda

Experiències actuals (I): L'Argentina, Veneçuela i Grècia.

16h. De la crisi a l'autogestió: orígens i perspectives de la recuperació d'empreses a l'Argentina, amb Luíis Buendía.

17:15h. Imperialisme, reforma social i poder popular a Veneçuela, amb Luíis Baños.

18:30h. Rastrejant l'antagonisme social i el moviment anarquista-antiautoritari a Grècia, amb activistes anarquistes de Grècia.

20:15h. Tancament de les jornades
Lloc: CCCB· Aula 2. C, Montalegre, 5.

Entrada lliure. Més info: www.autogestion2010.info

Organitza: Comissió del centenari de la CNT

Dijous 22 d'abril

Xerrada: 'Recordant Daniel Bensaïd',

amb Alain Krivine

19:30h. Centre Cívic Convent de Sant Agustí. C. Comerç, 36.

I Fòrum Mundial pels Drets dels Pobles

Girona del 23 al 26 d'abril

El Fòrum Mundial pels Drets Col·lectius dels Pobles és una trobada mundial que tindrà lloc per primera vegada entre el 23 i el 26 d'abril a Girona, en el marc del cicle de fòrums mundials temàtics que se celebren durant el 2010 i que coordina el Fòrum Social Mundial.

Organitzat pel CIEMEN, el Fòrum pels Drets dels Pobles vol aplegar representants de moviments socials, culturals, polítics i sindicals de nacions sense Estat i pobles originaris d'arreu del món, amb l'objectiu de constituir la Xarxa Mundial pels Drets Col·lectius dels Pobles.

Durant els quatre dies que durarà la trobada, les persones que hi són convidades prendran part a conferències, debats i altres actes públics com a representants de partits polítics, moviments o organitzacions socials, governs autònoms, o qualsevol altra instància de representació que defensi l'exercici dels drets col·lectius dels pobles minoritaris.

El Fòrum pels Drets dels Pobles vol aplegar organitzacions d'arreu del món i aconseguir que el màxim nombre possible de nacions sense Estat hi siguin representats. D'entre les participants confirmades, hi ha representats del Quebec, Còrsega, el Kurdistan, Euskal Herria, Galícia, les Illes Fèroe, Flandes, el poble Maputxe i Sami, la Bretanya, Irlanda del Nord, la Guaiana francesa, pobles indígenes andins, el poble amazic, el poble tuareg, etc.

Pel que fa al contingut principal, el fòrum es dividirà en dues parts: una primera de debat i reflexió i una segona de discussió i constitució de la Xarxa Mundial pels Drets Col·lectius dels Pobles. Els actes se celebraran a la Facultat d'Econòmiques de Girona (Campus de Montilivi).

Podeu trobar tota la informació a la web: www.forumpelsdretsdelspobles.cat.

Organitza: Revolta Global-Esquerra Anticapitalista

Jornades: Idees per canviar el món

Divendres 23 d'abril

19:30h. *Com ens enfrontem a la crisi avui?*, amb Cándido González, Saturnino Mercauder i Oleguer Bohigas.

Dissabte 24 d'abril

12h. *Què és el socialisme des de baix?*

L'alternativa a un sistema en crisi, amb Xabi Gràcia i Angie Gago.

16:30h. *Combatem el racisme i el feixisme*,

aturem la Plataforma per Catalunya, amb David Fernández, Jamel El-Meziani i Aleix Bombilà.

18h. *És possible una candidatura municipal anticapitalista a Barcelona?*, amb Salva Torres, Xavi Monge i Oscar Simón.

20h. *Cloenda: Reptes per l'esquerre anticapitalista*, amb Cándido González, Jamel El-Meziani, Andreu Coll i Gemma Papell.

Lloc: Espai Jove La Fontana. C. Gran de Gràcia, 190-192.

Entrada lliure. Més info: www.enlluia.org
Organitza: En Lluita

Divendres 23 d'abril

Presentació del llibre:

'Ensayo sobre el pensamiento sutil'

de Juan Carlos De Brasi

20:30h. EPBCN, C. Balmes 32, 2n 1a.

Organitza: Espai Psicoanalític de Barcelona

Dissabte 24 d'abril

Mercat d'intercanvi a Sant Antoni

De 10 a 14h. a la Av. Mistral cantonada Calàbria (Jardinetes d'Alguer).

Per aquest Mercat volen donar èmfasi a intercanvis relacionats amb el llibre, la jardineria i les roses. Cal reservar taula a mercatintercanvi@xarxantoni.net o al tel. 934 452 292.

Més info: www.xarxantoni.net

Organitza: Xarx@ntoni

Dissabte 24 d'abril

Trobada anual de SOS Racisme

La trobada es divideix en dos moments, l'assemblea de socis i sòcies (9:30h.) i un acte obert on que es farà una anàlisi política de SOS Racisme sobre la situació actual i es presentarà el nou Consell Assessor. Després, hi haurà un col·loqui dinamitzat per l'escriptor Mathew Tree i una actuació musical de cloenda.

Els actes se celebraran al Centre Cultural La Farinera del Clot, Gran Via, 837.

Dissabte 24 d'abril

Instal·lar Party

Organitzarem una *Install Party* al local de Xarx@ntoni- Xarxa Comunitària de Sant Antoni. Porta el teu ordinador i et podem instal·lar programari lliure i/o aclarir-te dubtes informàtics de programari lliure.

De 17 a 21h. C. Viladomat 78, 4rt. pis.

Organitza: Xarx@ntoni

Dissabte 24 d'abril

Festa de Primavera

Allibera el teu desig, festa de primavera organitzada pel Front d'Alliberament Gai de Catalunya al carrer Puigcerdà, 104. A partir de les 23h. de la nit. Més info: www.fagc.org

Diumenge 25 d'abril

Primer Mercat d'Intercanvi del Barri Gòtic

De 11 a 17h. a la plaça Sant Just

Organitza: Amics de la Plaça de Sant Just

Diumenge 25 d'abril

Documentals: 'Detrás del muro'

i 'Patagonia Petrolera'

19h. Centre Cultural Pou de la Figuera. C.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Barcelona: **Taller gratuït d'iniciació artística** al barri de Gràcia. Teatre, clown, interpretació i moviment.

CONTACTE: Nico
triangulopitagorico@hotmail.com

Jornades Catalanes a Bilbo, 24 d'abril. Volem **una persona que vingui a fer uns garrotins**. A canvi, li oferim l'allotjament i el dinar que organitzem.

CONTACTE: deustukogaztesasablada@gmail.com

Tenda Gratix, som al barri de la Florida de l'Hospitalet i

volem potenciar el troc, la vida gratis i les iniciatives comunitàries. Informa't i participa.

CONTACTE: tiendagratis.blogspot.com

Escola de Clown de Barcelona: necessitem **una persona per treballar amb nosaltres del 8 de maig al 8 de juny. A canvi, oferim el curs de clown gratuït** a l'agost.

CONTACTE: 622 110 537
info@escoladecolown.eu

La Rosa Negra: **busquem una fotocopiadora** per la

nostra llibreria.
CONTACTE: Carla
laronanegra.poblesec@gmail.com

Desitjo poder **utilitzar forn de coure pa, a canvi puc fer el teu pa casolà** o ajudar-te a fer-lo.
622 110 537: Àngel
angel.correo@gmail.com

La Directa: **necessitem una cuina de gas butà** per la redacció del setmanari.
CONTACTE: Blai
directa@setmanaridirecta.info

> EL TEMPS

DIJOUS 22

Les pluges aniran avançant de sud a nord, i afectaran especialment la costa de Tarragona i Barcelona. Temperatures més fresques.

DIVENDRES 23

La diada de Sant Jordi arrencarà amb el cel força tapat i amb algunes pluges a la costa central. A mig matí, el sol començarà a imposar-se.

DISSABTE 24

Algunes restes de núvols a les comarques de la costa i ruixats aïllats a punts de muntanya durant la tarda. Temperatures a l'alça.

DIUMENGE 25

La falca anticiclònica ens arrebegarà de ple i el sol picarà de valent. Els termòmetres s'aproparan als 25 graus als punts més càlids.

DILLUNS 26

Sol, sol i més sol. Només algunes boires matinals a les comarques prelitorals, fruit de la humitat nocturna. Màniga curta i calor.

DIMARTS 27

Ja començarem a ensumar la sensació de l'estiu a la porta de casa. L'anticicló s'aferrarà sobre la mediterrània i el centre d'Europa.

Sant Pere més Baix, 70
Organitza: Plataforma INDoc

Dimarts, 27 d'abril
Taula rodona sobre l'intent d'incloure al Codi Civil català el Tractament Ambulatori Involuntari (TAI)
Intervindran: Sílvia Ventura, Jordi Marfà, Josep Moya i Daniel Cañero.
20h. Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya. C. Rocafort, 129.
Organitza: Espai Freud

Dimarts, 27 d'abril
Xerrada-debat: 'Crisi i onada de vagues a Grècia. Com ens enfrontem aquí a les retallades socials?', amb George Pontikos del sindicat grec PAME.
12:30h. Al porxo de la Universitat de Geografia i Història de la UB. C. Montalegre, 6.
19h. A la Universitat Lliure de Rimaia. Gran Via, 550.
Organitza: Campanya Contra l'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra

CANET DE MAR

Divendres, 23 d'abril de 2010
Presentació del llibre 'Removint consciències' a cura de Quim Gibert
19h. Biblioriera (Biblioteca Gual i Pujades). C. Riera de St. Domènec, 1.
Organitza: Plataforma per la Llengua

EL MORELL

23 d'abril
Festival de Reggae: Granjah Frisatill Indoor
Junior Kelly + Warrior King & The Firehouse Crew + Prince Osito & Urban Roots Band + Leroy Onestone & King Wadada Sound + South Fire + Tafari Sound.
22h. Pavelló Poliesportiu del Morell. Avinguda dels Països Catalans, 6.
Més info: www.myspace.com/lagranjahfrisatill

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dijous 22 d'abril,
Presentació de 'La Riuada', un nou mitjà de comunicació local
La presentació serà al Casal de Cultura Torre Balcells (Plaça Pau Casals, 2) a les 19:30h. Després dels actes, hi haurà un petit concert-homenatge a Ovidi Montllor amb les actuacions de Bitxe i Cesk Freixas.
Entrada lliure.

Fira de la Terra

Barcelona, 24 i 25 d'abril

El passeig Lluís Companys i el parc de la Ciutadella de Barcelona acolliran, el cap de setmana del 24 i 25 d'abril, la quinzena edició de la Fira Mercat de la Terra, una iniciativa organitzada per l'Associació Dia de la Terra i vinculada a la celebració d'aquesta jornada ecològica internacional.

Un dels propòsits de l'organització és divulgar la Carta de la Terra, un document que defensa la protecció i restauració dels sistemes ecològics i els principis de justícia econòmica i social.

Aquest nexce comú fa que, cada any, la fira es converteixi en una festa multitudinària plena d'activitats lúdiques i de parades on s'ofereix artesanía i productes ecològics de salut i alimentació, a més d'informació dels grups ecologistes i les xarxes socials implicades en el consum i l'economia solidàries.

Tota la informació de la fira es pot trobar a la web www.diadelaterra.org

GRAMENET DE BESÒS

8è Aniversari de l'Ateneu Popular Julia Romera
Dissabte 24 d'abril
10h. Caminada des de l'Ateneu fins al Monestir de Sant Jeroni de la Murtra i al nou hort comunitari (Hort Sereny).
19:30h. A la nova plaça José Berruero, teatre.
20:30h. Sopar d'aniversari.
21:30h. Actuacions musicals.
Diumenge 25 d'abril
12:30h. Jardins de Can Sisteré, actuació de Trilita Circ.
13h. Concurs de tapes.
19h. Cinema amb *Invictus* a l'Ateneu Popular Julia Romera, C. Santa Rosa, 18.

MANRESA

Curs: 'La crisi en el capitalisme actual. Fonaments i diferents impactes'
A càrrec de Taifa, Seminari d'Economia Crítica. Dies: dimecres 28 d'abril i 5, 12, 19 i 26 de maig. De 19:30h. a 21:30h. a

l'Ateneu Popular La Sèquia C. Alfons XII, 14-16.
Informació i inscripcions: catcentral@festacj.org.
Organitza: Comissió organitzadora de la Festa del Comerç Just i la Banca Ètica

PIERA

Dissabte 24 d'abril
Fira d'Intercanvi
De 11 a 14h.
A la Pista del Gall Mullat.
Organitza: Grup Medi Ambient Anoia Sud-Piera

SANT CELONI

Actes del 50 aniversari Quico Sabaté
Dijous 22 d'abril
20h. Projectió de la pel·lícula *Lucio*, basada en la vida de Lucio Urtubia
Dissabte 24 d'abril
19h. Xerrada-debat: *Quico Sabaté, una*

vida a la resistència clandestina
Intervindran: Fina Ferrando, Lucio Urtubia i Alba i Paquita Sabaté.
Els actes tindran lloc a l'Ateneu de Sant Celoni, C. Sant Josep, 18.
Més info:
50aniversariquicosabate.blogspot.com

TARRAGONA

Trobada de famílies lesbianes i gais
Del 30 d'abril al 2 de maig, un cap de setmana de convivència i activitats a la Ciutat de Repòs.
Informació i inscripcions:
www.familieslg.org
Organitza: Associació de famílies lesbianes i gais

VALÈNCIA

Dissabte 24 d'abril
Concert: Reincidents + Orxata Sound System + Eina + Oprimits
21h. Pàrquing Campus Tarongers
Organitza: Acció Cultural del País Valencià

Jornades: Recuperem les arrels, construïm el futur

Dilluns 26 d'abril
12h. Esborrem el tractat dels Pirineus!, amb Eva Serra.
Dimarts 27 d'abril
12h. La lluita clandestina per la independència, amb Carles Sastre.
Dimecres 28 d'abril
12h. La bandera de la ciutat de València, amb Pau Viciano.
Tots els actes tindran lloc al Saló de Graus de la Facultat de Geografia i Història. Avda. Blasco Ibáñez, 28.
Més info: www.sepc.cat
Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

VIC

Dissabte 24 d'abril
2n Aniversari del Centre Social Autogestionat La Torratxa
A partir de les 10:30h. a la plaça del Carbó: xocolatada, cercavila, castells i pintada popular de les parets de la Torratxa. Al CSA La Torratxa, (C. Joan de Serrallonga, 3): 14:30h Fideuà per tothom: 15:30h Youtubada Popular i concerts. 21:30h. Sopar popular. 24h. Concert d'aniversari.

IV Aniversari aDONA't

Cardedeu, 24 i 30 d'abril

L'Assemblea antipatriarcal aDONA't és una iniciativa sorgida a Cardedeu l'any 2006 amb la intenció de crear un espai de debat i divulgació de qüestions relacionades amb el patriarcat i les seves conseqüències més directes en la nostra vida quotidiana.

enguany, l'assemblea compleix quatre anys d'activitats i ho vol celebrar amb una xerrada sobre les agressions sexistes, un sopar popular el dia 24 d'abril al Casal Popular els Escorrelots i un concert el dia 30 a la Sala Sarau (22h.) amb Rapsodes, Orxata Sound System i PD Fotlicot.

Més informació a la web: www.adonat.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dijous 22 d'abril PER LA SANITAT PÚBLICA! CONCENTRACIONS:

Barcelona, 19h. Plaça Sant Jaume
València, 19:30h. Pl Mare de Déu de València

Dissabte 24 d'abril JA N'HIHA PROU! DIADA DEL PAÍS VALÈNCIA
València, 18h. Plaça de Sant Agustí

Diumenge 25 d'abril PER UNA PLANA LLIURE, NO AL MACROPOLÍGON

10:30h. Ermita de St. Francesc S'hi Moria Plana de Vic
Esmorzar reivindicatiu i ruta poètica

Dimecres 28 d'abril MARXA PER L'ENSENYAMENT PÚBLIC I POPULAR

Gramenet del Besòs, 11:30h. Pl. de la Vila fins arribar a la pl. Universitat de Barcelona

Dijous 29 d'abril NO AL CEMENTERI NUCLEAR!

Barcelona, 19h.
Concentració davant la seu d'Endesa. Parc de les Tres Xemeneies-Av. Paral·lel

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Xavier Díez HISTORIADOR I AUTOR DEL LLIBRE 'VENJANÇA DE CLASSE'

“Hi ha una por veritable que se subverteixi el classisme que impera en la societat catalana”

Xavier Díez és historiador i professor d'educació primària, a més de portaveu del sindicat USTEC-STEs a Girona. Des de fa gairebé quinze anys, es dedica a investigar la història de l'anarquisme. Acaba de publicar amb l'editorial Virus 'Venjança de classe', un llibre que busca explicar el perquè de la violència en el que s'anomena el 'Curt estiu de l'anarquia' de 1936.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina tesis defenses al llibre?
Les transformacions econòmiques i socials de principis del segle XX havien portat a una societat desestructurada i amb unes desigualtats brutals, en què les classes baixes estaven pràcticament sotmeses a un apartheid social. Unes regles del joc no molt diferents de les que es viuen actualment a molts països. Però sí que hi havia una diferència, ja que aquesta gent que se suposava que estava exclòs de la societat benpensant tenia una cohesió a partir d'un discurs igualitari alliberador -l'anarquisme- i una organització prou potent i cohesionadora, els grups d'afinitat anarquistes i la CNT. Als anys 30, el cop d'Estat de Franco genera un buit de poder, que fa que els anarquistes acabin controlant la ciutat de Barcelona i molts pobles. Llavors, de cop i volta, veuen que han de fer la revolució. I durant aquesta, hi ha morts i la historiografia s'ha centrat a parlar dels morts, però no del perquè la gent mata en aquest moment revolucionari.

“La República és una època fonamentada en la por i la recança mútua”

Quin és aquest perquè?

El 1936, hi havia gent acomiadada per la seva militància, gent que havia estat humiliada, gent que havia patit abusos sexuals per part de capatassos, gent que no havia pogut anar a l'escola o que havia estat empresonada per reclamar drets. Quan es va assaltar la caserna de Sant Andreu, de cop, tota aquesta gent es va trobar 30.000 màsers i va començar a demanar comptes. És una venjança de classe que es remetia a fets molt pròxims. Un exemple, als pobles on l'any 1934 la repres-

ALBERT GARCIA

sió havia estat més dura, hi va haver més assassinats; en aquells on les classes benestants van evitar aquesta repressió, els comitès del propi poble defensaven aquesta gent quan, des d'altres comunitats, hi anaven a pelarlos. La violència va venir propiciada per una situació de greuges infinits. La guerra civil també va ser una guerra entre classes, no entre nacions. **Quin és el context en el qual sorgeix aquesta revolució?**
La República és un capítol de la història molt idealitzat i idealitzable per tot el que va venir després. Però la República va ser una època fonamentada en la por i la recança mútua. A Catalunya, a més, la situació encara era més complexa. A part d'aquesta classe obrera molt ben organitzada, hi havia una burgesia atemorida perquè deu anys enrere hi havia hagut una autèntica guerra bruta d'extermini dels sindicalistes, amb més de 500 morts. Aquesta burgesia, a més, havia desafiat obertament l'Estat en negar-se a aplicar la jornada laboral de vuit hores aprovada el 1919. I s'havia deixat arrossegar en la promoció d'un cop d'Estat per tal de deixar fora la CNT i no haver de com-

plir les lleis laborals progressistes. Als anys 30, es catalitzen totes aquestes contradiccions. El dia 14 d'abril, els treballadors surten a celebrar la proclamació de la República perquè pensen que la situació canviarà però, un dia després, tot segueix igual. El drama està servit.

Per què en aquell moment, a Catalunya, s'abraça l'anarquisme i no el marxisme?

A Catalunya, hi ha una tradició llibertària molt important que prové del segon terç del segle XIX. En la meua opinió, és una qüestió de fiabilitat. Allà on hi ha grans empreses en les quals els treballadors poden arribar a pactes amb la patronal i aquests es complien, la via institucional era correcta. En canvi, en una societat com la catalana, fonamentada en petites i mitjanes empreses, amb poca productivitat i un marge de guanys petit, amb un empresariat molt vulnerable respecte al poder de l'Estat, els compromisos no sempre es complien. Per tant, crear un partit o un sindicat de pacte amb elits perquè et representi no funciona. Cal acció directa. A banda d'això, hi ha l'experiència de

l'Estat. Mentre a França o Anglaterra, l'Estat -tot i que ajudi les classes altes- exerceix un cert paper d'àrbitre, a Catalunya, és una segona font d'opressió: envia els pobres a la guerra; no hi ha escola; l'administració és corrupta. I a més, és un Estat en franca fallida, que no ha parat de perdre guerres i amb una moral col·lectiva baixa. En aquest cas, per què crear un Estat? Posteriorment, el maig de 1937, les classes mitjanes -que s'havien beneficiat de les desigualtats- es van fer comunistes perquè aquests oferien un retorn a les jerarquies.

Què et porta a escriure aquest llibre?

És un llibre una mica sorgit de l'empenyament. Jo no estava satisfet amb les preguntes i calia buscar respostes. En història, sovint, es donen moltes coses per suposades sense que es percebi. Per exemple, que la violència revolucionària era irracional, que eren uns incontrolats. Aquesta va existir, sí; està perfectament quantificada en estudis; no passa dels 8.400 casos, dels quals és difícil extreure'n qualitativament les circumstàncies. Tot historiador és fruit d'unes circumstàncies, d'una classe social, d'unes filies i fòbies. I és molt habitual que un es miri el passat en funció dels prejudicis ideològics que té sobre el present. Quan jo vaig cursar la universitat, de la majoria d'historiadors, la meitat eren del PSUC i l'altra meitat del Partit Comunista de Catalunya. Però, en gran mesura, provenien d'una classe social mitjana o mitjana alta. Això els porta a tenir una mirada de superioritat sobre aquesta gent que va col·lectivitzar, que va igualar els salaris; no els consideraven un subjecte històric.

“L'ordre actual està basat en el 1939, no en el 1975”

El tema de la revolució anarquista està suposadament oblidat avui?

És fruit de dos factors. Primer, el resultat de la pròpia transició, que -com s'ha vist clarament- és la continuïtat de les elits franquistes amb una oposició disposada a participar a les regles del joc. L'ordre actual està fonamentat en el 1939, no en el 1975. I en segon lloc, hi ha el prejudici de classe del qual parlàvem. A les nostres classes benestants, encara els atorreix que la gent que no compta per res, de cop, pugui alçar-se i determinar unes regles del joc diferents. Hi ha una por veritable que se subverteixi el classisme que impera actualment a la societat catalana.

. LA COLUMNA

‘Kolore Bizia’, de Negu

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Al Principat principal i català (net), totes les enquestes atorguen representació parlamentària a la dreta xenòfoba explícita en les properes eleccions; la implícita fa anys que en té. Podríem estalviar-nos les paraules però avui no en tinc ganes. Utilitzades com a insults, “feixista”, “racista” i “xenòfoba” són paraules que defineixen perfectament aquests i aquestes que a les persones les valoren en funció del seu origen, del seu color de pell i, fins i tot, de la llengua que parlen o de la religió que tenen. Per a ells, els individus no existeixen i cada cop que un individu d'una “raça” diferent a la seva fa quelcom que no s'adiu amb allò que el consens social mana, tota la “raça” en qüestió n'és culpable. (Petit parèntesi: parlo de “raça” tot i que els que m'envolten els diuen “aquesta gent”, “rumanos”, “immigrants”, “moros”, “xusma”, “sudaques”... i ho faig al 2010 perquè és ara que passa i aquest no és un àmbit formal asèptic sinó un de pensament crític, de pensament al cap i a la fi). Continuem.

Que equivocats estàvem quan pensàvem que el racisme vindria disfressat de radicalitat ètica. Com ens vam equivocar dibuixant cap-rapats amb bats de beisbol obrint el cap a persones que no els agradaven! No havíem revisitat la història europea correctament i fèiem cas de l'espectacle més que del passat que ara es repeteix. El passat ens diu que cal deshumanitzar la víctima, a qui se li atribuiran les malifetes estructurals dels botxins a partir de petites malifetes concretes que ell faci. El passat ens explica que el racisme i a xenofòbia no busquen l'extermini dels “diferents” sinó objectius moderats com l'accés als serveis socials sense competències innecessàries; la resta ja arribarà. El passat ens diu que l'odi és més fàcil dirigir-lo cap als de la pròpia classe social convenientment estigmatitzats que demanar responsabilitats als culpables de la pròpia misèria o precarietat, menys encara si aquests responsables són qui mana.

Veurem canvis que seran totals i alhora desconcertants. Líders veïnals d'esquerra construïran l'odi; alguns ja ho fan. Sindicalistes demanaran la prioritat de feina per als “nacionals”. Masclistes defensaran els drets teòrics de les dones que algunes de les religions dels “objectius per abatre” diuen que neguen. Somiadors somiaran l'expulsió com a solució a un problema que els amos han programat i del qual s'han lucrut durant anys i panys, primer amb l'explotació dels nouvinguts i ara situant els “altres” al mig de la diana de l'odi popular.

I és que qui encenia els forns crematoris eren “gent normal”.